

Autopoprawka
do rządowego projektu ustawy o transporcie drogowym
(druk sejmowy Nr 2644)

W projekcie ustawy o transporcie drogowym wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się rozdział 8a w brzmieniu:
„Rozdział 8 a. Inspekcja Transportu Drogowego

Art. 47 (1)

1. Tworzy się Inspekcję Transportu Drogowego powołaną do kontroli przestrzegania przepisów w zakresie krajowego i międzynarodowego transportu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi, których dopuszczalna ładowność wraz z ładownością przyczepy przekracza 3,5 t, a także pojazdami samochodowymi przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu więcej niż 5 osób łącznie z kierowcą, zwaną dalej „Inspekcją”.
2. Przepisy ustawy stosuje się również do kontroli przestrzegania przepisów w zakresie krajowego transportu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi będącymi taksówkami.

Art. 47 (2)

Przepisy ustawy nie naruszają przewidzianych w odrębnych ustawach obowiązków i uprawnień organów publicznych w zakresie kontroli przestrzegania przepisów.

Art. 47 (3)

Do zadań Inspekcji należy kontrola:

- 1) dokumentów związanych z wykonywaniem transportu drogowego oraz przestrzegania warunków w nich określonych, z wyłączeniem kontroli w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego,
- 2) dokumentów przewozowych związanych z wykonywaniem transportu, o którym mowa w art. 1,
- 3) ruchu drogowego w zakresie transportu, o którym mowa w art. 1, na zasadach określonych w przepisach działu V ustawy z dnia 2 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. Nr 98, poz. 602, Nr 123 poz. 779, Nr 160, poz. 1086, z 1998 r. Nr 106 poz. 668 i Nr 133, poz. 872, z 1999 r. Nr 106, poz. 1216 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 483 i Nr 53, poz. 649), a w tym stanu technicznego pojazdów,

- 4) przestrzegania przepisów dotyczących okresów prowadzenia pojazdu i obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy,
- 5) przestrzegania szczegółowych zasad i warunków transportu zwierząt.

Art. 47 (4)

1. Organami Inspekcji są:

- 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego, zwany dalej „Głównym Inspektorem”,
 - 2) wojewoda działający za pośrednictwem wojewódzkiego inspektora transportu drogowego, jako kierownika wojewódzkiej inspekcji transportu drogowego wchodzącej w skład wojewódzkiej administracji zespolonej, zwanego dalej „wojewódzkim inspektorem”.
2. Czynności związane z realizacją zadań określonych w art. 47 (3) w zakresie określonym w art. 47(21-28), mogą wykonywać inspektorzy wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego, zwani dalej „inspektorami”.
3. Wojewódzki inspektor wykonuje w imieniu wojewody zadania i kompetencje Inspekcji określone w ustawie oraz przepisach odrębnych.
4. W sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor, a organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego - Główny Inspektor.

Art. 47 (5).

1. Główny Inspektor kieruje Inspekcją przy pomocy podległego mu Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego.
2. Organizację Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego określi statut nadany, w drodze rozporządzenia, przez Prezesa Rady Ministrów.
3. Wojewódzki inspektor kieruje wojewódzką inspekcją przy pomocy wojewódzkiego inspektoratu transportu drogowego.
4. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, zasady organizacji wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego, uwzględniając podział na komórki organizacyjne.

Art. 47(6)

1. Główny Inspektor jest centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw transportu.
2. Głównego Inspektora powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw transportu.
3. Zastępcę Głównego Inspektora powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw transportu na wniosek Głównego Inspektora.
4. Wojewódzkiego inspektora powołuje i odwołuje wojewoda w porozumieniu z Głównym Inspektorem.

5. Zastępcę wojewódzkiego inspektora powołuje i odwołuje wojewoda na wniosek wojewódzkiego inspektora.

Art. 47 (7)

1. Główny Inspektor sprawuje nadzór nad wojewódzkimi inspektorami oraz ma prawo kontroli ich działalności, a także wydawania im wiążących poleceń w tym zakresie.
2. Główny Inspektor opracowuje kierunki działania Inspekcji i plany kontroli o znaczeniu krajowym zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw transportu oraz organizuje kursy specjalistyczne i szkolenia dla inspektorów.
3. Wojewódzki inspektor opracowuje kierunki działania wojewódzkiej inspekcji transportu drogowego zatwierdzone przez Głównego Inspektora.

Art. 47 (8)

1. Inspektor wykonując zadania, o których mowa w art. 47 (3), ma prawo do:
 - 1) wstępu do pojazdu, a także obiektu lub lokalu, gdzie jest wykonywana działalność gospodarcza w zakresie transportu drogowego – w dniach i godzinach w jakich ta działalność jest wykonywana,
 - 2) kontroli dokumentów,
 - 3) kontroli urządzeń pomiarowo-kontrolnych znajdujących się w pojeździe,
 - 4) kontrolowania masy, nacisków osi i wymiarów pojazdu przy użyciu przyrządu pomiarowego.
2. Inspektor ma również prawo do:
 - 1) stosowania środków przymusu bezpośredniego,
 - 2) używania broni palnej.

Art. 47 (9)

Inspektor ma prawo w szczególności do nakładania i pobierania:

- 1) kar pieniężnych, zgodnie z przepisami ustawy,
- 2) grzywnien w drodze mandatu karnego, zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia,
- 3) kar pieniężnych, zgodnie z przepisami o drogach publicznych.

Art. 47(10)

1. Środki przymusu bezpośredniego stosuje się wobec osób określonych w art. 47 (21) ust. 1 pkt 1, niepodporządkowujących się poleceniom wydanym przez inspektorów, a także wobec osób uniemożliwiających im wykonanie czynności kontrolnych.

2. Środki przymusu bezpośredniego mogą być użyte jedynie w zakresie niezbędnym do osiągnięcia podporządkowania się poleceniom, o których mowa w ust. 1, lub do skutecznego odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu na inspektora.
3. Dopuszczalne jest stosowanie tylko takich środków przymusu bezpośredniego, jakie odpowiadają potrzebom wynikającym z istniejącej sytuacji, i pod warunkiem, że w inny dostępny w tej sytuacji sposób nie można skutecznie oraz bezpiecznie wykonać czynności kontrolnych.

Art. 47 (11)

1. Do środków przymusu bezpośredniego zalicza się użycie:
 - 1) siły fizycznej, w postaci chwytów obezwładniających oraz podobnych technik obrony,
 - 2) indywidualnych technicznych i chemicznych środków lub urządzeń przeznaczonych do obezwładniania osób oraz unieruchamiania pojazdów.
2. Siłę fizyczną można stosować w celu odparcia czynnej napaści lub zmuszenia do wykonania polecenia albo zatrzymania osoby ściganej.
3. Indywidualne techniczne i chemiczne środki przymusu bezpośredniego można stosować w przypadku odpierania czynnej napaści, pokonywania czynnego oporu lub udaremniania ucieczki osoby kontrolowanej.
4. Inspektor może stosować również kolczatkę drogową lub inne urządzenia techniczne umożliwiające unieruchomienie pojazdu.
5. Zastosowanie urządzenia technicznego, o którym mowa w ust. 4, należy poprzedzić:
 - 1) sygnałem zatrzymania, podanym przez inspektora w sposób zrozumiały i widoczny dla kierującego zatrzymywanym pojazdem,
 - 2) wstrzymaniem ruchu drogowego w obu kierunkach na odległość nie mniejszą niż 100 metrów od tego urządzenia.

Art. 47 (12)

1. Środki przymusu bezpośredniego mogą być stosowane po uprzednim wezwaniu do zachowania się zgodnego z prawem oraz po bezskutecznym uprzedzeniu o zamiarze ich użycia.
2. Inspektor może odstąpić od wezwania osoby do zachowania się zgodnego z prawem oraz od uprzedzenia o zamiarze użycia środków przymusu bezpośredniego, jeżeli zwłoka groziłaby niebezpieczeństwem dla życia, zdrowia ludzkiego lub mienia.
3. Środki przymusu bezpośredniego stosuje się w taki sposób, aby osiągnięcie podporządkowania się wydanym poleceniom powodowało możliwie najmniejszą dolegliwość osobie, wobec której zostały one użyte.
4. Od dalszego stosowania środków przymusu bezpośredniego należy odstąpić, gdy osoba, wobec której użyto tych środków, podporządkowała się wydanym poleceniom.

Art. 47 (13)

Jeżeli wskutek zastosowania środka przymusu bezpośredniego nastąpiło zranienie osoby, inspektor jest obowiązany udzielić jej pierwszej pomocy, a w razie potrzeby wezwać lekarza.

Art. 47 (14)

1. O fakcie zastosowania środka przymusu bezpośredniego inspektor niezwłocznie zawiadamia pisemnie bezpośredniego przełożonego.
2. Przełożony jest obowiązany każdorazowo zbadać zasadność, warunki i sposób zastosowania środków przymusu bezpośredniego przez podległych mu inspektorów.

Art. 47 (15)

1. W przypadku gdy środki przymusu bezpośredniego wymienione w art. 47 (11) ust. 1 okażą się niewystarczające lub ich użycie ze względu na okoliczności danego zdarzenia nie będzie możliwe, inspektor może użyć broni palnej.
2. Użycie broni palnej przez inspektora w przypadku, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić wyłącznie w celu odparcia bezpośredniego i bezprawnego zamachu na jego życie lub zdrowie.
3. Przez użycie broni palnej rozumie się oddanie strzału w kierunku osoby w celu jej obezwładnienia, po wyczerpaniu toku postępowania określonego w art. 47 (16).
4. Inspektor, który podjął decyzję o użyciu broni palnej, powinien postępować ze szczególną rozważą, traktując broń jako ostateczny środek działania.
5. Broni palnej należy użyć w sposób wyrządzający możliwie najmniejszą szkodę osobie, przeciwko której jej użyto, i jej użycie nie może zmierzać do pozbawienia tej osoby życia ani narażać osób postronnych na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia.

Art. 47 (16)

1. Inspektor przed użyciem broni palnej jest obowiązany:
 - 1) po okrzyku „INSPEKCJA DROGOWA” wezwać osobę, w stosunku do której przewiduje się użycie broni palnej, do zachowania zgodnego z prawem, a w szczególności do natychmiastowego porzucenia broni lub innego niebezpiecznego narzędzia, odstąpienia od bezprawnych działań lub użycia przemocy albo zaniechania ucieczki,
 - 2) w razie niepodporządkowania się wezwaniom określonym w pkt 1, zagrozić użyciem broni palnej okrzykiem „STÓJ BO STRZELAM”,
 - 3) oddać strzał ostrzegawczy w górę, jeżeli czynności określone w pkt 1 i 2 okażą się bezskuteczne.
2. Przepisów ust. 1 nie stosuje się, w przypadku gdy z zachowania osoby posiadającej broń lub inne niebezpieczne narzędzie wynika, że wszelka zwłoka groziłaby bezpośrednim niebezpieczeństwem dla życia lub zdrowia ludzkiego.

3. Użycie broni palnej w sytuacji, o której mowa w ust. 2, musi być poprzedzone okrzykiem „INSPEKCJA DROGOWA”.

Art. 47 (17)

1. Jeżeli wskutek użycia broni palnej następuje zranienie lub zachodzi podejrzenie śmierci osoby, inspektor jest obowiązany, bez zbędnej zwłoki, do udzielenia pierwszej pomocy i niezwłocznego wezwania lekarza oraz powiadomienia najbliższej jednostki Policji.
2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, oraz gdy w wyniku użycia broni palnej doszło do wyrządzenia szkody w mieniu, inspektor jest obowiązany ponadto do zabezpieczenia śladów na miejscu zdarzenia i niedopuszczenia na to miejsce osób trzecich oraz jeżeli jest to możliwe – ustalenia świadków zdarzenia.

Art. 47 (18)

1. O każdym przypadku użycia broni palnej lub podjęcia czynności, o których mowa w art. 47 (16), inspektor jest obowiązany niezwłocznie powiadomić bezpośredniego przełożonego oraz sporządzić pisemną notatkę.
2. Do obowiązków wojewódzkiego inspektora należy:
 - 1) zbadanie, czy użycie broni palnej lub podjęcie czynności określonych w art. 47 (16) było zgodne z obowiązującymi przepisami,
 - 2) niezwłoczne zawiadomienie prokuratora - w wypadku stwierdzenia, że użycie broni palnej było niezgodne z obowiązującymi przepisami,
 - 3) wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w przypadku określonym w pkt 2 oraz w razie stwierdzenia, że podjęcie czynności określonych w art. 47 (16) było niezgodne z obowiązującymi przepisami.

Art. 47 (19)

1. Pozwolenie na broń palną na okaziciela wydaje, na wniosek wojewódzkiego inspektora, w trybie określonym przepisami o broni i amunicji, właściwy miejscowo komendant wojewódzki Policji.
2. Wojewódzki inspektor dokonuje zakupu broni palnej i amunicji według zasad określonych w przepisach o broni i amunicji.
3. Wojewódzki inspektor występuje z wnioskiem do właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji o dopuszczenie inspektora do posiadania broni palnej oraz amunicji na zasadach określonych w ustawie o broni i amunicji.
4. Inspektorzy, po zakończeniu pracy, są obowiązani do codziennego zdania broni i amunicji do magazynu broni.
5. Spełnienie obowiązku, o którym mowa w ust. 4, nie jest wymagane w przypadku wykonywania zadań służbowych wymagających przebywania poza siedzibą organu Inspekcji po upływie urzędowego czasu pracy.

Art. 47 (20)

1. Inspekcja współdziała z Policją, Strażą Graniczną, Służbą Celną, Inspekcją Celną, Państwową Inspekcją Pracy, Inspekcją Handlową i zarządami dróg w zakresie bezpieczeństwa i porządku ruchu na drogach publicznych oraz zwalczania przestępstw gospodarczych dokonywanych w zakresie transportu drogowego lub w związku z tym transportem, z uwzględnieniem właściwości i kompetencji tych organów oraz zadań Inspekcji.
2. W celu realizacji zadań określonych w art. 47 (3) Inspekcja współdziała z organami samorządu terytorialnego, jak również z organizacjami zrzeszającymi przewoźników drogowych.

Art. 47 (21)

1. Kontroli, o której mowa w art. 47 (3), z zastrzeżeniem ust. 2, podlegają:
 - 1) kierowcy wykonujący krajowy lub międzynarodowy transport drogowy,
 - 2) przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie krajowego lub międzynarodowego transportu drogowego.
2. Kontroli, o której mowa w ust. 1, nie podlegają pojazdy przewożące wartości pieniężne w rozumieniu przepisów o ochronie osób i mienia.

Art. 47 (22)

1. Inspektor wykonuje czynności kontrolne w umundurowaniu oraz posługuje się legitymacją służbową i znakiem identyfikacyjnym, a także używa oznakowanego pojazdu służbowego.
2. Głównemu Inspektorowi, wojewódzkiemu inspektorowi oraz ich zastępcom, a także inspektorom przysługuje umundurowanie służbowe.
3. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór umundurowania, o którym mowa w ust. 2, oraz sposób przydziału umundurowania. Rozporządzenie ustali kryteria przydziału umundurowania, warunki jego używania, mając na uwadze okres używalności umundurowania, a także sposób postępowania z tym związany.
4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji inspektora oraz szczegółowy sposób postępowania z nią związanego. Do legitymacji służbowej podlegają wpisaniu następujące dane osobowe: imię, nazwisko, stanowisko. Rozporządzenie ustali sposób wydawania legitymacji oraz przypadki, w których podlega ona wymianie i zwrotowi, a także sposób jej używania i przechowywania.
5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór odznaki identyfikacyjnej inspektora i oznakowania pojazdu służbowego oraz szczegółowy sposób postępowania z nimi związany. Rozporządzenie to ustali w szczególności sposób używania i przechowywania odznaki.

Art. 47 (23)

1. Rozpoczęcie kontroli przez inspektora poprzedzone jest okazaniem kontrolowanemu legitymacji służbowej.
2. Legitymacja, o której mowa w ust. 1, upoważnia inspektora do dokonania czynności kontrolnych.
3. Inspektor ma obowiązek zapoznać kontrolowanego z jego prawami i obowiązkami wynikającymi z ustawy.
4. Inspektor wykonuje czynności kontrolne w obecności kontrolowanego, osoby zastępującej kontrolowanego lub przez niego zatrudnionej.

Art. 47 (24)

Zatrzymanie pojazdu samochodowego do kontroli może być dokonane tylko przez umundurowanych inspektorów, znajdujących się w pobliżu oznakowanego pojazdu służbowego.

Art. 47 (25)

Kontrolowany jest obowiązany umożliwić inspektorowi dokonanie czynności kontrolnych, a w szczególności:

- 1) udzielić ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazać dokumenty lub inne nośniki informacji oraz udostępnić dane mające związek z przedmiotem kontroli,
- 2) udostępnić pojazd, obiekt lub lokal, w których badanie wchodzi w zakres kontroli określonych przepisami ustawy,
- 3) umożliwić sporządzenie kopii dokumentów wskazanych przez kontrolującego,
- 4) umożliwić sporządzenie dokumentacji filmowej lub fotograficznej, jeżeli może ona stanowić dowód lub przyczynić się do utrwalenia dowodu w sprawie będącej przedmiotem kontroli.

Art. 47 (26)

1. W toku kontroli inspektor może:
 - 1) legitymować kierowców i inne osoby w celu ustalenia tożsamości, jeżeli jest to niezbędne dla potrzeb kontroli,
 - 2) badać dokumenty i inne nośniki informacji objęte zakresem kontroli,
 - 3) dokonywać oględzin i zabezpieczać zebrane dowody,
 - 4) przesłuchiwać świadków i zasięgać opinii biegłych,
 - 5) przesłuchiwać kontrolowanego w charakterze strony, jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub z powodu ich braku pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla ustaleń kontroli.

2. W przypadku nieusprawiedliwionego niestawienia się kontrolowanego, świadka lub biegłego na wezwanie inspektora stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 47 (27)

1. Z przeprowadzonych czynności kontrolnych inspektor sporządza protokół, a jego kopię doręcza się kontrolowanemu.
2. Protokół podpisują inspektor i kontrolowany. Do protokołu kontroli kontrolowany może wnieść zastrzeżenia.
3. Odmowę podpisania protokołu przez kontrolowanego odnotowuje się w protokole.

Art. 47 (28)

Wyniki kontroli wykorzystywane są do formułowania wniosków o wszczęcie postępowania:

- 1) administracyjnego o cofnięcie uprawnień przewozowych przedsiębiorcy, określonych przepisami ustawy,
- 2) karnego lub karno-skarbowego,
- 3) w sprawach o wykroczenia,
- 4) przed organami Państwowej Inspekcji Pracy,
- 5) przewidzianego w umowach międzynarodowych w stosunku do przedsiębiorców zagranicznych.

Art. 47 (29)

1. Inspektorem może być osoba, która:
 - 1) posiada obywatelstwo polskie,
 - 2) ma nienaganną opinię i nie była karana za przestępstwo umyślne,
 - 3) legitymuje się świadectwem dojrzałości po zdanym egzaminie maturalnym,
 - 4) posiada prawo jazdy co najmniej kategorii B,
 - 5) ukończyła 25 lat oraz posiada wymagany stan zdrowotny,
 - 6) złożyła z wynikiem pozytywnym egzamin kwalifikacyjny,
 - 7) posiada udokumentowaną znajomość co najmniej jednego z następujących języków obcych: angielskiego, niemieckiego, rosyjskiego, francuskiego.
2. Zatrudnienie pracownika Inspekcji na stanowisku inspektora poprzedzone jest praktyką w ramach sześciomiesięcznego kursu specjalistycznego zakończonego egzaminem kwalifikacyjnym, z zastrzeżeniem ust. 3.
3. Inspektor podlega co najmniej raz w roku szkoleniu organizowanemu przez Głównego Inspektora w celu podniesienia poziomu wiedzy fachowej.
4. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki odbywania praktyki, programy szkolenia oraz sposób organizacji kursów specjalistycznych i przeprowadzania egzaminów kwalifikacyjnych, a także obowiązujące kryteria kwalifikacji, z uwzględnieniem czasu trwania praktyki i wiedzy niezbędnej dla inspektorów, kryteriów oceny osób przystępujących do egzaminu kwalifikacyjnego oraz trybu jego przeprowadzenia, a także wskaże dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 7,
- 2) warunki i tryb przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania czynności inspektora.

Art. 47 (30)

1. Do pracowników Inspekcji zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, w tym inspektorów, stosuje się przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483, Nr 70, poz. 778 i Nr 110, poz. 1255), z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Do pracowników Inspekcji zatrudnionych na stanowiskach inspektorów nie mają zastosowania przepisy art. 4, art. 25-27 i art. 98-105 ustawy, o której mowa w ust. 1.
3. Do pracowników innych niż wymienieni w ust. 1 mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. Nr 31, poz. 214, z 1984 r. Nr 35, poz. 187, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 4, poz. 24 oraz Nr 34, poz. 178 i poz. 182, z 1990 r. Nr 20, poz. 121, z 1991 r. Nr 55, poz. 234 i Nr 95, poz. 425 oraz Nr 88, poz. 400, z 1994 r. Nr 136, poz. 704, z 1995 r. Nr 132, poz. 640, z 1996 r. Nr 89, poz. 402 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 98, poz. 604 i Nr 133, poz. 882 oraz poz. 883 i Nr 141, poz. 943, z 1998 r. Nr 131, poz. 860 i Nr 162, poz. 1118 i Nr 155, poz. 1016, z 1999 r. Nr 49, poz. 483 i Nr 70, poz. 778 oraz z 2000 r. Nr 6, poz. 69, Nr 66, poz. 787 i Nr 109, poz. 1165).

Art. 47 (31)

Inspektorom wykonującym czynności kontrolne przysługuje miesięczny dodatek inspekcyjny do wynagrodzenia w wysokości do 100% wynagrodzenia.

Art. 47 (32)

Inspektorzy w związku z wykonywaniem czynności kontrolnych korzystają z ochrony przewidzianej w Kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 47 (33)

1. Tworzy się centralną ewidencję naruszeń stwierdzonych w wyniku przeprowadzanych kontroli, zwaną dalej „ewidencją”.
2. W ewidencji gromadzi się dane i informacje o przedsiębiorcach i kierowcach oraz popełnianych przez nich naruszeniach, o których mowa w ust. 1.

3. Ewidencję prowadzi w systemie telefonicznym lub elektronicznym Główny Inspektor, który jest administratorem danych i informacji zgromadzonych w ewidencji.

Art. 47 (34)

Dane i informacje przekazują do ewidencji:

- 1) wojewódzki inspektor,
- 2) uprawnieni do kontroli, o których mowa w ustawie.

Art. 47 (35)

Administrator danych przetwarzający dane osobowe na potrzeby ewidencji jest zwolniony z obowiązku informacyjnego określonego w art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. Nr 133, poz. 883 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 50, poz. 580 i Nr 116, poz. 1216),”

- 2) dodaje się Art. 63 a w brzmieniu:

„ Art. 63 a

W ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (Dz.U. Nr 50, poz. 601) w art. 72:

- a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,
- b) dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Nadawca przesyłki w transporcie drogowym rzeczy odpowiada za wszelkie koszty, jakie mógłby ponieść przewoźnik na skutek nieścistości lub niedostateczności danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

3. Nadawca ponosi także koszty związane z przeładunkiem przesyłki w przypadku, gdy dane dotyczące masy przesyłki, zawarte w liście przewozowym, są niezgodne ze stanem faktycznym.”.

- 3) dodaje się Art. 63 b w brzmieniu:

„ Art. 63 b

W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2000 r. Nr 71, poz. 838 i Nr 86, poz. 958) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 13:

- a) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Za przejazd po drogach publicznych pojazdów, o których mowa w ust. 2 pkt 3, bez zezwolenia określonego przepisami Prawa o ruchu drogowym lub niezgodnie z warunkami podanymi w zezwoleniu oraz za nieuiszczenie opłat, o których mowa w ust. 2 pkt 4, pobiera się kary pieniężne.”,

- b) dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Wysokość kar pieniężnych, o których mowa w ust. 2a, określa załącznik do ustawy.”,

c) w ust. 4 skreśla się wyrazy „i ust. 2a”;

2) art. 40a otrzymuje brzmienie:

„Art. 40a. 1. Opłaty pochodzące ze źródeł, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 2-5, i kary pieniężne określone w art. 13 ust. 2a, a także opłaty i kary pieniężne określone w art. 40 ust. 4 stanowią dochody środków specjalnych zarządów dróg przeznaczonych na utrzymanie dróg.

2. Opłaty za zezwolenia na przejazdy pojazdów wymienionych w art. 13 ust. 2 pkt 3, których trasa przekracza granicę państwa i kary, o których mowa w art. 13 ust. 2a, dotyczące tych pojazdów, stanowią dochody środka specjalnego Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych przeznaczonego na budowę i utrzymanie dróg krajowych oraz na zakup urządzeń do ważenia pojazdów.”;

3) w art. 40b:

a) w ust. 2 dodaje się na końcu wyrazy „i kary pieniężne ustalone zgodnie z art. 13 ust. 2b”;

b) w ust. 3 dodaje się na końcu wyrazy „i kar pieniężnych”;

4) po art. 40b dodaje się art. 40c w brzmieniu:

„Art. 40c. 1. W razie stwierdzenia, że pojazd przekracza dopuszczalną masę, naciski osi, wymiary lub przejazd pojazdu odbywa się bez zezwolenia wymaganego przepisami Prawa o ruchu drogowym, inspektor Inspekcji Transportu Drogowego ma również prawo nakładania i pobierania kary pieniężnej ustalonej zgodnie z art. 13 ust. 2b.

2. Od decyzji o nałożeniu kary, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do Głównego Inspektora Transportu Drogowego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.”.

5) dodaje się załącznik do ustawy w brzmieniu:

Załącznik do ustawy z dnia
21 marca 1995 o drogach
publicznych (Dz. U. z
2000 r. Nr 71, poz. 838 i Nr
86, poz. 958)

Kary pieniężne o których mowa w art. 13 ust. 2a

Lp.	Wyszczególnienie	Wartość kary w zł.
1	2	3
1	Za przekroczenie dopuszczalnej długości pojazdu, za każdy rozpoczęty 1 m ponad dopuszczalną długość	120
2	Za przekroczenie wysokości pojazdu lub pojazdu z ładunkiem:	

	a) od 4,00 m. do 4,5 m włącznie	120
	b) dodatkowo za każde rozpoczęte 10 cm ponad 4,50 m	160
3	Za przekroczenie szerokości pojazdu lub pojazdu z ładunkiem:	
	a) od wartości dopuszczalnej do 3,20 m szerokości pojazdu włącznie	160
	b) ponad 3,20 do 4,50 m szerokości pojazdu włącznie	360
	c) dodatkowo za każdy rozpoczęty 0,5 m ponad 4,5 m	320
4	Za przekroczenie dopuszczalnych nacisków na drogach, gdzie dopuszczalny jest ruch pojazdów o naciskach osi do 80 kN:	
	1) dla osi pojedynczej:	
	a) ponad 80 kN do 84 kN	480
	b) ponad 84 kN do 92 kN	1 320
	c) ponad 92 kN do 100 kN	3 120
	d) ponad 100 kN do 112 kN	6 600
	e) za każde rozpoczęte przekroczenie 8 kN ponad 112 kN, dodatkowo	4 800
	2) dla osi składowej osi wielokrotnej przy rozstawie osi do 1,20 m:	
	a) ponad 57,5 kN do 60,5 kN	120
	b) ponad 60,5 kN do 66 kN	600
	c) ponad 66 kN do 72 kN	1 560
	d) ponad 72 kN do 80,5 kN	2 880
	e) za każde rozpoczęte przekroczenie 6 kN ponad 80,5 kN, dodatkowo	1 440
	3) dla osi składowej osi wielokrotnej przy rozstawie osi powyżej 1,20 m do 1,30 m:	
	a) ponad 65 kN do 68 kN	240
	b) ponad 68 kN do 74,5 kN	1 200
	c) ponad 74,5 kN do 81 kN	2 520
	d) ponad 81 kN do 91 kN	4 440
	e) za każde przekroczenie 6,50 kN ponad 91 kN, dodatkowo	4 680
	4) dla osi składowej osi wielokrotnej przy rozstawie osi powyżej 1,30 m do 2,00 m:	

	<ul style="list-style-type: none"> a) ponad 72,5 kN do 76 kN b) ponad 76 kN do 83,5 kN c) ponad 83,5 kN do 90,5 kN d) ponad 90,5 kN do 101,5 kN e) za każde rozpoczęte przekroczenie 7 kN ponad 1001,5 kN, dodatkowo 	<ul style="list-style-type: none"> 360 1 680 3 480 5 640 5 880
5	<p>Za przekroczenie dopuszczalnych nacisków osi na drogach, gdzie dopuszczony jest ruch pojazdów o naciskach osi do 100 kN:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) dla osi pojedynczej: <ul style="list-style-type: none"> a) ponad 100 kN do 105 kN b) ponad 105 kN do 115 kN c) ponad 115 kN do 125 kN d) ponad 125 kN do 140 kN e) za każde rozpoczęte przekroczenie 10 kN ponad 140 kN, dodatkowo 	<ul style="list-style-type: none"> 720 1 560 2 880 5 040 2 400
	<ul style="list-style-type: none"> 2) dla osi składowej osi wielokrotnej przy rozstawie osi do 1,10 m: <ul style="list-style-type: none"> a) ponad 57,5 kN do 60,5 kN b) ponad 60,5 kN do 66 kN c) ponad 66 kN do 72 kN d) ponad 72 kN do 80,5 kN e) za każde rozpoczęte przekroczenie 6 kN ponad 140 kN, dodatkowo 	<ul style="list-style-type: none"> 240 720 1 200 2 760 3 600
	<ul style="list-style-type: none"> 3) dla osi składowej osi wielokrotnej przy rozstawie osi powyżej 1,10 m do 1,20 m: <ul style="list-style-type: none"> a) ponad 65 kN do 68 kN b) ponad 68 kN do 74,5 kN c) ponad 74,5 kN do 81 kN d) ponad 81 kN do 91 kN e) za każde rozpoczęte przekroczenie 6,50 kN ponad 91 kN, dodatkowo 	<ul style="list-style-type: none"> 1 200 600 1 560 3 240 3 840
	<ul style="list-style-type: none"> 4) dla osi składowej osi wielokrotnej przy rozstawie osi powyżej 1,20 m do 1,30 m: <ul style="list-style-type: none"> a) ponad 72,5 kN do 76 kN b) ponad 76 kN do 83,5 kN 	<ul style="list-style-type: none"> 1 200 1 080

	c) ponad 83,5 kN do 90,5 kN	2 640
	d) ponad 90,5 kN do 101,5 kN	4 920
	e) za każde rozpoczęte przekroczenie 7 kN ponad 101,5 kN, dodatkowo	5 040
	5) dla osi składowej osi wielokrotnej przy rozstawie osi powyżej 1,30 m:	
	a) ponad 80 kn do 84 kN	720
	b) ponad 84 kN do 92 kN	2 040
	c) ponad 92 kN do 100 kN	4 200
	d) ponad 100 kN do 112 kN	7 560
	e) za każde przekroczenie 8 kN ponad 112 kN, dodatkowo	6 720
6	Za przekroczenie dopuszczalnej masy całkowitej pojazdu:	
	1) pojedynczego:	
	a) do 5 t włącznie	600
	b) ponad 5 t do 10 t włącznie	1 440
	c) ponad 10 t do 20 t włącznie	2 880
	d) za każde rozpoczęte 5 t ponad 20 t, dodatkowo	2 160
	2) członowego lub zespołu pojazdów składającego się z pojazdu silnikowego i przyczepy:	
	a) do 10 t włącznie	600
	b) ponad 10 t do 24 t włącznie	1 440
	c) ponad 24 t do 40 t włączenie	2 880
	d) za każde rozpoczęte 10 t ponad 40 t, dodatkowo	4 320
7	Za nieuiszczenie opłaty za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach	50

4) art. 64 otrzymuje brzmienie:

„ Art. 64

W ustawie z 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. Nr 98, poz. 602, Nr 123, poz. 779, Nr 160, poz. 1086, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 133, poz. 872, z 1999 r. Nr 106, poz. 1216, 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 483 i Nr 53, poz. 649 oraz z 2001 r. Nr 27, poz. 298) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w ust. 1 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) inspektor Inspekcji Transportu Drogowego,”;

2) w art. 61:

a) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Jeżeli masa, naciski osi lub wymiary pojazdu wraz z ładunkiem lub bez ładunku są większe od dopuszczalnych, przewidzianych w przepisach określających warunki techniczne pojazdów oraz określonych w ust. 6, 8 i 10, przejazd pojazdu jest dozwolony po uzyskaniu zezwolenia określającego warunki takiego przejazdu.”

b) dodaje się ust. 11a i 11b w brzmieniu:

„11a. Zezwolenia, o których mowa w ust. 11, udziela się, jeżeli:

- 1) istnieje możliwość wyznaczenia trasy,
- 2) przejazd nie spowoduje przekroczenia poziomu wyężenia materiału konstrukcji budowli, określonego w przepisach prawa budowlanego,
- 3) stan technicznej sprawności budowli usytuowanych w ciągu rozpatrywanej trasy przejazdu, określony na podstawie przepisów prawa budowlanego, umożliwia przejazd.

11b. W razie niespełnienia jednego z warunków, o którym mowa w ust. 11a, organ wydający zezwolenie, o którym mowa w ust. 12, odmawia wydania zezwolenia.”

c) dodaje się ust. 12a w brzmieniu:

„12a. Organ wydający zezwolenie, o którym mowa w ust. 12, może odmówić wydania zezwolenia także w przypadku gdy:

- 1) nie uzyska uzgodnienia zarządu drogi właściwego dla trasy przejazdu, o którym mowa w ust. 12,
- 2) ładunek może zostać podzielony i przewieziony pojazdami, których masa, naciski na oś lub wymiary są dopuszczalne,
- 3) istnieje możliwość przewiezienia ładunku innym rodzajem transportu przy spełnieniu warunków wymaganych dla tego rodzaju transportu,
- 4) do przewozu niepodzielonego ładunku można zastosować inny rodzaj pojazdu niespełniającego wymagań przewidzianych w przepisach określających warunki techniczne pojazdów w zakresie masy, nacisków na oś lub wymiarów, w celu ograniczenia jego oddziaływania na budowlę,
- 5) przejazd znacznie utrudnia ruch drogowy na obszarze sieci drogowej zarządzanej przez kilku zarządców dróg.”;

3) w art. 80b w ust. 2 w pkt 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) właściwa jednostka organizacyjna Policji, Inspekcji Transportu Drogowego lub Żandarmerii Wojskowej albo stacja kontroli pojazdów, niezwłocznie po dokonaniu tych czynności,”;

4) w art. 80c w ust. 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) Inspekcji Transportu Drogowego,”;

5) w art. 89:

1) w ust. 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

" 1a) pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 7,5 t, pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 5 osób łącznie z kierowcą - jest uprawniona osoba posiadająca prawo jazdy odpowiedniej kategorii oraz ukończony kurs dokształcający kierowców pojazdów przewożących osoby lub rzeczy. Wymóg ukończenia kursu dokształcającego nie dotyczy kierujących pojazdami Sił Zbrojnych będących żołnierzami zasadniczej służby wojskowej,"

2) w ust. 6 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

" 5) ramowy program dokształcający kierowców pojazdów przewożących osoby lub rzeczy, jednostki uprawnione do prowadzenia kursów tych oraz dokumenty potwierdzające ich odbycie.";

6) w art. 100b w ust. 2 w pkt 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) odpowiednio do swoich kompetencji: właściwa jednostka organizacyjna Policji, Inspekcji Transportu Drogowego lub Żandarmerii Wojskowej, organ właściwy w sprawach wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami, prokurator, sąd, kolegium do spraw wykroczeń lub inny organ uprawniony do orzekania w sprawach o wykroczenia w trybie dyscyplinarnym, niezwłocznie po dokonaniu tych czynności,”;

7) w art. 100c w ust. 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) Inspekcji Transportu Drogowego,”;

8) w art. 100d w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dla podmiotów, o których mowa w art. 100c ust. 1, 1a i 2 - nieodpłatnie,”;

9) w art. 129 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Kontrola ruchu drogowego w stosunku do kierujących pojazdami, którzy wykonują krajowy lub międzynarodowy, transport drogowy należy również do inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego. W tym zakresie inspektorom przysługują uprawnienia policjantów określone w ust. 2.”;

10) dodaje się art. 134a w brzmieniu:

„Art. 134a. W stosunku do pojazdów wykonujących krajowy lub międzynarodowy transport drogowy, uprawnienia i obowiązki policjantów oraz organów Policji określone w art. 132 ust. 1-3, 5 i 6 oraz w art. 133 wykonują również odpowiednio inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego oraz organy tej inspekcji.”;

11) w art. 139 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W stosunku do kierujących pojazdami, którzy wykonują krajowy lub międzynarodowy transport drogowy uprawnienia i obowiązki policjantów określone w art. 135 ust. 1 i art. 136 ust. 1 wykonują również inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego.”;

5) dodaje się art. 64 a w brzmieniu:

” Art. 64 a

W ustawie z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz.U. z 1999 r. Nr 82, poz. 928, 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 489, Nr 48, poz. 550, Nr 62, poz. 718, Nr 70, poz. 816, Nr 73, poz. 852, Nr 109, poz. 1158 i Nr 122, poz. 1314 i 1321 oraz z 2001 r. Nr 5, poz. 43 i 44) w art. 27 w ust. 2 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy: „Głównym Inspektorem Transportu Drogowego.”.

6) art. 66 skreśla się,

7) dodaje się art. 69 a w brzmieniu:

„ Art. 69 a

1. W terminie 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, wojewodowie przejmą, z mocy prawa, na własność urządzenia techniczne do ważenia pojazdów, będące we władaniu Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych.
2. Przekazanie urządzeń, o których mowa w ust. 1, nastąpi w drodze protokołu zdawczo-odbiorczego”.

8) art. 72 otrzymuje brzmienie:

„ Art. 72

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r., z tym że rozdział 8 a wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 47 (3), 47 (33-35) i art. 47 (40-41), które wchodzi w życie w terminie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia”.

UZASADNIENIE

W związku z nieuchwaleniem projektu ustawy o Inspekcji Transportu Drogowego, której regulacje są nierozdzielnie związane z projektem ustawy o transporcie drogowym, zachodzi konieczność uzupełnienia projektu ustawy o transporcie drogowym o niezbędne regulacje zaproponowane w autopoprawce.

Inspekcja Transportu Drogowego jest instytucją niezbędną dla zapewnienia przestrzegania prawa w zakresie transportu drogowego. Specyfika przewozów drogowych – krajowych i międzynarodowych – a także nałożony zakres kontroli w odniesieniu do tego rodzaju transportu, jego różnorodność i kompleksowość powodują, że tylko wyspecjalizowany organ może wykonać to zadanie w sposób efektywny i właściwy.

Zachodzi zatem potrzeba powołania wyspecjalizowanych organów kontrolnych – Inspekcji Transportu Drogowego.

Powołanie Inspekcji Transportu Drogowego będzie nie tylko realizacją programu dostosowującego polskie ustawodawstwo do prawa unijnego, ale również da gwarancję wiarygodności jako państwa graniczącego z Unią Europejską. Ponadto stanowić będzie gwarancję przestrzegania zasad uczciwej konkurencji.

Unia Europejska, liberalizując przepisy w zakresie wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, uzależniając dostęp do zawodu przewoźnika wyłącznie od spełnienia kryteriów jakościowych oraz upraszczając w miarę możliwości, formalności administracyjne, nie rezygnuje, ale wręcz przeciwnie - zwiększa nacisk na funkcję kontrolną i egzekucyjną organów administracyjnych w stosunku do podmiotów zaangażowanych w tę działalność.

Przy opracowywaniu przedmiotowego projektu ustawy uwzględniono przepisy aktów prawnych obowiązujących w Unii Europejskiej:

- Dyrektywy Rady Nr 88/599 (dotyczą standardowych procedur kontrolnych związanych z wdrażaniem ustawodawstwa socjalnego w transporcie drogowym oraz urządzeń rejestrujących, zainstalowanych w określonych typach pojazdów samochodowych). Dyrektywa zobowiązuje do wykonywania kontroli na sieci drogowej i w przedsiębiorstwach transportowych, przy czym nakłada określone wymagania co do liczby kontrolowanych kierowców i przedsiębiorstw oraz dnia roboczych w roku; Jednostka kontrolująca posługiwać się ma standardowym formularzem sprawozdawczym;
- Rozporządzenia Rady Nr 4060/89 (dotyczącym eliminacji kontroli na granicach Państw Członkowskich i przeniesienia ich w głąb terytorium tych państw). Załącznik do Rozporządzenia wskazuje na przepisy Unii Europejskiej, które są podstawą kontroli m. in. prawa jazdy, parametrów technicznych pojazdów, zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, posiadania przez kierowcę wymaganych dokumentów kontroli związanych z wykonywanym przewozem, zezwoleń przewozowych i wymaganych zaświadczeń;
- Rozporządzenia Rady Nr 3912/92 (dotyczącym kontroli przeprowadzanych na terytorium Wspólnoty w odniesieniu do pojazdów z państw nieczłonkowskich). W szczególności, Rozporządzenie - odwołując się do Rozporządzenia Nr 4060/89 oraz umów bilateralnych, zobowiązuje do prowadzenia kontroli zezwoleń na wykonywanie określonego rodzaju przewozów wewnątrz Wspólnoty oraz tranzytzie przez jej terytorium;
- Rozporządzenia Rady Nr 684/92 zmienionego Rozporządzeniem 11/98 (dotyczącym wspólnych zasad międzynarodowych przewozów pasażerów autobusami i autokarami).

Rozporządzenie odnosi się bezpośrednio do inspekcji drogowej oraz kontroli przedsiębiorstw transportowych, przeprowadzanych przez inspektorów, wskazując jakie powinni mieć oni uprawnienia.

W państwach członkowskich Unii Europejskiej działania kontrolne w zakresie przewozów drogowych wykonuje nie tylko policja, służby celne i graniczne ale również specjalistyczne instytucje kontrolne. I tak np. w Niemczech funkcjonuje Federalny Urząd Transportu Towarowego – jako samodzielny organ centralny, działający w ramach kompetencji Ministerstwa Transportu. Urząd Federalny ma za zadanie czuwać m. in. nad tym, aby krajowe i zagraniczne przedsiębiorstwa transportowe spełniały obowiązki wynikające z ustawy o transporcie drogowym i przestrzegały przepisów prawnych.

Brak w Polsce takiej instytucji ułatwia wykonywanie przewozów przez przewoźników często nie uprawnionych do tego, nie posiadających wymaganych prawem dokumentów, którzy niejednokrotnie nie są nawet zarejestrowani w urzędzie skarbowym i co z tym się wiąże, nie wywiązują się z obowiązków podatkowych.

Częstym zjawiskiem jest również wykonywanie przewozów niezgodnie z posiadanymi uprawnieniami bądź też z naruszeniem bezpieczeństwa w ruchu drogowym (np. przy przewozie materiałów niebezpiecznych).

Brak wyspecjalizowanej instytucji kontrolnej powoduje także zwiększenie ilości nielegalnych (bez zezwolenia) przewozów kabotażowych wykonywanych na terenie kraju przez zagranicznych przewoźników. Taka sytuacja odbiera możliwości zarobkowania krajowym przewoźnikom, co w konsekwencji uszczupla wpływy do budżetu państwa z tytułu prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Dlatego też, Inspekcja wyposażona będzie w instrumenty niezbędne dla zapewnienia sprawnego działania i realizacji określonych w ustawie działań.

Inspekcja Transportu Drogowego będzie działała jako jednostka budżetowa. Wpływy uzyskane z kar pieniężnych stanowić będą dochody budżetu państwa. Kary pieniężne przekazywane będą na rachunek bieżący właściwego wojewódzkiego inspektoratu transportu drogowego. Przewiduje się również uiszczenie tej kary w formie gotówkowej bezpośrednio inspektorowi, który ją nałożył, przy czym na dowód uiszczenia opłaty inspektor wydawać będzie pokwitowanie na druku ścisłego zarachowania.

Rząd Polski zadeklarował Stanowisku Negocjacyjnym, że do czasu akcesji nasz kraj wprowadzi analogiczne, jak w UE, rozwiązania prawne i instytucjonalne, umożliwiające permanentną i skuteczną kontrolę przewoźników transportu samochodowego, a etapem pośrednim tych działań będzie wdrożenie *ustawy o Inspekcji Transportu Drogowego*.

Zadanie to, tj. opracowanie projektu *ustawy o Inspekcji Transportu Drogowego* i jej wdrożenie, już w 1998 r. ujęte zostało w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa w Unii Europejskiej (NPPC). Środki finansowe niezbędne do utworzenia Inspekcji Transportu Drogowego przewidziane zostały w ustawie budżetowej na 2001 r. oraz zaplanowane na 2002 r. .

Komisja Europejska, doceniając znaczenie Inspekcji dla poprawy zdolności instytucjonalnej polskiego sektora transportu do wdrażania i egzekwowania prawa i nawiązując do NPPC, przeznaczyła 2 mln EURO ze środków pomocowych (w ramach programu "*Institution building*") na realizację projektu PHARE pn.: "Utworzenie Inspekcji Transportu Drogowego w Polsce".

Realizacja projektu, zaplanowana na okres do końca kwietnia 2002 r., rozpoczęła się 31 lipca 2000 r. Wykonawcami zadania są eksperci francuscy i niemieccy, zatrudnieni przez Ministerstwa Transportu Francji i Niemiec.

Umowa Bliźniacza dot. ww. projektu PHARE, przewiduje pomoc stronie polskiej w przygotowaniu schematu organizacyjnego i systemu rekrutacji kandydatów na inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego, opracowaniu dla nich podręcznika – instrukcji, materiałów szkoleniowych, harmonogramu szkolenia i przeszkolenie 200 kandydatów, a także stworzenie komputerowego programu i bazy danych o przeprowadzonych kontrolach w transporcie drogowym.

Warunkiem realizacji ww. projektu PHARE, jest przygotowanie podstaw prawnych (Ustawa) i uregulowań umożliwiających prowadzenie rekrutacji, szkolenia i egzaminowania kandydatów na inspektorów zatrudnionych w Inspekcji Transportu Drogowego.

Komitet Sterujący projektem na swych posiedzeniach w listopadzie 2000 r. i w lutym 2001 r. wyraził obawę, że projekt będzie musiał zostać przerwany, jeżeli ustawa nie zostanie uchwalona w pierwszej połowie roku 2001.

Mając stale nadzieję na zakończenie procesu legislacyjnego w tym okresie, Kierownicy projektu ze strony polskiej i francuskiej wystąpili do Komisji Europejskiej z wnioskiem o przedłużenie jego trwania. Okazało się, że ewentualnie będzie to możliwe, ale jedynie do końca sierpnia 2002 r., bowiem Memorandum Finansowe dla całego Programu PHARE zamyka się we wrześniu 2002 r.

Należy jednak podkreślić, iż wydłużenie czasu trwania projektu o 4 miesiące poza ustalony w Umowie Bliźniaczej termin (kwiecień 2002) zostało uwarunkowane wejściem w życie ustawy o ITD w pierwszej połowie 2001 r., bowiem tylko w takim przypadku istnieje możliwość zrealizowania większości celów projektu.

Jeśli termin uchwalenia ustawy zostanie przesunięty na 2002 r., Komisja Europejska nie wyrazi zgody na wydłużenie realizacji projektu do sierpnia 2002 r.

Trzeba też mieć na uwadze fakt, że wycofanie się ekspertów z realizacji projektu PHARE zostanie odebrane w Unii Europejskiej, jako sygnał, że Polska nie potrafi skonsumować pomocy przed-akcesyjnej UE oraz że nie jest w stanie stworzyć potencjału instytucjonalnego dla respektowania przestrzegania prawa we własnym kraju.

Z całą pewnością będzie to miało konsekwencje dla negocjacji akcesyjnych w dziedzinie transportu drogowego, z negatywnymi konsekwencjami dla przedsiębiorców transportu drogowego.

Podsumowując należy podkreślić, iż powstanie Inspekcji Transportu Drogowego jest bardzo ważnym elementem w procesie negocjacji Rzeczypospolitej Polskiej z Unią Europejską, w obszarze transportu.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Jacek Saryusz-Wolski

Skr. Min. JSW/1290/2001/DLE-kk

Warszawa, 30.05.2001 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
p.o. Sekretarza
Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu autopoprawki do rządowego projektu ustawy o transporcie drogowym, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedstawionym projektem autopoprawki (pismo nr RM-10-175-00) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem projektowanej autopoprawki jest uregulowanie w projektowanej ustawie o transporcie drogowym podstawowych zagadnień dotyczących kontroli przewozów krajowych i zagranicznych pod kątem przestrzegania obowiązujących przepisów w zakresie stanu technicznego pojazdów i prawidłowego wykorzystania dróg.
- II. Zgodnie z artykułem 47 (1) projektu zadaniem Inspekcji Transportu Drogowego ma być kontrola przestrzegania przepisów z zakresu krajowego i międzynarodowego transportu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi, których dopuszczalna ładowność wraz z ładownością przyczepy przekracza 3,5 t. a także

pojazdami samochodowymi przeznaczonymi do przewozu więcej niż 5 osób łącznie z kierowcą.

- III. Artykuł 47 (3) projektu wymienia podstawowe zadania Inspekcji, do których należy: kontrola dokumentów związanych z wykonywaniem transportu drogowego, przestrzegania przez kierowców przepisów w zakresie czasu prowadzenia pojazdu, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku jak też szczegółowych zasad transportu zwierząt. Powyższe zagadnienia uregulowane są w prawie wspólnotowym w oparciu o art. 75 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), będącym podstawą prawną dla działań harmonizujących prawo w obszarze polityki transportowej.
- IV. Podstawowym aktem prawnym dotyczącym kontroli przewozów drogowych jest Dyrektywa Rady EWG nr 88/599 z 23 listopada 1988 r. (Dz.U. WE L 325, 29/11/1988), dotycząca standardowych procedur kontrolnych związanych z wdrażaniem ustawodawstwa socjalnego w transporcie drogowym. Zobowiązuje ona państwa członkowskie do zorganizowania odpowiednich systemów kontroli na sieci drogowej i w przedsiębiorstwach transportowych. Dyrektywa Rady ustala także w art. 2 minimalne wymogi kontroli, jak np. liczbę kontrolowanych kierowców w roku i ilość dni roboczych, w jakich odbywać się mają kontrole, jak też nakłada obowiązek wzajemnej informacji o dokonywanych inspekcjach i przewiduje jednolite formularze sprawozdawcze dla podmiotów kontrolujących.
- V. Zagadnienia objęte zakresem przedstawionej autopoprawki zawarte są także w dwóch rozporządzeniach: Rozporządzeniu Rady EWG nr 3820/85 z 20 grudnia 1985 r. (Dz.U. WE L 370, 31/12/1985) w sprawie harmonizacji ustawodawstwa socjalnego w transporcie drogowym i Rozporządzeniu Rady EWG nr 3821/85 z 20 grudnia 1985 r. (Dz.U. L 370, 31/12/1985) w sprawie urządzeń rejestrujących w transporcie drogowym, które zobowiązują Państwa Członkowskie do powołania procedur kontrolnych umożliwiających ich efektywną i jednolitą implementację.
- VI. W związku z problematyką kontroli przewozów w transporcie drogowym należy wymienić również Rozporządzenie Rady EWG nr 684/92 z 16 marca 1992 r. (Dz.U. WE L 074, 20/03/1992) dotyczące wspólnych zasad międzynarodowych przewozów pasażerów autobusami i autokarami, które w art. 15 bezpośrednio odnosi się do

inspekcji drogowej oraz kontroli przedsiębiorstw transportowych przeprowadzanych przez inspektorów.

Także Rozporządzenie Rady EWG nr 4060/89 z 21 grudnia 1989 r (Dz.U. WE L 390, 30/12/1989) dotyczące eliminacji kontroli, w stosunku do transportu drogowego i śródlądowego, na granicach Państw Członkowskich, stanowi podstawę kontroli m.in. w zakresie prawa jazdy, parametrów technicznych pojazdów i dokumentów związanych z przewozem. Podobne regulacje zawiera Rozporządzenie EWG nr 3912/92 z 17 grudnia 1992r. w sprawie kontroli przeprowadzanych na terytorium Wspólnoty w odniesieniu do pojazdów z państw nieczłonkowskich (Dz.U. WE L 395, 31/12/1992).

Przedstawiony do zaopiniowania projekt autopoprawki jest zgodny z powyższymi aktami prawnymi Wspólnoty Europejskiej.

VII. Odnosząc się do organizacji i funkcjonowania Inspekcji Transportu Drogowego, należy zauważyć, że kwestie te pozostawione są wewnętrznym porządkom prawnym Państw Członkowskich.

VIII. Artykuł 47 (29) projektu określa warunki jakie musi spełniać osoba zatrudniona na stanowisku inspektora. Oprócz wymogu zdania egzaminu kwalifikacyjnego i innych wymagań natury praktycznej ww. przepis wymienia warunek posiadania obywatelstwa polskiego.

Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (TWE), w art. 39.1 statuuje zasadę swobody przepływu pracowników w obrębie Wspólnoty Europejskiej. Artykułu 39.4 Traktatu dopuszcza jednakże wyjątek od tej zasady, poprzez wyłączenie obywateli innych państw członkowskich od zatrudnienia w administracji publicznej. Nie formułuje jednakże wspólnotowej definicji tej kategorii zatrudnienia. Zgodnie z wykładnią dokonaną przez Komisję Europejską (odpowiedź z 12 września 1979 r na pytanie pisemne 255/79 z 17 lipca 1979r.-Dz.U C 253, 08/10/1979) należy stwierdzić, że artykuł ten powinien być traktowany restryktywnie, tj. zastrzegać dla własnych obywateli tylko te funkcje, których charakter pociąga za sobą uczestniczenie sprawującej je osoby w wykonywaniu władzy publicznej. Dalszych uściśleń dokonał Europejski Trybunał Sprawiedliwości (ETS) w sprawie z 17 grudnia 1980 r. 149/79 *Komisja v Belgia* stwierdzając, że do administracji publicznej należą te zajęcia, które związane są z bezpośrednim lub pośrednim uczestnictwem w sprawowaniu władzy

publicznej i z funkcjami mającymi na celu ochronę interesu państwa lub innych instytucji publicznych, co zakłada szczególną więź z państwem osoby mianowanej na takie stanowisko. Zgodnie też z orzeczeniem ETS z 3 czerwca 1986 r. sprawa: 307/84 *Komisja v. Francja* w administracji państwowej niższego szczebla, cechy te mają zastosowanie tylko do stanowisk kierowniczych.

Odnosząc powyższe spostrzeżenia do funkcji inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego należy mieć na względzie stanowiska Głównego Inspektora Transportu Drogowego, Zastępcy Inspektora Głównego, wojewódzkiego inspektora oraz proponowany przez projekt status inspektora. Zgodnie z art. 47 (6) projektu autopoprawki Główny Inspektor jest „centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw transportu”, a „powołuje go i odwołuje Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw transportu”. Zastępca Głównego Inspektora jest powoływany i odwołany przez ministra właściwego do spraw transportu. Ta kategoria odpowiada więc znamionom bezpośredniego uczestniczenia w wykonywaniu władzy publicznej i tym samym wymóg obywatelstwa polskiego może być w tej sytuacji usprawiedliwiony. To samo można odnieść do wojewódzkich inspektorów transportu drogowego, ze względu na to, że są to stanowiska administracji państwowej niższego szczebla, o charakterze kierowniczym, a więc również związane z wykonywaniem władzy publicznej.

W stosunku do pracowników Inspekcji Transportu Drogowego, którym projektodawca nadaje status inspektorów (art. 47 (29) projektu), należy stwierdzić, że nie wykonują oni bezpośrednio władzy publicznej, w związku z czym wyłączenie art. 39.4 TWE może być w stosunku do nich zastosowane jedynie wówczas, jeżeli biorą oni udział w wykonywaniu władzy publicznej w sposób chociażby pośredni. Dokonując analizy odpowiednich przepisów projektowanej autopoprawki można zauważyć, że inspektorzy uprawnieni są do wstępu do kontrolowanych pojazdów, obiektów i lokali, gdzie prowadzona jest kontrola, mogą stosować środki przymusu bezpośredniego, nakładać kary pieniężne lub opłaty drogowe. Ponoszą oni również odpowiedzialność dyscyplinarną w związku z pełnioną funkcją.

Kontrola, której dokonują, odbywa się w trybie Kodeksu Postępowania Administracyjnego, a sami inspektorzy wykonują czynności kontrolne w umundurowaniu. Są też zobowiązani sporządzić protokół z kontrolowanych czynności, przez nich podpisywany, który może być później użyty do formułowania

wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego, karnego, czy w sprawach o wykroczenia.

Do inspektorów stosuje się też przepisy o pracownikach służby cywilnej.

Powyższe uwagi pozwalają w związku z tym uznać pracowników o statusie inspektorów, wyodrębnionych w projekcie, za wykonujących władzę publiczną w sposób pośredni. Wobec powyższego podlegają oni wyłączeniu zawartemu w art. 39.4 TWE i wymóg posiadania przez nich obywatelstwa polskiego jest usprawiedliwiony.

IX. Zgodnie z art. 47 (33) tworzy się centralną ewidencję naruszeń stwierdzonych w wyniku przeprowadzonych kontroli. Zgodnie z art. 47 (33) ust. 2 w ewidencji gromadzi się dane i informacje o przedsiębiorcach i kierowcach oraz popełnianych przez nich naruszeniach.

Kwestia powyższa jest regulowana w prawie wspólnotowym przez Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE z 24 października 1995r. w sprawie ochrony osób w związku z przetwarzaniem danych osobowych oraz o swobodnym obiegu tych danych (Dz. Urz. WE nr L 281, 23.11.1995). Artykuł 12 Dyrektywy określa szeroki wachlarz praw, które państwo członkowskie powinno zagwarantować każdemu podmiotowi, którego dotyczą dane.

Są to między innymi prawo uzyskania od administratora:

- potwierdzenia czy dane go dotyczące są przetwarzane i informacji o celach przetwarzania, kategoriach przetwarzanych danych, odbiorcach i kategoriach odbiorców, którym ujawnia się dane,
- informacji o sposobach automatycznego przetwarzania danych go dotyczących,
- odpowiedniej korekty, usunięcia lub zablokowania danych, których przetwarzanie nie jest zgodne z postanowieniami Dyrektywy, szczególnie w przypadku niekompletnych lub niedokładnych danych.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 Dyrektywy państwa członkowskie mogą przyjąć środki prawne ograniczające prawa gwarantowane w art. 12, w celu ochrony m. in. bezpieczeństwa publicznego, ważnych interesów ekonomicznych państwa, a także w celu ochrony m.in. bezpieczeństwa publicznego, ważnych interesów ekonomicznych państwa oraz w celu zapobiegania, wykrywania i zwalczania przestępstw.

Postanowienia projektu zmierzają do utworzenia bazy danych i informacji o przedsiębiorcach i kierowcach, zwanej „centralną ewidencją naruszeń” – art. 47 (33) projektu. Należy zauważyć, iż Inspekcja Transportu Drogowego ma na celu kontrolę

przewozów krajowych i zagranicznych pod kątem przestrzegania obowiązujących przepisów. W szczególności jej działalność ma prowadzić do wyeliminowania takich naruszeń prawa jak wykonywanie przewozów przez nieuprawnionych przewoźników (nie posiadających wymaganych dokumentów), przewoźników nie zarejestrowanych w urzędzie skarbowym co związane jest z uchylaniem się od obowiązku podatkowego. W związku z powyższym kwestia ewidencji naruszeń, z zastrzeżeniem uwag poczynionych poniżej, podlega wyłączeniu zgodnie z art. 13. 2 Dyrektywy 95/46/WE.

Jednakże zgodnie z powyższym artykułem Dyrektywy administrator ma obowiązek zapewnić odpowiednie gwarancje bezpieczeństwa przetwarzanych w jego zbiorach danych osobowych. Warunek ten w świetle obowiązującego w Polsce *rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 3 czerwca 1998 roku w sprawie określenia podstawowych warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych* (Dz. U. Nr 80, poz. 521), wydaje się być spełniony. Nie jest jednak do końca jasne, czy administrator wtórnie przetwarzający dane osobowe w przypadku ustawowego (jak w art. 47 (35) projektu autopoprawki) zniesienia obowiązku informacyjnego, o którym mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, będzie w stanie zapewnić należyte środki bezpieczeństwa przetwarzanych danych.

W świetle poczynionych powyżej uwag należy stwierdzić, iż niezgodne z prawem Unii Europejskiej będzie odstępstwo od założeń Dyrektywy 95/46/WE w sytuacji, gdy państwo członkowskie nie określiło w sposób jasny i wyczerpujący warunków bezpieczeństwa danych osobowych przetwarzanych w systemach informatycznych. Postulat jasności uregulowań z zakresu danych osobowych znalazł odzwierciedlenie w pkt. 22 preambuły Dyrektywy 95/46/WE, który przewiduje że państwa członkowskie sformułują w wydawanych przez siebie przepisach precyzyjne warunki, w których przetwarzanie danych jest zgodne z prawem (...). W punkcie 23 preambuły stwierdza się z kolei, iż państwa członkowskie są upoważnione zapewnić ochronę osób zarówno poprzez ogólne prawo o ochronie przetwarzania danych osobowych, jak i poprzez przepisy branżowe.

Podsumowując należy stwierdzić, że Unia Europejska zostawia państwom członkowskim, pod warunkiem precyzyjności, swobodę regulacji, zwracając jednocześnie uwagę na konieczność ustanowienia ochrony „tej samej jakości” w przepisach pośrednio związanych z przetwarzaniem danych osobowych. Do takich przepisów należy zaliczyć projektowaną ustawę o transporcie drogowym z

wprowadzonymi przez autopoprawkę zmianami, w części dotyczącej ewidencji naruszeń. Jak się wydaje projekt nie zawiera postulatu precyzyjności z punktu widzenia zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzanych danych osobowych. Stan taki w kontekście poczynionych powyżej uwag budzi zastrzeżenia.

W konkluzji stwierdzam, że projekt autopoprawki do rządowego projektu ustawy o transporcie drogowym jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem uwag poczynionych w pkt. IX opinii.

Z poważaniem,

SEKRETARZ
Komitetu Inicjatyw Europejskiej

Jacek Szczerba
Sekretarz Stanu

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 11 czerwca 2001 r.

Cena - 1,38 zł + 22% VAT

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
III kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-175-00

Druk nr 2644
Warszawa, 16 lutego 2001 r.

Pan
Maciej Płażyński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o transporcie drogowym wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych.

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 31 ust. 3b Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Transportu i Gospodarki Morskiej.

Z wyrazami szacunku

(-) Jerzy Buzek

U s t a w a
z dnia 2001r.
o transporcie drogowym.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa zasady podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób i rzeczy pojazdami samochodowymi, zwanej dalej „transportem drogowym”.
2. Przepisy ustawy stosuje się do transportu drogowego wykonywanego:
 - 1) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju, zwanego dalej „krajowym transportem drogowym”,
 - 2) z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej, przez krajowych przedsiębiorców pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju lub przez zagranicznych przedsiębiorców pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi za granicą, na podstawie jednego dokumentu przewozowego, zwanego dalej „międzynarodowym transportem drogowym”.
3. Przepisy ustawy stosuje się także do przewozu drogowego wykonywanego na potrzeby własne przedsiębiorcy w krajowym i międzynarodowym transporcie drogowym w zakresie i na zasadach w niej określonych.

Art. 2.

Przedsiębiorca zagraniczny uprawniony do wykonywania transportu drogowego na podstawie prawa właściwego dla jego siedziby, może go wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na zasadach określonych w niniejszej ustawie, przy zachowaniu zasady wzajemności.

Art. 3.

Przepisów ustawy nie stosuje się do transportu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi:

- 1) przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 5 osób łącznie z kierowcą, a po uzyskaniu przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą - z wyłączeniem taksówek w rozumieniu przepisów prawa o ruchu drogowym,
- 2) o dopuszczalnej ładowności wraz z dopuszczalną ładownością przyczepy do 3,5 tony.

Art. 4.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) przewóz regularny – publiczny przewóz osób i ich bagażu wykonywany według uprzednio uzgodnionego rozkładu jazdy podanego do publicznej wiadomości, zgodnie z taryfą opłat oraz z warunkami przewozu określonymi w zezwoleniu, o którym mowa w art.18,
- 2) linia regularna – połączenie komunikacyjne na określonej drodze publicznej, po której odbywają się regularne przewozy osób oraz na której znajdują się wyznaczone miejsca do wsiadania i wysiadania podróżnych (przystanki),
- 3) przewóz regularny specjalny – niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób wykonywany na zasadach określonych w pkt 1; przewozem regularnym specjalnym w szczególności jest przewóz: pracowników między ich miejscem zamieszkania a miejscem pracy, uczniów między miejscem zamieszkania a miejscem nauki (szkoły) i żołnierzy między miejscem zamieszkania a miejscem stacjonowania,
- 4) przewóz wahadłowy – wielokrotny przewóz zorganizowanych grup osób, tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym a tym samym miejscem docelowym, przy spełnieniu łącznie następujących dodatkowych warunków:
 - a) każda grupa osób, przewiezionych do miejsca docelowego, wraca do miejsca początkowego,
 - b) miejsce początkowe i miejsce docelowe oznaczają odpowiednio miejsce rozpoczęcia usługi przewozowej oraz miejsce zakończenia usługi przewozowej, z uwzględnieniem w każdym przypadku okolicznych miejscowości leżących w promieniu 50 km,
 - c) pierwsza jazda powrotna i ostatnia jazda docelowa są przejazdami bez osób,
- 5) przewóz okazjonalny – przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego,

- 6) przewóz kabotażowy – przewóz wykonywany przez przedsiębiorcę zagranicznego między miejscowościami położonymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym zarejestrowanym za granicą,
- 7) przewóz na potrzeby własne – przewóz niezarobkowy (nieodpłatny) osób lub rzeczy wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej; nie obejmuje to przewozu osób w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług turystycznych,
- 8) transport kombinowany - przewóz rzeczy wykonywany na podstawie jednego listu przewozowego, w którym samochód ciężarowy, przyczepa, naczepa z lub bez pojazdu silnikowego albo kontener 20 stopowy lub większy w początkowym i końcowym odcinku przewozu korzysta z drogi, a na innym odcinku nie krótszym niż 100 km korzysta z kolei lub drogi wodnej,
- 9) międzynarodowy transport kombinowany – przewóz rzeczy wykonywany na zasadach określonych w pkt. 8, w czasie którego następuje przekroczenie granicy państwowej,
- 10) przewoźnik drogowy – przedsiębiorca uprawniony do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego na podstawie licencji na wykonywanie transportu drogowego,
- 11) zagraniczny przewoźnik drogowy- zagraniczny przedsiębiorca uprawniony do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego na podstawie przepisów obowiązujących w państwie, w którym znajduje się jego siedziba,
- 12) licencja – dokument uprawniający do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego udzielony przez ministra właściwego do spraw transportu lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego,
- 13) zezwolenie - dokument, wydany przez ministra właściwego do spraw transportu lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, upoważniający przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego osób lub rzeczy,
- 14) zezwolenie zagraniczne – dokument otrzymany na podstawie umowy międzynarodowej od właściwego organu innego państwa lub organizacji międzynarodowej przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej przekazywany przewoźnikowi drogowemu i upoważniający go do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, jednokrotnie lub wielokrotnie, do lub z terytorium państwa określonego w zezwoleniu lub tranzytem przez jego terytorium,
- 15) certyfikat kwalifikacji zawodowych – dokument potwierdzający zdanie egzaminu z posiadania wiedzy niezbędnej do podjęcia i prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego,

- 16) kryzys na rynku transportowym - występowanie poważnej i potencjalnie trwałej nadwyżki podaży nad popytem, powodującej zagrożenie dla stabilności lub przetrwania znacznej liczby przedsiębiorstw transportu drogowego.

Rozdział 2

Zasady podejmowania i wykonywania transportu drogowego

Art. 5.

1. Podjęcie i zarobkowe wykonywanie transportu drogowego wymaga uzyskania odpowiedniej licencji na wykonywanie transportu drogowego, zwanej dalej „licencją”.
2. Licencji udziela się na czas oznaczony, nie krótszy niż 2 lata i nie dłuższy niż 50 lat.
3. Przedsiębiorcy udziela się licencji, z zastrzeżeniem art. 6, jeżeli:
 - 1) członkowie organu zarządzającego osoby prawnej, a w przypadku innego przedsiębiorcy - osoby prowadzące działalność gospodarczą, nie były karane za przestępstwa umyślne: karne skarbowe, przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów lub ochronie środowiska,
 - 2) przynajmniej jedna z osób zarządzających przedsiębiorstwem legitymuje się certyfikatem kwalifikacji zawodowych,
 - 3) posiada zabezpieczenie w postaci: środków pieniężnych dostępnych przez okres posiadania licencji, poręczeń albo gwarancji bankowych, poręczeń osób fizycznych lub prawnych, gwarancji ubezpieczeniowych lub weksli w wysokości równej:
 - a) co najmniej 9.000 EURO - gdy użytkuje tylko jeden pojazd samochodowy,
 - b) co najmniej 5.000 EURO - na każdy następny pojazd samochodowy,- przeznaczony do działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego,
 - 4) zatrudni kierowców, posiadających świadectwa kwalifikacji kierowcy określone przepisami prawa o ruchu drogowym i nie karanych za przestępstwa umyślne przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, mieniu, wiarygodności dokumentów lub ochronie środowiska,
 - 5) posiada tytuł prawny do dysponowania pojazdem lub pojazdami samochodowymi spełniającymi wymagania techniczne określone przepisami prawa o ruchu drogowym, którymi transport drogowy ma być wykonywany,
 - 6) nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych.

Art. 6.

1. Licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką udziela się przedsiębiorcy spełniającemu wymagania określone w art. 5 ust. 3 pkt 1 i 4-6.
2. Licencja, o której mowa w ust. 1, udzielana jest przedsiębiorcy na określony pojazd i obszar:
 - 1) gminy,
 - 2) gmin sąsiadujących - po uprzednim zawarciu porozumienia wszystkich gmin mieszczących się na terenie tego obszaru,
 - 3) miasta st. Warszawy - związku komunalnego.
3. Dopuszcza się wykonywanie przewozu z obszaru określonego w licencji poza ten obszar, lecz bez prawa świadczenia usług przewozowych poza obszarem określonym w tej licencji, z wyjątkiem przewozu wykonywanego w drodze powrotnej.

Art. 7.

1. Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana, lub cofnięcie licencji następuje w drodze decyzji administracyjnej.
2. Organem właściwym w sprawach udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany lub cofnięcia licencji w zakresie transportu drogowego jest:
 - 1) w krajowym transporcie drogowym – starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy, z zastrzeżeniem pkt 2,
 - 2) w przewozach taksówkowych:
 - a) na obszar, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 - wójt, burmistrz lub prezydent miasta,
 - b) na obszar, o którym mowa w art. 6 ust.2 pkt 2 - wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy dla siedziby lub miejsca zamieszkania przedsiębiorcy,
 - c) na obszar, o którym mowa w art. 6 ust.2 pkt 3 - Prezydent m. st. Warszawy,
 - 3) w międzynarodowym transporcie drogowym – minister właściwy do spraw transportu.

Art. 8.

1. Licencji udziela się na pisemny wniosek przedsiębiorcy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:
 - 1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres,
 - 2) numer w rejestrze przedsiębiorców,
 - 3) określenie rodzaju, zakresu i obszaru wykonywania transportu drogowego,
 - 4) rodzaj i liczbę pojazdów samochodowych, którymi dysponuje przedsiębiorca ubiegający się o udzielenie licencji,
 - 5) czas, na jaki licencja ma być udzielona.
3. Do wniosku o udzielenie licencji należy, z zastrzeżeniem ust. 4, dołączyć następujące dokumenty:
 - 1) odpis z rejestru przedsiębiorców,
 - 2) kserokopię zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji statystycznej (REGON),
 - 3) kserokopię zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (NIP),
 - 4) certyfikat kwalifikacji zawodowych,
 - 5) zaświadczenie z rejestru skazanych stwierdzające niekaralność osób, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 1,
 - 6) potwierdzające posiadanie zabezpieczenia, o którym mowa w art. 5 ust. 3 pkt 3,
 - 7) oświadczenie o zamiarze zatrudnienia kierowców spełniających warunki, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 4,
 - 8) wykaz pojazdów samochodowych wraz z urzędowo potwierdzonymi kopiami dowodów rejestracyjnych, a w przypadku gdy przedsiębiorca nie jest właścicielem tych pojazdów – również dokument stwierdzający prawo do dysponowania nimi,
 - 9) zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego stwierdzające, że przedsiębiorca nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych.
4. Przy składaniu wniosku o udzielenie licencji, o której mowa w art. 6, nie dołącza się dokumentów, o których mowa w ust. 3 pkt 4 i 6.

Art. 9.

1. Przedsiębiorca zamierzający podjąć działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego może ubiegać się o przyrzeczenie udzielenia licencji, zwane dalej „promesą”.
2. W postępowaniu o udzielenie promesy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące udzielenia licencji.

Art. 10.

1. Wnioski o udzielenie licencji rozpatruje się według kolejności ich złożenia.

2. W razie niespełnienia przez przedsiębiorcę warunków, o których mowa w art. 5, odmawia się udzielenia licencji.
3. Minister właściwy do spraw transportu odmawia udzielenia licencji na międzynarodowy transport drogowy w razie:
 - 1) braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby zezwoleń zagranicznych,
 - 2) sytuacji kryzysowej na rynku transportowym.
4. Sytuacja, o której mowa w ust. 3 pkt 2, nie może być uznana za przyczynę odmowy udzielenia licencji po upływie 6 miesięcy od daty jej ustanowienia.
5. Minister właściwy do spraw transportu, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym, zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, może w drodze rozporządzenia, określić liczbę promes i licencji na międzynarodowy transport drogowy na dany rok kalendarzowy, uwzględniając liczbę zezwoleń zagranicznych będących w jego dyspozycji oraz sytuację na rynku transportowym.

Art. 11.

1. W licencji określa się, w szczególności:
 - 1) numer ewidencyjny licencji,
 - 2) oznaczenie organu, który udzielił licencji,
 - 3) datę udzielenia licencji,
 - 4) powołanie podstawy prawnej,
 - 5) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres,
 - 6) zakres transportu drogowego (krajowy/krajowy taksówką lub międzynarodowy),
 - 7) rodzaj przewozów (osób lub rzeczy),
 - 8) oznaczenie obszaru przewozów w krajowym lub międzynarodowym transporcie drogowym, albo w krajowym transporcie drogowym taksówką,
 - 9) czas, na jaki udzielono licencji.
2. Załącznikiem do licencji na międzynarodowy transport drogowy rzeczy jest wykaz numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych, określonych we wniosku o udzielenie licencji.
3. Organ udzielający licencji wydaje jej wypis lub wypisy w liczbie odpowiadającej liczbie pojazdów samochodowych, o których mowa w ust. 2, z zastrzeżeniem ust. 4.
4. Wypis z licencji na międzynarodowy transport drogowy rzeczy jest ważny wraz z wypisem z wykazu, o którym mowa w ust. 2.
5. Na każdy pojazd wykonujący międzynarodowy transport drogowy rzeczy organ udzielający licencji wydaje wypis, o którym mowa w ust. 4.

Art. 12.

1. Licencja na krajowy transport drogowy uprawnia do wykonywania przewozów wyłącznie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Licencja na międzynarodowy transport drogowy uprawnia do wykonywania przewozów do lub przez terytorium innego państwa w niej określonego, z zastrzeżeniem ust. 3. Licencja ta uprawnia również do wykonywania przewozów w krajowym transporcie drogowym.
3. Licencja nie zastępuje zezwoleń wymaganych przepisami ustawy lub umów międzynarodowych.

Art.13.

1. Licencji nie można odstępować osobom trzecim ani przenosić uprawnień z niej wynikających na osobę trzecią, z wyjątkiem okoliczności, określonych w ust. 2.
2. Organ, który udzielił licencji, na wniosek przedsiębiorcy, może w drodze decyzji administracyjnej, przenieść uprawnienia z niej wynikające, w razie:
 - 1) śmierci osoby fizycznej posiadającej licencję i wstąpienia na jej miejsce spadkobiercy, w tym również osoby fizycznej będącej współnikiem w szczególności spółki jawnej bądź spółki komandytowej,
 - 2) połączenia, podziału lub przekształcenia, zgodnie z odrębnymi przepisami, przedsiębiorcy posiadającego licencję,
 - 3) przejęcia przez innego przedsiębiorcę w całości lub w części działalności w zakresie transportu drogowego od przedsiębiorcy posiadającego licencję,- pod warunkiem spełnienia przez przedsiębiorcę przejmującego uprawnienia wynikające z licencji wymagań określonych w art. 5 ust. 3.
3. Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze decyzji administracyjnej, kierując się zasadą usprawnienia działalności gospodarczej, wyrazić zgodę na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji przez spółki akcyjne lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będące akcjonariuszami lub udziałowcami w spółce posiadającej licencję, jeżeli zawarły one umowę leasingu lub dzierżawy na używanie pojazdu samochodowego zgłoszonego do prowadzenia działalności objętej licencją, pod warunkiem spełnienia przez te spółki wymagań określonych w art. 5 ust. 3.

Art. 14.

1. Przewoźnik drogowy jest obowiązany zgłaszać na piśmie organowi, który udzielił licencji, wszelkie zmiany danych, o których mowa w art. 8, nie później niż w terminie 14 dni od dnia ich powstania.
2. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1, obejmują dane zawarte w licencji przedsiębiorca jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę treści licencji.
3. Zmiany treści licencji na międzynarodowy transport drogowy rzeczy w zakresie zmiany obszaru przewozów dokonuje się z odpowiednim zastosowaniem art. 10 ust.3.

Art. 15.

1. Licencję cofa się:
 - 1) w przypadku, gdy:
 - a) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywanie działalności gospodarczej objętej licencją,
 - b) przedsiębiorca nie podjął działalności objętej licencją mimo wezwania organu licencyjnego,
 - 2) jeżeli jej posiadacz:
 - a) przestał spełniać wymagania określone do jej udzielenia,
 - b) naruszył rażąco warunki określone w licencji lub inne warunki wykonywania działalności objętej licencją określone przepisami prawa,
 - c) odstąpił licencję osobie trzeciej,
 - d) zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją, a w szczególności nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, transportu drogowego przez co najmniej 6 miesięcy.
2. Cofnięcie licencji w przypadkach określonych w ust.1 pkt 2 powinno być poprzedzone pisemnym ostrzeżeniem przedsiębiorcy.
3. Licencja może być cofnięta, jeżeli jej posiadacz:

- 1) nie przedłożył, w wyznaczonym terminie, informacji i dokumentów, o których mowa w art. 14,
 - 2) narusza przepisy prawa o ruchu drogowym, w tym zwłaszcza w zakresie masy, nacisków osi lub wymiaru pojazdu z ładunkiem lub bez ładunku,
 - 3) zalega w regulowaniu, stwierdzonych decyzją ostateczną lub prawomocnym orzeczeniem, zobowiązań celnych, podatkowych lub innych zobowiązań na rzecz Skarbu Państwa z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego,
 - 4) samowolnie zmienia wskazania urządzeń pomiarowo- kontrolnych zainstalowanych w pojeździe.
4. Przedsiębiorca jest obowiązany zwrócić licencję organowi, który jej udzielił, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna.
5. W przypadku cofnięcia licencji, nie może być ona ponownie udzielona wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna.

Art. 16.

1. Licencja wygasa w razie:
 - 1) upływu okresu, na który została udzielona,
 - 2) zrzeczenia się jej, z zastrzeżeniem ust. 3,
 - 3) zgonu lub likwidacji albo postanowienia o upadłości przedsiębiorcy, któremu została udzielona, chyba że zachodzą okoliczności określone w art. 13 ust. 2.
2. Przepis art. 15 ust. 4 stosuje się odpowiednio.
3. Przedsiębiorca nie może zrzec się licencji w przypadku wszczęcia postępowania o cofnięcie licencji.

Art. 17.

1. Minister właściwy do spraw transportu określi w drodze rozporządzenia wzory: licencji, wypisu z licencji oraz wykazu pojazdów samochodowych, uwzględniając wzory dokumentów, jakie obowiązują na podstawie przepisów Wspólnot Europejskich.
2. Minister właściwy do spraw transportu może upoważnić, w drodze zarządzenia, na określonych warunkach, kierownika jednostki utworzonej specjalnie w tym celu do wykonywania niektórych czynności związanych z postępowaniem w sprawie licencji na transport międzynarodowy, mając na uwadze usprawnienie procedury w tym zakresie.

Rozdział 3

Transport drogowy osób

Art. 18.

1. Wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych wymaga zezwolenia:
 - 1) w krajowym transporcie drogowym – wydanego, w zależności od zasięgu przewozów i siedziby lub miejsca zamieszkania przedsiębiorcy, odpowiednio przez:
 - a) wójta, burmistrza lub prezydenta miasta – na obszar gminy,
 - b) Prezydenta m. St. Warszawy – na obszar miasta stołecznego Warszawy,
 - c) starostę - na obszar wykraczający poza granice jednej gminy,
 - d) marszałka województwa właściwego dla siedziby przedsiębiorcy – na obszar wykraczający poza granice jednego powiatu,
 - 2) w międzynarodowym transporcie drogowym – wydanego przez ministra właściwego do spraw transportu.
2. Wykonywanie przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wymaga zezwolenia wydanego przez organ, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, z zastrzeżeniem ust. 3.
3. Nie wymaga zezwolenia wykonywanie przewozu okazjonalnego, jeżeli:
 - 1) tym samym pojazdem samochodowym na całej trasie przejazdu przewozi się tę samą grupę osób i dowozi się ją do miejsca początkowego, albo
 - 2) polega on na przewozie osób do miejsca docelowego, natomiast jazda powrotna jest jazdą bez osób (podróżnych), albo
 - 3) polega on na przewozie bez osób do miejsca docelowego i odebraniu oraz przewiezieniu do miejsca początkowego grupy osób, która przez tego samego przewoźnika drogowego została przewieziona na zasadzie określonej w pkt 2.

Art. 19.

1. Wykonywanie przez zagranicznego przewoźnika drogowego przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga zezwolenia na przewóz kabotażowy wydanego przez ministra właściwego do spraw transportu. Przepisy art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane na wniosek zagranicznego przewoźnika drogowego pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.

Art. 20.

1. W zezwoleniu określa się w szczególności warunki wykonywania przewozów, miejsce początkowe i miejsce docelowe przewozu, a przy przewozach regularnych również miejsca do wsiadania i wysiadania podróżnych.
2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór zezwolenia, o którym mowa w art. 18, uwzględniając w tym zakresie rozwiązania wynikające z przepisów Wspólnot Europejskich.

Art. 21.

1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 18, wydaje się, na wniosek przedsiębiorcy, na czas nie dłuższy niż:
 - 1) pięć lat - na wykonywanie przewozów regularnych lub przewozów regularnych specjalnych,
 - 2) jeden rok - na wykonywanie przewozów wahadłowych lub przewozów okazjonalnych.
2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się kopię licencji i odpowiednie dokumenty, o których mowa w art. 22.

Art. 22.

1. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w transporcie krajowym dołącza się następujące dokumenty:
 - 1) rozkład jazdy uzgodniony na zasadach koordynacji określonych w przepisach prawa przewozowego, uwzględniający miejsca dla wsiadania i wysiadania podróżnych, czas odjazdów i przyjazdów oraz długość linii regularnej w kilometrach i odległości między przystankami,
 - 2) mapę z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami,
 - 3) zasady korzystania z obiektów dworcowych ustalone z ich właścicielami,
 - 4) zasady korzystania z przystanku ustalone z właściwym organem gminy właściwej ze względu na miejsce usytuowania tego przystanku,
 - 5) cennik lub taryfę.
2. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym dołącza się następujące dokumenty:
 - 1) rozkład jazdy uzgodniony z zagranicznym przewoźnikiem drogowym przewidzianym do prowadzenia przewozów regularnych na danej linii

- regularnej, uwzględniający miejsca dla wsiadania i wysiadania podróżnych, czas odjazdów i przyjazdów, przejścia graniczne oraz długość linii regularnej w kilometrach i odległości między przystankami,
- 2) kopię umowy z zagranicznym przewoźnikiem drogowym o wspólnym prowadzeniu linii regularnej,
 - 3) harmonogram czasu pracy i odpoczynku kierowców,
 - 4) dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 5.
3. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym dołącza się następujące dokumenty:
- 1) przebieg trasy przewozu uwzględniający miejsce początkowe i docelowe przewozu, długość tej trasy w kilometrach oraz przejścia graniczne,
 - 2) wykaz terminów przewozów,
 - 3) mapę z zaznaczoną trasą przewozu,
 - 4) kopię umowy między organizatorem przewozu a przewoźnikiem drogowym,
 - 5) dokument, o którym mowa w ust. 2 pkt 3.
4. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych dołącza się następujące dokumenty:
- 1) rozkład jazdy uwzględniający miejsca dla wsiadania i wysiadania podróżnych, czas odjazdów i przyjazdów oraz długość linii regularnej w kilometrach,
 - 2) dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 3 pkt 2.

Art. 23.

Minister właściwy do spraw transportu:

- 1) odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w transporcie międzynarodowym, w razie gdy projektowana linia regularna będzie stanowiła:
 - a) bezpośrednie zagrożenie dla istnienia już zatwierdzonych linii regularnych,
 - b) realną konkurencję dla odpowiedniego połączenia kolejowego,
- 2) może odmówić udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych, wahadłowych lub okazjonalnych w transporcie międzynarodowym, w razie gdy przedsiębiorca:
 - a) nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu,
 - b) nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych przez co najmniej 3 miesiące,
 - c) wykonuje przewozy bez wymaganego zezwolenia.

Art. 24.

1. Zezwolenie zmienia się na wniosek jego posiadacza w razie zmiany :
 - 1) oznaczenia przedsiębiorcy,
 - 2) siedziby i adresu przedsiębiorcy.
2. Zezwolenie może być zmienione na wniosek jego posiadacza w razie :
 - 1) zmiany przebiegu linii regularnej,
 - 2) zmiany zagranicznego przewoźnika drogowego, z którym zawarto umowę o wspólnym prowadzeniu linii regularnej w międzynarodowym transporcie drogowym.
3. Zezwolenie wygasa w razie:
 - 1) zrzeczenia się zezwolenia, z zastrzeżeniem ust. 6,
 - 2) upływu terminu określonego w zezwoleniu,
 - 3) zajścia okoliczności, o których mowa w art. 16 ust. 1.
4. Zezwolenie cofa się w razie:
 - 1) cofnięcia licencji,
 - 2) naruszenia lub zmiany warunków, na jakich zezwolenie zostało wydane oraz określonych w zezwoleniu,
 - 3) nie wykonywania przez przedsiębiorcę, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych przez co najmniej 3 miesiące,
 - 4) odstąpienia zezwolenia osobie trzeciej.
5. W razie cofnięcia zezwolenia, wniosek o ponowne wydanie zezwolenia, nie może być rozpatrzony wcześniej niż po upływie trzech lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu stała się ostateczna.
6. Przedsiębiorca nie może zrzec się zezwolenia w przypadku wszczęcia postępowania o cofnięcie zezwolenia.

Art. 25.

1. Minister właściwy do spraw transportu wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz osób pod warunkiem posiadania przez niego odpowiedniej licencji.
2. Minister właściwy do spraw transportu:
 - 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby tych zezwoleń,
 - 2) może odmówić przewoźnikowi drogowemu zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 1-3.
3. Minister właściwy do spraw transportu w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby zezwoleń zagranicznych, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym, zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, może określić w drodze rozporządzenia, warunki i tryb wydawania tych zezwoleń, mając na uwadze sprawny i efektywny sposób wykonywania międzynarodowych przewozów drogowych.

Art. 26.

Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie usprawnienie procedur wydawania zezwoleń zagranicznych, może upoważnić do wydawania tych zezwoleń, na określonych warunkach:

- 1) w drodze zarządzenia - kierownika jednostki, o którym mowa w art. 17 ust. 2,
- 2) w drodze rozporządzenia - polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych.

Art. 27.

Przy wykonywaniu przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wymagany jest formularz jazdy zawierający w szczególności dane dotyczące oznaczenia przedsiębiorcy, numeru rejestracyjnego pojazdu, rodzaju usługi, miejsca początkowego i miejsca docelowego przewozu drogowego oraz składu osobowego przewożonych osób.

Rozdział 4

Transport drogowy rzeczy

Art. 28.

1. Wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagranicznego przewoźnika drogowego wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw transportu.
2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na okres nie przekraczający jednego roku kalendarzowego.
3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również w przypadku pojazdu samochodowego nie przewożącego rzeczy (bez ładunku).

Art. 29.

1. Wykonywanie przez zagranicznego przewoźnika przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy wydanego przez ministra właściwego do spraw transportu.
2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane na wniosek zagranicznego przewoźnika, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.

Art. 30.

1. Minister właściwy do spraw transportu wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz rzeczy pod warunkiem posiadania przez niego odpowiedniej licencji.
2. Przepis art. 25 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 31.

Wykonywanie międzynarodowego transportu kombinowanego nie wymaga posiadania zezwolenia zagranicznego, jeżeli w umowach międzynarodowych, którymi Rzeczypospolita Polska jest związana, przewidziano wzajemne zwolnienie w tym zakresie.

Art. 32.

Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie usprawnienie procedur wydawania zezwoleń zagranicznych, może upoważnić do wydawania zezwoleń, na określonych warunkach:

- 1) w drodze zarządzenia - kierownika jednostki, o którym mowa w art. 17 ust. 2,
- 2) w drodze rozporządzenia - polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych.

Rozdział 5

Przewozy na potrzeby własne

Art. 33.

1. Przewozy drogowe na potrzeby własne mogą być wykonywane po uzyskaniu zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej.
2. Wniosek o wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać informacje i dokumenty określone w art. 8 ust. 2 pkt 1-4 i ust. 3 pkt 1-3,7 i 8.
3. Zaświadczenie oraz wypis z zaświadczenia wydaje właściwy dla siedziby przedsiębiorcy organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, na okres pięciu lat.
4. Minister właściwy do spraw transportu, określi w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, oraz wypisu z tego zaświadczenia. Zaświadczenie powinno zawierać: oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, numer w rejestrze przedsiębiorców, rodzaj i zakres wykonywania przewozów drogowych na potrzeby własne oraz rodzaj i liczbę pojazdów samochodowych.

Art. 34.

1. Przewozy na potrzeby własne w międzynarodowym transporcie drogowym mogą wymagać odpowiedniego zezwolenia, jeżeli umowy międzynarodowe, którymi Rzeczypospolita Polska jest związana, tak stanowią.
2. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca obowiązany jest dołączyć zaświadczenie określone w art. 33 ust. 1.
3. Przepis art. 25 oraz art. 30 stosuje się odpowiednio.
4. Przy wykonywaniu przewozów osób na potrzeby własne w międzynarodowym transporcie drogowym wymagany jest formularz jazdy, o którym mowa w art. 27.

Rozdział 6

Zwolnienie z obowiązku uzyskania zezwolenia

Art. 35.

Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, zwolnić przewozy wykonywane w ramach pomocy humanitarnej, medycznej lub w przypadku klęsk żywiołowych, a także na zasadzie wzajemności, z obowiązku uzyskania zezwolenia, mając na uwadze zapewnienie sprawności wykonywania tych przewozów. Rozporządzenie określi również okres obowiązywania tego zwolnienia

Art. 36.

Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze decyzji administracyjnej, zwolnić przedsiębiorcę z obowiązku uzyskania zezwolenia w przypadku wykonywania przez niego przewozów w ramach pomocy humanitarnej lub medycznej.

Rozdział 7

Warunki i tryb uzyskiwania certyfikatów kwalifikacji zawodowych

Art. 37.

1. Uzyskanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych wymaga wykazania się teoretyczną i praktyczną znajomością zagadnień w zakresie:
 - 1) prawa cywilnego, administracyjnego, handlowego i finansowego oraz prawa pracy i zagadnień socjalnych,
 - 2) prawa przewozowego i dokumentów przewozowych,
 - 3) zasad organizacji pracy i zarządzania,
 - 4) prawa o ruchu drogowym,
 - 5) technicznych norm i warunków obowiązujących w transporcie drogowym.
2. Do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego wymagane jest ponadto wykazanie się znajomością zagadnień w zakresie:
 - 1) obowiązujących międzynarodowych umów i przepisów transportowych,
 - 2) przepisów celnych,
 - 3) warunków i dokumentów wymaganych dla wykonywania międzynarodowego transportu drogowego.

Art. 38.

1. Sprawdzianem znajomości zagadnień, o których mowa w art. 37, jest egzamin pisemny zdany przed komisją egzaminacyjną, działającą przy wyznaczonej przez ministra właściwego do spraw transportu akredytowanej, zgodnie z odrębnymi przepisami, jednostce certyfikującej.

2. Jednostka, o której mowa w ust. 1, wydaje certyfikat kwalifikacji zawodowych i prowadzi centralny rejestr tych certyfikatów.

Art. 39.

1. Minister właściwy do spraw transportu określi w drodze rozporządzenia:
 - 1) zakres zagadnień objętych egzaminem, o którym mowa w art. 38, oraz jego formę,
 - 2) jednostkę certyfikującą, o której mowa w art. 38,
 - 3) wymagania kwalifikacyjne dla członków komisji egzaminacyjnej i jej skład,
 - 4) wzór certyfikatu kwalifikacji zawodowych,kierując się rozwiązaniami wynikającymi z przepisów Wspólnot Europejskich, a w szczególności przepisów dotyczących wzajemnego uznawania dyplomów, certyfikatów i innych dokumentów w celu umożliwienia korzystania przez przewoźnika drogowego z prawa swobody prowadzenia działalności transportowej.
2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, określa się odrębnie zakres oraz formę egzaminu dla osób ubiegających się o uzyskanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych, legitymujących się co najmniej pięcioletnią praktyką przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego lub zarządzania przedsiębiorstwem wykonującym taką działalność, z uwzględnieniem posiadanej przez nie praktyki.

Rozdział 8

Oplaty

Art. 40.

Przedsiębiorca podejmujący i wykonujący transport drogowy jest obowiązany do ponoszenia opłat za:

- 1) czynności administracyjne określone w ustawie,
- 2) przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w art. 38 ust. 1,
- 3) wydanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych, o którym mowa w art. 38 ust. 2.

Art. 41.

1. Oplaty za czynności administracyjne pobiera się z tytułu:

- 1) udzielenia licencji lub zmiany licencji, wydania wypisu licencji, wydania wtórnika licencji, przeniesienia uprawnień wynikających z licencji, wyrażenia zgody na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji,
 - 2) wydania zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego, przewozu wahadłowego lub przewozu okazjonalnego,
 - 3) wydania zezwolenia na przewóz kabotażowy,
 - 4) wydania zezwolenia zagranicznego,
 - 5) wydania zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie przewozów na potrzeby własne.
2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, pobierają organy dokonujące tych czynności.
 3. Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, upoważnić - na określonych warunkach - do pobierania opłat za czynności administracyjne w międzynarodowym transporcie drogowym, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 4 jednostki określone w art. 17 ust. 2, art. 26 i art.32.

Art. 42.

1. Do dnia uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej przedsiębiorcy wykonujący transport drogowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są obowiązani do uiszczania opłaty za przejazd po drogach krajowych, której maksymalna wysokość nie może być wyższa niż równowartość 1.550 EURO rocznie.
2. Opłata, o której mowa w ust. 1, pobierana jest w:
 - 1) jednostce, o której mowa w art. 17 ust. 2,
 - 2) granicznych urządzeniach celnych,
 - 3) urządzeniach celnych wewnątrz kraju,
 - 4) stacjach benzynowych, z zastrzeżeniem ust. 3,
 - 5) polskich organizacjach zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, z zastrzeżeniem ust. 4.
3. Przedsiębiorcy prowadzący stacje benzynowe mogą pobierać wyłącznie opłatę: dobową, siedmiodniową i miesięczną po zawarciu porozumień z jednostką, o której mowa w ust. 2 pkt 1.
4. Polskie organizacje zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych mogą pobierać opłatę po zawarciu porozumień z jednostką, o której mowa w ust. 2 pkt 1.
5. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaj, wysokość i tryb wnoszenia opłaty za przejazd po drogach krajowych oraz wzory dokumentów potwierdzających wniesienie tej opłaty. Wysokość opłaty uzależnia

się od czasu przejazdu po drogach krajowych, rodzaju pojazdu samochodowego, dopuszczalnej masy całkowitej oraz liczby osi i emisji spalin pojazdu samochodowego.

Art. 43.

Minister właściwy do spraw transportu może wprowadzać dla przedsiębiorców zagranicznych, na zasadach wzajemności, w drodze rozporządzenia, inne opłaty niż wymienione w art. 42.

W rozporządzeniu tym określa się wysokość opłat, tryb ich wnoszenia oraz jednostki właściwe do ich pobierania.

Art. 44.

1. Jednostki, o których mowa w art. 41 ust. 3, art. 42 ust.2 i art. 43, otrzymują prowizję od pobranych opłat.
2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość prowizji oraz sposób jej pobierania i rozliczania z jednostkami, o których mowa w ust. 1.

Art. 45.

1. Minister właściwy do spraw transportu może, w uzasadnionych przypadkach, zwolnić, w drodze decyzji administracyjnej, niektórych przedsiębiorców lub niektóre rodzaje przewozów wykonywanych w ramach pomocy humanitarnej, medycznej, ratownictwa i w przypadku klęsk żywiołowych, a także na zasadach wzajemności z opłat, o których mowa w art. 40 pkt 1, art. 42 i 43.
2. Przepisu ust.1 nie stosuje się do opłaty za udzielenie lub zmianę licencji.

Art. 46.

1. Wpływy uzyskane z opłat, o których mowa w art. 40 pkt 2 i 3, art. 42 i 43, oraz z opłat z tytułu licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego, zezwoleń na wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych oraz przewozów wahadłowych i przewozów okazjonalnych, a także przewozów kabotażowych w międzynarodowym transporcie drogowym, jak również z tytułu zezwoleń zagranicznych przekazywane są na wyodrębniony

rachunek środków specjalnych w Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych, z przeznaczeniem na budowę i utrzymanie dróg krajowych.

2. Wpływy uzyskane z innych opłat niż wymienione w ust. 1 stanowią odpowiednio dochód właściwego organu samorządu terytorialnego lub Skarbu Państwa.
3. Minister właściwy do spraw transportu może przeznaczyć część wpływów, o których mowa w ust. 1, na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz na budowę autostrad.

Art. 47.

1. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym w sprawach finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia:
 - 1) wysokość opłat za czynności administracyjne, o których mowa w art. 41 ust. 1, mając na uwadze w szczególności rodzaj udzielanych uprawnień i okres na jaki zostaną wydane,
 - 2) wysokość opłat za egzaminowanie oraz za wydanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych.
2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, określona wysokość opłat zostanie różnicowana w zależności od:
 - 1) okresu obowiązywania licencji:
 - 2) liczby pojazdów samochodowych, na które wydaje się wypisy licencji lub zezwoleń:
 - 3) obszaru objętego licencją,
 - 4) w zakresie transportu drogowego osób:
 - a) rodzaju przewozów,
 - b) częstotliwości przewozów,
 - c) okresu ważności zezwolenia,
 - 5) w zakresie transportu drogowego rzeczy:
 - a) dopuszczalnej ładowności pojazdu,
 - b) liczby jazd (jednokrotne lub wielokrotne),
 - c) liczby państw objętych zezwoleniem.
3. Wysokość opłaty z tytułu :
 - 1) udzielenia licencji - nie może być wyższa niż równowartość 400.000 EURO,
 - 2) udzielenia zezwolenia na transport drogowy osób - nie może być wyższa niż równowartość 1.200 EURO,
 - 3) udzielenia zezwolenia na przewóz kabotażowy - nie może być wyższa niż równowartość 800 EURO,
 - 4) wydania zagranicznego zezwolenia - nie może być wyższa niż równowartość 600 EURO.

Rozdział 9

Nadzór i kontrola

Art. 48.

1. Organ, który udzielił licencji lub zezwolenia może zobowiązać przewoźnika drogowego do przedstawienia w oznaczonym terminie informacji i dokumentów potwierdzających, że spełnia on wymagania ustawowe i warunki określone w licencji lub zezwoleniu.
2. Na żądanie organu właściwego w sprawach licencji lub zezwoleń przewoźnik drogowy obowiązany jest przekazywać informacje wskazane przez ten organ, w szczególności dotyczące stosowanych cen i taryf oraz liczby przewiezionych osób lub liczby wykonanych przewozów rzeczy.
3. Organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 18 ust. 1 pkt 1, obowiązany jest przedstawiać ministrowi właściwemu do spraw transportu, co najmniej dwa razy w roku, informacje na temat liczby i zakresu udzielonych licencji i zezwoleń.
4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do jednostki uprawnionej do egzaminowania w zakresie wymaganym do uzyskania certyfikatu kwalifikacji zawodowych.
5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, zakres danych i informacji, o których mowa w ust. 1 i 2 sposób i terminy ich przedstawiania, mając na względzie konieczność monitorowania rynku przewozów drogowych.

Art. 49.

1. Organ udzielający licencji jest uprawniony do kontroli przedsiębiorcy w zakresie zgodności wykonywania transportu drogowego z przepisami ustawy i warunkami udzielonej licencji.

2. Kontrolę, o której mowa w ust. 1, organ udzielający licencji przeprowadza co najmniej jeden raz na pięć lat.

Art. 50.

1. Postępowanie kontrolne wszczyna się na podstawie wydanego w tej sprawie postanowienia określającego zakres kontroli oraz osoby upoważnione do jej przeprowadzenia.
2. Osoby upoważnione do przeprowadzenia kontroli mają prawo do:
 - 1) wstępu na teren przedsiębiorcy, w tym do pomieszczeń, gdzie prowadzi on działalność gospodarczą w dniach i godzinach, w których jest lub powinna być wykonywana ta działalność oraz pojazdów użytkowanych przez przedsiębiorcę,
 - 2) żądania od przedsiębiorcy i jego pracowników, pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępnienia wszelkich danych mających związek z przedmiotem kontroli.
3. Czynności kontrolne przeprowadza się w obecności przedsiębiorcy lub osoby przez niego wyznaczonej, a w razie ich nieobecności – w obecności przywołanego świadka.

Art. 51.

Organ udzielający licencji na transport drogowy może powierzyć czynności kontrolne wyspecjalizowanej jednostce administracji publicznej.

Art. 52.

Organ udzielający zezwolenia jest uprawniony do kontroli przedsiębiorcy w zakresie zgodności wykonywania transportu drogowego z warunkami udzielonego zezwolenia.

Przepisy art. 48 i 51 stosuje się odpowiednio.

Art. 53.

1. Podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego kierowca pojazdu samochodowego jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli wypis z licencji wraz z wypisem z wykazu numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych, dowód uiszczenia należnej

opłaty za korzystanie z dróg krajowych, zapisy urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku, a ponadto:

- 1) w transporcie drogowym osób:
 - a) przy wykonywaniu przewozów regularnych, przewozów regularnych specjalnych, przewozów wahadłowych lub okazjonalnych – odpowiednie zezwolenie,
 - b) przy wykonywaniu przewozów okazjonalnych lub wahadłowych, a także przewozów na potrzeby własne - formularz jazdy,
- 2) w transporcie drogowym rzeczy – dokumenty związane z przesyłką:
 - a) odpowiednie zezwolenie przy międzynarodowym transporcie drogowym,
 - b) wymagane przy przewozie drogowym materiałów niebezpiecznych,
 - c) świadectwo wymagane zgodnie z umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP),
 - d) zezwolenie na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach.
2. Podczas przewozu drogowego wykonywanego na potrzeby własne przedsiębiorcy kierowca pojazdu samochodowego, oprócz dokumentów określonych w ust. 1, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli zaświadczenie lub wypis z zaświadczenia, o którym mowa w art. 33.
3. Przedsiębiorca jest odpowiedzialny za wyposażenie kierowcy wykonującego przewóz w wymagane dokumenty.

Art. 54.

Przepisy art. 53 nie naruszają praw i obowiązków przedsiębiorców i kierowców wykonujących transport drogowy wynikających z odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych.

Art. 55.

1. Do kontroli dokumentów, o których mowa w art. 53 ust. 1, uprawnieni są:
 - 1) Policja,
 - 2) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego,
 - 3) organ celny,
 - 4) funkcjonariusze Straży Granicznej - przy wykonywaniu czynności kontrolnych w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego,

- 5) zarządcy dróg - z wyłączeniem dokumentów, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 1 i 2 lit a) – c).
2. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, kierując się zasadą najmniejszej uciążliwości dla kontrolowanego oraz dążeniem do uproszczenia procedur kontrolnych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób wykonywania kontroli, o której mowa w ust.1 pkt 1-4, oraz stosowane przez uprawnionych do tej kontroli, dokumenty a także ich wzory.

Art. 56.

W wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 49 i 55, organ udzielający licencji lub zezwolenia może:

- 1) wezwać przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie,
- 2) cofnąć licencję lub zezwolenie.

Art. 57.

Minister właściwy do spraw transportu lub upoważniona przez niego jednostka organizacyjna może kontrolować sposób egzaminowania i wydawania certyfikatów kwalifikacji zawodowych.

Rozdział 10

Kary pieniężne

Art. 58.

1. Kto wykonuje transport drogowy:

- 1) bez wymaganej licencji oraz wypisu z wykazu numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych stanowiącego załącznik do tej licencji,
- 2) bez wymaganego zezwolenia na przewóz osób lub rzeczy,

- 3) bez wymaganego zezwolenia na przewóz, który zaczyna się i kończy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pojazdem zarejestrowanym za granicą (kabotaż),
- 4) bez świadectwa wymaganego zgodnie z umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP),
- 5) bez formularza jazdy lub nieprawidłowo wypełnionym formularzem, przy wykonywaniu przewozu osób na potrzeby własne,
- 6) bez uiszczenia opłat za przejazd po drogach krajowych,
- 7) naruszając przepisy dotyczące przewozu materiałów niebezpiecznych,
- 8) naruszając wymagania co do pojazdu w zakresie ochrony środowiska,
- 9) nie przestrzegając przepisów o czasie pracy i odpoczynku kierowców oraz nie posiadając zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy oraz czas jazdy i postoju,
- 10) nie przestrzegając przepisów w sprawie okresowych ograniczeń ruchu pojazdów na drogach lub zakazu ruchu niektórych ich rodzajów,
- 11) nie mając przy sobie dokumentów, o których mowa w pkt 1-6 niniejszego ustępu, lub nie przestrzegając warunków określonych w tych dokumentach,
- 12) samowolnie zmieniając wskazania urządzeń pomiarowo-kontrolnych zainstalowanych w pojeździe

- podlega karze pieniężnej w wysokości od 200 złotych do 15 000 złotych.

2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokości kar pieniężnych za naruszenia, o których mowa w ust 1, zróżnicowane w zależności od ich rodzaju i społecznej szkodliwości.

Art. 59.

1. Uprawnieni do kontroli, o których mowa w art. 55, mają prawo nałożyć na kontrolowanego karę pieniężną w drodze decyzji administracyjnej.
2. W przypadku, gdy podczas kontroli granicznej, na kontrolowanego zostanie nałożona kara, o której mowa w ust. 1, przeprowadzający kontrolę uprawnieni są do uniemożliwienia kontrolowanemu wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Decyzji, o której mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności, z zastrzeżeniem ust.4.
4. Dopuszcza się uiszczenie kary pieniężnej przez krajowego przedsiębiorcę w terminie 21 dni od nałożenia kary. W takim przypadku krajowy przedsiębiorca

obowiązany jest niezwłocznie przekazać dowód uiszczenia kary pieniężnej organowi, który ja nałożył.

5. Od decyzji o nałożeniu kary pieniężnej przysługuje odwołanie do organu nadrzędnego nad organem, który karę tę nałożył w terminie 14 dni od daty wręczenia kontrolowanemu tej decyzji.

Art. 60.

1. Kary pieniężne stanowią dochody budżetu państwa.
2. Kary pieniężne uiszcza się w formie gotówkowej bezpośrednio organowi, który ją nałożył lub na rachunek bankowy.
3. W przypadku uiszczenia kary pieniężnej w formie gotówkowej organ wydaje pokwitowanie na druku ścisłego zarachowania, stanowiące dowód uiszczenia tej kary.
4. Koszty związane z uiszczeniem kary pieniężnej na rachunek bankowy pokrywa wpłacający.

Art. 61.

1. Do czasu uiszczenia kary pieniężnej pojazd kieruje się lub usuwa na koszt przedsiębiorcy na najbliższy parking strzeżony.
2. W zakresie postępowania w związku z usuwaniem pojazdu stosuje się odpowiednio przepisy Prawa o ruchu drogowym.
3. Zwrot pojazdu z parkingu następuje po przedstawieniu przez kontrolowanego organowi, który karę nałożył, dowodu uiszczenia kary pieniężnej.
4. Jeżeli kara pieniężna nie zostanie uiszczona i pojazd nie zostanie odebrany z parkingu w ciągu 30 dni stosuje się odpowiednio przepisy działu 2 rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Z 1991r. Nr 36, poz.161, z 1992r. Nr 20, poz. 78, z 1993r. Nr 28, poz. 127, z 1995r. Nr 85, poz. 426, z 1996r. Nr 43, poz. 189 i Nr 146, poz. 680, z 1997r. Nr 137, poz. 926 i Nr 141, poz. 943 i poz. 944, 1998r. Nr 162, poz.1126 oraz z 2000r. Nr 114, poz. 1193 i Nr 120, poz. 1268), dotyczące egzekucji należności pieniężnych z ruchomości.

Art. 62.

W sprawach nie uregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 19 listopada 1999r.- Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 i z 2000 r. Nr 86 poz.958 i Nr 114, poz. 1193).

Rozdział 11

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 63.

W ustawie z dnia 20 maja 1971r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12 poz. 114, z 1981r. Nr 24, poz.124, z 1982r. Nr 16, poz. 125, z 1983r. Nr 6, poz. 35, Nr 44, poz. 203 z 1984r. Nr 54, poz. 275, z 1985r. Nr 14, poz.60 i Nr 23, poz. 100, z 1986r. Nr 39, poz. 193, z 1988r. Nr 20, poz. 135 i nr 41, poz. 324, z 1989r. Nr 34, poz.180, 1990r. Nr 72, poz. 422 i Nr 86, poz. 504, z 1991r. Nr 75, poz. 332 i Nr 91, poz. 408, z 1992r. Nr 24, poz. 101, z 1994r. Nr 123, poz. 600, z 1995r. Nr 6, poz. 29, Nr 60, poz. 310 i Nr 95, poz. 475, z 1997r. Nr 54, poz. 349, Nr 60, poz. 369, Nr 85, poz. 539, Nr 98, poz. 602, Nr 104, poz. 661, Nr 106, poz. 677, Nr 111, poz. 724, Nr 123, poz. 779, Nr 133, poz.884 i Nr 141, poz. 942, z 1998r. Nr 113, poz. 717, z 1999r. Nr 83, poz.931 i Nr 101, poz. 1178 oraz z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 73, poz. 852 i Nr 74, poz. 855) art. 103a skreśla się.

Art. 64.

W ustawie z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602, Nr 123, poz. 779 i Nr 160, poz. 1086, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 133, poz. 872, z 1999 r. Nr 106, poz. 1216 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 483 i Nr 53 poz. 649) w art. 89:

1) w ust. 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

" 1a) pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 7,5 t, pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 5 osób łącznie z kierowcą - jest uprawniona osoba posiadająca prawo jazdy odpowiedniej kategorii oraz ukończony kurs dokształcający kierowców pojazdów przewożących osoby lub rzeczy. Wymóg ukończenia kursu dokształcającego nie dotyczy kierujących pojazdami Sił Zbrojnych będących żołnierzami zasadniczej służby wojskowej,"

2) w ust. 6 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

- " 5) ramowy program kształcący kierowców pojazdów przewożących osoby lub rzeczy, jednostki uprawnione do prowadzenia kursów tych oraz dokumenty potwierdzające ich odbycie."

Art. 65.

W ustawie z dnia 19 listopada 1999r. Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178, z 2000r. Nr 86 poz. 958 i Nr 114, poz. 1193) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 96 ust. 4 wyrazy „przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy” skreśla się, wyrazy „licencjami przewozowymi” zastępuje się wyrazami „licencjami na wykonywanie transportu drogowego” oraz na końcu zdania kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „o ile przepisy odrębnych ustaw nie stanowią inaczej. ”,
- 2) w art. 98 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Jeżeli w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie zostaną ustawowo określone zakres i warunki udzielania licencji na wykonywanie transportu drogowego, jak też nie zostaną wskazane informacje i dokumenty wymagane do złożenia wniosków o wydanie takich licencji, z mocy prawa wygasa obowiązek uzyskania licencji.”

Art. 66.

W ustawie z dnia ... 2001 r. o Inspekcji Transportu Drogowego (Dz. U. Nr ..., poz....) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 ust. 1 wyrazy „1500 kg” zastępuje się wyrazami „3,5 tony”,
- 2) w art. 3:
 - a) w pkt 1 skreśla się wyraz „ międzynarodowego”,
 - b) pkt 2 skreśla się,
- 3) w art. 9 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„ 1) kar pieniężnych zgodnie z przepisami o transporcie drogowym”,
- 4) w art. 27 ust 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„ 1) administracyjnego o cofnięcie uprawnień przewozowych przedsiębiorcy, określonych przepisami o transporcie drogowym”.

Art. 67.

1. Przedsiębiorcy prowadzący do dnia wejścia w życie ustawy działalność gospodarczą w zakresie międzynarodowego transportu drogowego obowiązani

- są, w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy, spełnić wymagania określone w ustawie do uzyskania licencji na międzynarodowy transport drogowy pod rygorem wygaśnięcia dotychczasowych uprawnień do prowadzenia tej działalności.
2. Przedsiębiorcy prowadzący do dnia wejścia w życie ustawy działalność gospodarczą w zakresie krajowego drogowego przewozu osób mogą ją nadal wykonywać w dotychczasowym zakresie, na podstawie posiadanych uprawnień, przez okres dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy. Nie później niż w terminie 6 miesięcy przed upływem tego okresu przedsiębiorcy ci powinni wystąpić do organu udzielającego licencji z wnioskiem o udzielenie licencji na krajowy transport drogowy osób.
 3. Przedsiębiorcy prowadzący do dnia wejścia w życie ustawy działalność gospodarczą w zakresie krajowego drogowego przewozu rzeczy obowiązani są, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, wystąpić do organu udzielającego licencji z wnioskiem o udzielenie licencji na krajowy transport drogowy rzeczy.
 4. Organ udzielający licencji jest obowiązany udzielić lub odmówić udzielenia licencji w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 2 i 3.
 5. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 1 - 3, do czasu uzyskania licencji prowadzą działalność gospodarczą na dotychczasowych warunkach.
 6. Za wymianę uprawnień przewozowych, o których mowa w ust. 1 i 2, gdy nie ulegają zmianie dotychczasowe dane określone w tych uprawnieniach, właściwe organy pobierają opłatę w wysokości 100 zł.

Art. 68.

1. Zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego udzielone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowują moc.
2. Do postępowań administracyjnych wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 69.

Świadectwo potwierdzające zdanie egzaminu z zakresu wykonywania krajowego zarobkowego przewozu osób wydane na podstawie dotychczasowych przepisów o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób staje się z mocy prawa certyfikatem kwalifikacji zawodowych w zakresie krajowego transportu drogowego osób.

Art. 70.

Z dniem uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej do przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej nie stosuje się przepisów art. 18 ust. 2, art. 19 art. 28 ust. 1 i art. 29.

Art. 71.

1. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 2 sierpnia 1997r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego (Dz. U. Nr 106, poz. 677, z 1999r. Nr 32, poz. 310 i z 2000r. Nr 120, poz. 1268),
- 2) ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz. U. Nr 141, poz. 942, z 1997r. Nr 158, poz. 1045 i z 1998r. Nr 106, poz. 668).

2. Przepisy wydane na podstawie ustaw, o których mowa w ust.1, zachowują moc do czasu wydania przepisów na podstawie niniejszej ustawy nie później jednak niż do dnia 31 grudnia 2002 r., o ile nie są sprzeczne z niniejszą ustawą.

Art. 72.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r. z wyjątkiem art. 65, który wchodzi w życie z mocą od dnia 1 stycznia 2001r.

UZASADNIENIE

I. Stan obecny

Obecnie warunki wykonywania transportu drogowego uregulowane są dwoma aktami prawnymi rangi ustawowej, tj.:

- 1) ustawą z dnia 2 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego (Dz. U. Nr 106, poz. 677, z 1999 r. Dz. U. Nr 32, poz. 310 i z 2000r. Nr 120, poz. 1268),
- 2) ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz. U. Nr 141, poz. 942, Nr 158, poz. 1045 i z 1998r. Nr 106, poz. 668).

Natomiast do chwili obecnej nie ma przepisów, które by określały kryteria dostępu do zawodu przewoźnika w krajowym transporcie drogowym rzeczy, a tym samym brak jest kompleksowej regulacji dotyczącej zasad dostępu do zawodu przewoźnika drogowego jak również warunków dostępu do rynku.

Stąd też powstała konieczność opracowania projektu nowej ustawy regulującej całościowo transport drogowy.

Dodatkowym argumentem jest fakt, że Rząd Polski zobowiązał się w stanowisku negocjacyjnym dot. obszaru "polityka transportowa" (Rada Ministrów przyjęła stanowisko w lipcu 1999 r.) do wdrożenia rozwiązań wspólnotowych w zakresie dostępu do zawodu przewoźnika transportu drogowego (w szczególności w odniesieniu do kryteriów kwalifikacyjnych) oraz kwalifikacji zawodowych kierowcy wykonującego transport drogowy, jak również przepisów dotyczących dostępu do rynku.

Konieczność opracowania przedmiotowego projektu wynika również z ustawy z dnia 19 listopada 1999r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178 oraz z 2000r. Nr 114, poz. 1193), na podstawie której z dniem 1 stycznia 2001 roku koncesje na transport międzynarodowy zostaną zastąpione licencjami przewozowymi (art. 96 ust. 4). Z ustawy tej wynika również obowiązek ustawowego określenia - w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ww. ustawy, tj. do dnia 1 stycznia 2002 roku - zakresu i warunków udzielania licencji przewozowej na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego a także wskazania informacji i dokumentów wymaganych do złożenia wniosków o wydanie takich licencji. Zgodnie z art. 98 ust. 3

przedmiotowej ustawy niewywiązanie się z tego obowiązku skutkuje tym, iż z mocy prawa wygaśnie obowiązek uzyskania licencji przewozowej. Będzie to miało takie konsekwencje negatywne, że przedsiębiorcy, którzy zechcą z dniem 1.01.2002 r. rozpocząć działalność transportową np. w drogowym transporcie międzynarodowym, nie będą zobowiązani prawem do uzyskania od Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej licencji, a tym samym - do udowodnienia posiadania kompetencji zawodowych, dobrej reputacji oraz odpowiedniej kondycji finansowej. Taki przewoźnik nie zostanie uznany za przewoźnika transportu drogowego w świetle wymagań UE.

II. Proponowane uregulowania prawne

Projektowana ustawa o transporcie drogowym będzie nową regulacją prawną, która kompleksowo regulować będzie warunki dostępu do rynku przewozów drogowych osób i rzeczy oraz dostępu do zawodu przewoźnika w zakresie krajowego i międzynarodowego transportu drogowego (osób i rzeczy).

Ustawa ureguluje także warunki wykonywania przewozów na potrzeby własne przedsiębiorcy, a więc przewozów niezarobkowych.

W kontekście wejścia w życie ustawy - Prawo działalności gospodarczej zaproponowano przyjęcie jednolitego pojęcia uprawnienia do prowadzenia zarobkowej działalności transportowej tak w odniesieniu do krajowego, jak i międzynarodowego transportu drogowego. Dotychczasowe pojęcia „koncesja” w międzynarodowym transporcie drogowym i „zezwolenie” w krajowym drogowym przewozie osób proponuje się zastąpić terminem - „licencja na wykonywanie transportu drogowego (licencja)”.

Pojęcie "licencji Wspólnot" zostało wyjaśnione w Rozporządzeniu Rady WE **11/98** z 11.12.1997 r. *uzupełniającym rozporządzenie Rady EWG 684/92 dotyczące wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarami i autobusami*.

Za rozwiązaniem polegającym na zamianie nazwy "zezwolenie" na "licencja" przemawia konieczność kontynuacji udzielania w transporcie krajowym odrębnych zezwoleń na linię komunikacyjną. W przypadku, gdyby w transporcie krajowym zamiast „licencji” występowało pojęcie „zezwolenie na prowadzenie działalności przewozowej w kraju”, oznaczałoby to funkcjonowanie obok siebie dwóch rodzajów dokumentów określonych tą samą nazwą „zezwolenie”, pomimo że charakter każdego z tych uprawnień byłby różny.

Proponuje się, aby projektowana ustawa określała nie tylko szczegółowe zasady i warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie zarobkowego przewozu drogowego, w tym - zasady i warunki prowadzenia przewozu osób i rzeczy taksówkami, ale również, aby regulowała ogólne warunki wykonywania

przewozów niezarobkowych, czyli przewozów na potrzeby własne przedsiębiorcy.

Zakłada się, że przepisy projektowanej ustawy dotyczyć będą:

- 1) przewoźników wykonujących przewozy osób pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju,
- 2) przewoźników wykonujących przewozy rzeczy pojazdami ciężarowymi (lub zespołami pojazdów) zarejestrowanymi w kraju, których dopuszczalna ładowność wraz z ładownością przyczepy przekracza 3,5 tony,
- 3) przewoźników wykonujących międzynarodowy przewóz osób i rzeczy pojazdami zarejestrowanymi za granicą.

W projektowanej ustawie zdefiniowano następujące pojęcia:

- 1) przewóz regularny,
- 2) linia regularna,
- 3) przewóz regularny specjalny,
- 4) przewóz wahadłowy,
- 5) przewóz okazjonalny,
- 6) przewóz na potrzeby własne,
- 7) przewóz kabotażowy,
- 8) transport kombinowany (w oparciu o Dyrektywę 92/106/WE)
- 9) międzynarodowy transport kombinowany,
- 10) przewoźnik drogowy,
- 11) zagraniczny przewoźnik,
- 12) licencja,
- 13) zezwolenie,
- 14) zezwolenie zagraniczne,
- 15) certyfikat kwalifikacji zawodowych,
- 16) kryzys na rynku transportowym (w oparciu o Rozporządzenie Rady EWG 3916/90 i Dyrektywę Rady WE 12/98).

A. Licencje na wykonywanie transportu drogowego (krajowego i międzynarodowego)

Projektowana ustawa przewiduje, że wykonywanie zarobkowego transportu drogowego - krajowego i międzynarodowego - wymagać będzie uzyskania licencji. Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana lub cofnięcie licencji następować będzie w drodze decyzji administracyjnej.

Licencja udzielana będzie na czas oznaczony - na wniosek przedsiębiorcy - nie krótszy niż 2 lata i nie dłuższy niż 50 lat.

Proponuje się, aby licencje na wykonywanie *krajowego* transportu drogowego osób lub rzeczy udzielane były na obszar całego kraju przez organy samorządu powiatowego właściwe ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, z uwzględnieniem specyfiki przewozów taksówkowych.

Natomiast w przypadku licencji na wykonywanie *międzynarodowego* transportu drogowego osób lub rzeczy - proponuje się aby udzielane były na określony obszar ważności obejmujący swoim zasięgiem jeden lub większą liczbę krajów, a organem udzielającym tych uprawnień był minister właściwy do spraw transportu.

Projekt przewiduje, że *licencja na wykonywanie krajowego transportu drogowego osób lub rzeczy* oraz *licencja na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego (mtd) osób* udzielana będzie każdemu przedsiębiorcy, który spełni określone w ustawie warunki, bez konieczności określania liczby pojazdów samochodowych, którymi przedsiębiorca będzie mógł wykonywać działalność przewozową objętą tą licencją ¹⁾.

Natomiast w przypadku *licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy*, udzielenie uprawnienia uzależnione będzie nie tylko od spełnienia ww. warunków, ale i - analogicznie jak to ma miejsce obecnie, pod rządami ustawy z dnia 2 sierpnia 1997r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego (Dz. U. Nr 106, poz. 677 z późn. zm.) - od liczby zagranicznych zezwoleń otrzymywanych przez stronę polską w ramach kontyngentów zezwoleń. Jednocześnie proponuje się, aby na blankiecie licencji wpisywać dodatkowo liczbę pojazdów uprawnionych do wykonywania mtd.

Organ udzielający licencji na międzynarodowy transport drogowy wydawać będzie do każdej licencji wypis/ wypisy w ilości równej liczbie pojazdów samochodowych określonych we wniosku. W przypadku międzynarodowego transportu drogowego rzeczy wypisy te ważne będą wyłącznie z wykazem numerów rejestracyjnych pojazdów. Oznacza to, że liczba pojazdów, którymi przedsiębiorca wykonywać będzie międzynarodowe przewozy drogowo rzeczy, będzie - podobnie jak to ma miejsce w chwili obecnej - ograniczona.

Konieczność utrzymania ograniczenia ilościowego zarówno licencji przewozowych na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy, jak i pojazdów w ruchu międzynarodowym, wynika z niedostatecznej,

¹⁾ dotychczas wydawane zezwolenia i koncesje zawierają dane konkretnie oznaczonych - z numeru rejestracyjnego i numeru podwozia oraz marki - pojazdów.

w stosunku potrzeb polskich przewoźników, ilości zagranicznych zezwoleń wjazdowych, które Polska otrzymuje w ramach rocznych kontyngentów zezwoleń. Ograniczenie to powinno obowiązywać do czasu wejścia Polski do Unii Europejskiej, o ile z tym momentem nastąpi zniesienie wymogu zezwoleń na przewóz rzeczy.

Projektowana ustawa określa także kompetencje organów udzielających licencji oraz informacje i dokumenty, jakie należy dołączyć do wniosku o licencję.

Przewiduje się, że udzielenie licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie przewozu osób lub rzeczy, uzależnione będzie od spełnienia następujących kryteriów jakościowych:

- 1) co najmniej jeden z właścicieli przedsiębiorstwa, a w przypadku osoby prawnej - jeden z członków organu zarządzającego, *powinien posiadać kwalifikacje zawodowe*, odpowiadające określonemu poziomowi wiedzy, który potwierdzony będzie certyfikatem (dyplomem) zdania egzaminu wystawionym przez jednostkę do tego upoważnioną, lub – o ile kandydat na przewoźnika przedstawi dowód posiadania przynajmniej 5 – letniej praktyki w prowadzeniu przedsiębiorstwa transportowego – certyfikatem (dyplomem) potwierdzającym zdanie testu,
- 2) właściciel przedsiębiorstwa, a w przypadku osoby prawnej - członkowie organu zarządzającego, *powinni posiadać dobrą reputację*²⁾, za którą uważa

²⁾ Przepisy dotyczące dobrej reputacji są zawarte w art. 3 ust. 1 i 2 Dyrektywy 96/26 WE w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika transportu drogowego, zmienionej następnie Dyrektywą Rady WE 98/76 (z 1.10.1998 r.). Wymóg dobrej reputacji nie jest spełniony, lub przestał być spełniany, jeżeli przedsiębiorca lub osoba fizyczna, od której wymaga się spełnienia kryteriów dostępu do zawodu określonych w ust.1 (trzy kryteria jakościowe):

- a) została skazana za poważne przestępstwa kryminalne, w tym przestępstwa o charakterze gospodarczym,
- b) została uznana za niezdolną do wykonywania zawodu przewoźnika transportu drogowego na podstawie któregośkolwiek z obowiązujących przepisów,
- c) została skazana za poważne przestępstwa przeciw obowiązującym przepisom, w zakresie:
 - warunków pracy i płac w zawodzie, lub
 - za przestępstwa przeciw obowiązującym przepisom - odpowiednio w zakresie drogowych przewozów towarowych lub drogowych przewozów osobowych, a zwłaszcza przepisom odnoszącym się do czasu pracy i odpoczynku kierowców pojazdów transportu drogowego, ciężarów i wymiarów pojazdów handlowych, bezpieczeństwa drogowego i bezpieczeństwa pojazdów, **ochrony środowiska** oraz innych przepisów związanych z odpowiedzialnością zawodową.

Niespełnienie wymogu dobrej reputacji może być powodem cofnięcia licencji Wspólnoty na wykonywanie zawodu przewoźnika transportu drogowego. Wymóg posiadania dobrej reputacji uważa się za niespełniony, dopóki nie nastąpi rehabilitacja lub inny sposób wymazania winy, stosownie do wewnętrznych przepisów danego państwa.

się niekaralność za popełnione umyślnie przestępstwa karne skarbowe, przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, mieniu, wiarygodności dokumentów lub obrotowi gospodarczemu lub ochronie środowiska,

- 3) przedsiębiorca powinien posiadać *odpowiednią kondycję finansową*, co oznacza odpowiednie zabezpieczenie finansowe; z tym że do końca 2002 r. obowiązywać będą stawki w wysokości 3000 EURO na pojazd lub 150 EURO na jedno miejsce siedzące, względnie 150 EURO na tonę dopuszczalnej ładowności pojazdu ciężarowego, a od dnia 01.01.2003r. - nastąpi podwyższenie wymaganej sumy zabezpieczenia do wysokości 9000 EURO za pierwszy pojazd i 5000 EURO za każdy następny pojazd. Z powyższą datą zniesiona zostanie także odrębna stawka odnosząca się do liczby miejsc pasażerskich w pojeździe lub tony dopuszczalnej ładowności pojazdu ciężarowego.

We wspomnianym stanowisku negocjacyjnym dot. "polityki transportowej" Rząd RP zobowiązał się do wdrożenia w pełnym zakresie (a więc także wymogu posiadania wymaganej kondycji finansowej) - z dniem 1.01.2003 r. - Dyrektywy Rady WE **98/76**.

Ponadto przedsiębiorca zobowiązany będzie:

- 1) posiadać odpowiedni tabor do wykonywania działalności przewozowej,
- 2) w przypadku zatrudniania kierowców – zatrudniać wyłącznie kierowców spełniających warunki określone w przepisach Prawa o ruchu drogowym. Wymagania co do kwalifikacji kierowców upoważnionych do prowadzenia pojazdów o określonej masie zawarte są w Dyrektywie Rady EWG **76/914 o minimalnym poziomie szkolenia niektórych kierowców w transporcie drogowym**. Zgodnie z tą Dyrektywą, kierowca będzie musiał przejść odpowiednie szkolenie przeprowadzone przez jednostkę do tego upoważnioną (w zakresie odrębnym dla transportu osób i dla transportu rzeczy) i zdać egzamin. Kierowca uzyska świadectwo kwalifikacji. Strona polska zobowiązała się do wprowadzenia do polskiego prawa rozwiązań przewidzianych Dyrektywą 76/914, do końca 2001 r., jednakże - ze względu na przygotowywaną obecnie ustawę, jednolicie regulującą warunki wykonywania transportu drogowego i wymagania jakościowe w tym zakresie - wystąpi opóźnienie we wdrożeniu tej Dyrektywy.

Ponadto projekt ustawy określa sytuacje, w których za zgodą organu udzielającego licencji, możliwe będzie przenoszenie - w całości lub części - uprawnień wynikających z licencji z licencjonowanego przedsiębiorcy na innego przedsiębiorcę.

Organy udzielające licencji na wykonywanie transportu drogowego będą miały obowiązek, co najmniej raz w ciągu 5 lat, weryfikować dokumenty złożone przez przedsiębiorcę, potwierdzające posiadanie przez niego uprawnień do otrzymania licencji w transporcie drogowym.

W przypadku cofnięcia licencji nie będzie ona mogła być ponownie udzielona przedsiębiorcy przed upływem 3 lat od daty uprawomocnienia się decyzji o cofnięciu.

B. Zezwolenia na linie komunikacyjne (krajowe i międzynarodowe). Wydawanie zezwoleń zagranicznych.

W projekcie ustawy przewiduje się, że uzyskanie licencji w zakresie przewozu osób będzie uprawniało do występowania z wnioskiem o udzielenie zezwoleń na konkretne - krajowe i międzynarodowe - linie regularne. Podobnie i w przypadku wydawania zagranicznych zezwoleń na przewóz rzeczy - warunkiem wydania zezwolenia będzie posiadanie licencji. Dystrybucję zezwoleń zagranicznych prowadzić będzie kierownik jednostki utworzonej specjalnie w tym celu oraz stowarzyszenia przewoźników międzynarodowych.

Projektowana ustawa określi organy udzielające zezwoleń na linie komunikacyjne, i tak :

- na krajowe linie komunikacyjne- w zależności od przebiegu linii - udzielać będą:
 - ✓ starosta,
 - ✓ wójt, burmistrz lub prezydent miasta,
 - ✓ Prezydent miasta st. Warszawy,
- na międzynarodowe linie regularne a także przewozy wahadłowe i okazjonalne pozostaną - tak jak to ma miejsce obecnie - udzielać będzie minister właściwy do spraw transportu.

W projektowanej ustawie określono także warunki, jakie obowiązany będzie spełnić przedsiębiorca ubiegający się o udzielanie zezwolenia i sytuacje, w których następować będzie odmowa udzielenia zezwolenia.

Proponowane regulacje oparte są na rozwiązaniach prawnych wynikających z Rozporządzenia Rady EWG **684/92** *dotyczącego wspólnych zasad międzynarodowych przewozów pasażerów autobusami i autokarami* oraz *Rozporządzenia Rady WE 11/98 uzupełniającego ww. Rozporządzenie 684/92*. Rozporządzenie to określa przypadki, w których wniosek przedsiębiorcy o udzielenie zezwolenia będzie mógł być odrzucony, i tak m. in. jeśli zostanie udowodnione, że:

- wnioskodawca uprzednio nie przestrzegał krajowych i międzynarodowych przepisów prawnych z zakresu transportu drogowego, szczególnie warunków i wymagań związanych z zezwoleniami na międzynarodowe przewozy osób, albo
- rażąco przekroczył przepisy dotyczące pojazdów oraz czasu pracy i odpoczynku kierowców,
- wnioskowane usługi przewozowe zagroziłyby bezpośrednio istnieniu już zatwierdzonym przewozom liniowym, nawet jeśli dane przewozy liniowe są świadczone tylko przez jednego przewoźnika, lub
- wnioskowane usługi przewozowe wpłynęłyby poważnie na funkcjonowanie porównywalnej kolejowej usługi przewozowej na bezpośrednich odcinkach linii.

W projekcie określone zostały także sytuacje, w których następować będzie cofnięcie zezwolenia. W przypadku cofnięcia przedsiębiorcy zezwolenia na prowadzenie krajowej linii komunikacyjnej jak również międzynarodowej linii regularnej, następne zezwolenie nie będzie mogło być udzielone wcześniej niż po upływie 3 lat od daty uprawomocnienia się decyzji o cofnięciu zezwolenia.

C. Opłaty

Przewiduje się pobieranie następujących opłat:

- a) za udzielenie, zmianę licencji oraz za przeniesienie uprawnień wynikających z licencji jak również za wyrażenie zgody na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji, a także za udzielenie i zmianę zezwoleń oraz za wydanie wypisów z tych dokumentów i ich wtórników,
- b) za wydanie zezwoleń zagranicznych,
- c) za korzystanie z dróg krajowych - proponowany system oparty jest o regulacje wynikające z **Dyrektywy Rady WE 99/62**,
- d) za wydanie zezwolenia na przewóz kabotażowy,
- e) za wydanie zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie przewozów na potrzeby własne.

Minister właściwy do spraw transportu będzie mógł w drodze rozporządzenia wprowadzić w międzynarodowym transporcie drogowym opłatę retorsyjną tj. na zasadzie wzajemności.

System opłat za korzystanie z dróg krajowych będzie obowiązywał do czasu przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, a następnie będzie on funkcjonował według rozwiązań przyjętych w Unii Europejskiej.

Jednostki właściwe do poboru opłat otrzymywać będą prowizję od pobranych opłat. Natomiast minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia wysokość prowizji oraz sposób jej pobierania i rozliczania.

D. Kontrola przewozów drogowych

W projektowanej ustawie określono dokumenty, jakie powinny znajdować się w pojeździe podczas wykonywania transportu drogowego osób i rzeczy oraz zakres czynności kontrolnych.

Do kontroli przewoźników wykonujących transport drogowy uprawnieni będą:

- a) Policja,
- b) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego,
- c) Organ celny,
- d) funkcjonariusze Straży Granicznej,
- e) zarząd drogi,
- f) organy wydające licencje przewozowe i zezwolenia.

W przypadku stwierdzenia podczas kontroli, że przedsiębiorca naruszył obowiązujące przepisy o transporcie drogowym, zostanie na niego nałożona - w drodze decyzji o ukaraniu - kara pieniężna w wysokości od 200 złotych do 15.000 złotych.

Proponuje się aby do projektowanej ustawy przenieść z ustawy o Inspekcji Transportu Drogowego (*obecnie w trakcie prac sejmowych - przewidywany termin uchwalenia do 31 grudnia 2000r.*) przepisy dotyczące kontroli i karania za stwierdzone naruszenia.

Proponowane rozwiązania uwzględniają przepisy obowiązujące w UE, a w szczególności są zbieżne z postanowieniami następujących aktów prawnych:

- **Dyrektywą Rady 88/599** (dotyczącą standardowych procedur kontrolnych związanych z wdrażaniem ustawodawstwa socjalnego w transporcie drogowym oraz urządzeń rejestrujących, zainstalowanych w określonych typach pojazdów samochodowych). Dyrektywa zobowiązuje do wykonywania kontroli na sieci drogowej i w przedsiębiorstwach transportowych, przy czym nakłada określone wymagania co do liczby kontrolowanych kierowców i przedsiębiorstw oraz dni roboczych w roku; Jednostka kontrolująca posługiwać się ma standardowym formularzem sprawozdawczym;
- **Rozporządzeniem Rady 4060/89** (dotyczącym eliminacji kontroli na granicach Państw Członkowskich i przeniesienia ich w głąb terytorium tych państw). Załącznik do Rozporządzenia wskazuje na przepisy UE, które są podstawą kontroli m.in. prawa jazdy, parametrów technicznych pojazdów,

zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, posiadania przez kierowcę wymaganych dokumentów kontroli związanych z wykonywanym przewozem, zezwoleń przewozowych i wymaganych zaświadczeń;

- **Rozporządzeniem Rady 3912/92** (dotyczącym kontroli przeprowadzanych na terytorium Wspólnoty w odniesieniu do pojazdów z państw nieczłonkowskich). W szczególności, Rozporządzenie – odwołując się do Rozporządzenia Nr 4060/89 oraz do umów bilateralnych, zobowiązuje do prowadzenia kontroli zezwoleń na prowadzenie określonego rodzaju przewozów wewnątrz Wspólnoty oraz w tranzycie przez jej terytorium;
- **Rozporządzeniem Rady 684/92** (dotyczącym wspólnych zasad międzynarodowych przewozów pasażerów autobusami i autokarami), uzupełnionym Rozporządzeniem **11/98**. Rozporządzenie odnosi się bezpośrednio do inspekcji drogowej oraz kontroli przedsiębiorstw transportowych, przeprowadzanych przez inspektorów, wskazując jakie powinni mieć oni uprawnienia.

Przewiduje się, że podobnie jak w przypadku cofnięcia firmie licencji tak i w przypadku wykonywania przewozów bez wymaganej licencji, przewoźnik nie będzie mógł ubiegać się o licencję wcześniej niż po upływie 3 lat od daty uprawomocnienia się decyzji o ukaraniu.

E. Akty wykonawcze

Projektowana ustawa uprawnia ministra właściwego do spraw transportu do wydania szeregu rozporządzeń, w tym m.in. w sprawach:

- a) zakresu zagadnień objętych egzaminowaniem sprawdzającym znajomość tych zagadnień i jednostki uprawnionej do egzaminowania w zakresie wykonywania transportu drogowego osób lub rzeczy pojazdami samochodowymi, wysokości opłat za egzaminowanie, wzoru certyfikatu potwierdzającego zdanie egzaminu,
- b) dokumentów niezbędnych do udzielenia licencji na wykonywanie transportu drogowego osób lub rzeczy oraz zezwoleń,
- c) treści i wzoru: licencji, wypisów i wtórników licencji oraz wykazu pojazdów uprawnionych do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego rzeczy jak również zezwoleń na krajowe i międzynarodowe przewozy,
- d) opłat za udzielenie licencji, zmiany licencji oraz zezwoleń na krajowe i międzynarodowe przewozy a także wtórników tych dokumentów,
- e) opłat za wydanie zezwoleń zagranicznych,
- f) opłat za korzystanie z dróg krajowych,
- g) wprowadzenia na zasadzie wzajemności opłat o charakterze retorsyjnym,

- h) opłaty za wydanie zezwolenia na przewóz kabotażowy,
- i) opłaty za wydanie zaświadczenia o zgłoszeniu działalności gospodarczej w zakresie przewozów na potrzeby własne.

F. Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe.

Przewiduje się, że koncesje na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego udzielone na podstawie ustawy z dnia 2 sierpnia 1997r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego (Dz. U. Nr 106, poz.677 z późn. zm.) przed dniem wejścia w życie ustawy stają się licencjami i zachowują ważność na czas, na jaki zostały udzielone z zastrzeżeniem, że koncesjonowani przedsiębiorcy będą mieli obowiązek uzyskać certyfikat potwierdzający posiadanie odpowiednich kwalifikacji zawodowych w okresie 2 lat od daty wejścia w życie projektowanej ustawy.

Natomiast zezwolenia na wykonywanie krajowego zarobkowego przewozu osób pojazdami samochodowymi (przewozy regularne i nieregularne) - wydane na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz. U. Nr 141, poz. 942 z późn. zm.) - ważne będą przez okres 2 lat od daty wejścia w życie projektowanej ustawy, z kolei zezwolenia przewozy osób i rzeczy - wydane na podstawie przepisów o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego - zachowają swoją ważność na czas, na który zostały udzielone.

Świadectwo potwierdzające zdanie egzaminu z zakresu wykonywania krajowego zarobkowego przewozu osób wydane na podstawie przepisów o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób staje się z mocy prawa certyfikatem kwalifikacji zawodowych.

Przedsiębiorcy prowadzący krajowy zarobkowy przewóz rzeczy na mocy obecnie obowiązujących przepisów będą mieli obowiązek złożenia wniosku o udzielenie licencji na wykonywanie krajowego zarobkowego przewozu rzeczy nie później niż w okresie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Urzędy udzielające licencji będą miały 6 miesięcy na wydanie uprawnień.

Projektowana ustawa wprowadza także zmiany w następujących ustawach:

- 1) z dnia 20 maja 1971r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114 z późn. zm.),
- 2) z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602 z późn. zm.),
- 3) z dnia 19 listopada 1999r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178 z 2000r. Nr 86, poz. 958),

4) z dnia 2001r. o Inspekcji transportu Drogowego (Dz. U. Nr ..., poz. ...).

W projekcie ustawy nie zawarto regulacji dotyczących używania do celów służbowych samochodów, motocykli i motorowerów nie będących własnością pracodawcy. Proponuje się - w uzgodnieniu z Ministerstwem Finansów - odpowiednie uregulowania umieścić w przepisach leżących w kompetencji Ministra Pracy i Polityki Socjalnej.

Ustawa powinna wejść w życie z dniem 1 stycznia 2002 r. za wyjątkiem art. 65 ustawy wprowadzającego zmiany do ustawy z dnia 19 listopada 1999r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178 z późn. zm.), który ma wejść w życie z mocą z dniem 1 stycznia 2001r. Wejście w życie art. 65 z mocą wsteczną ma na celu uniknięcie wątpliwości interpretacyjnych związanych z koncesjami na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego, które z mocy prawa z dniem 1 stycznia 2001 roku stały się licencjami przewozowymi.

Wprowadzenie projektowanej ustawy nie spowoduje ujemnych skutków finansowych dla budżetu Państwa.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**
Jacek Saryusz-Wolski

Sekr. Min. JSW/ 308 /2000DLE-jw

Warszawa, 19 grudnia 2000

**Pani
Jolanta Rusiniak
p.o. Sekretarza Rady Ministrów**

Opinia o zgodności projektu ustawy o transporcie drogowym, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jacka Saryusz-Wolskiego, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym projektem ustawy o transporcie drogowym (pismo nr RM 10-175-00) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Projektowana ustawa o transporcie drogowym zastępuje dwie obecnie obowiązujące ustawy: ustawę z dnia 2 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego i ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób. Sięga swoim zakresem znacznie dalej niż ww. akty i reguluje zagadnienia, których unormowanie wynika z polskich zobowiązań dostosowawczych. Wdraża tym samym do prawa polskiego część wspólnotowego *acquis* w obszarze „polityka transportowa”.
- II. Pierwotne prawo wspólnotowe zalicza politykę transportową do podstawowych obszarów zainteresowania Wspólnoty, co znajduje odbicie w przepisach art. 3(f) i rozdziału V Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE). U podstaw wspólnej polityki transportowej leży zasada swobody świadczenia usług w dziedzinie przewozów i równego dostępu do rynków wewnętrznych Państw Członkowskich dla przewoźników pochodzących z innych Państw Członkowskich EU. W związku z powyższym, Wspólnota Europejska dysponuje wspólnymi zasadami wykonywania przewozów międzynarodowych i kabotażowych, jak też

zasadami dostępu do zawodu przewoźnika i dostępu do rynku przewozów transportowych. Powyższe zagadnienia nie są normowane w prawie polskim w oparciu o obowiązujące w tym zakresie ustawy. Projekt ustawy wypełnia tą lukę i dokonuje kompleksowej regulacji dostępu do zawodu przewoźnika w zakresie krajowego i międzynarodowego transportu drogowego rzeczy i osób, jak też warunków dostępu do rynku przewozów drogowych rzeczy i osób. Dokonuje tym samym implementacji postanowień następujących aktów wtórnego prawa wspólnotowego:

- Rozporządzenia Rady nr 684/92 EWG z dnia 16 marca 1992 r. o wprowadzeniu wspólnych zasad dla międzynarodowych przewozów osób autobusami,
- Rozporządzenia Rady nr 11/98 WE z dnia 11 grudnia 1997 r. zmieniającego Rozporządzenie Rady nr 684/92 EWG,
- Dyrektywy Rady nr 96/26 WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie dostępu do zawodu operatora drogowego transportu towarowego i operatora drogowego transportu pasażerskiego oraz w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów kwalifikacji formalnych, mająca na celu ułatwienie im wykonywania prawa swobodnego rozpoczynania działalności w krajowych i międzynarodowych operacjach transportowych,
- Dyrektywy Rady nr 98/76 WE z dnia 1 października 1998 r. zmieniającej Dyrektywę Rady nr 96/26 WE,
- Dyrektywy Rady nr 76/914 EWG z dnia 16 grudnia 1995 r. dotyczącej minimalnego poziomu szkolenia dla kierowców w transporcie drogowym,
- Dyrektywy Rady oraz Parlamentu Europejskiego nr 99/62 WE z dnia 17 czerwca 1999 r. dotyczącej pobierania opłat od pojazdów ciężarowych za korzystanie z niektórych rodzajów infrastruktury,
- Dyrektywy Rady nr 88/599 EWG z dnia 23 listopada 1988 r. w sprawie postępowania kontrolnego dotyczącego Rozporządzenia Rady nr 3820/85 EWG w sprawie ujednoczenia niektórych ustaw socjalnych odnoszących się do transportu drogowego i Rozporządzenia Rady nr 3821/85 EWG w sprawie urządzeń rejestrujących w transporcie drogowym,
- Rozporządzenia Rady nr 4060/89 EWG w sprawie zaniechania kontroli sprawowanej na granicach Państw Członkowskich w dziedzinie transportu drogowego i śródlądowymi drogami wodnymi,
- Rozporządzenia Rady nr 3912/92 EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. w sprawie kontroli prowadzonych w ramach Wspólnoty w zakresie transportu drogowego oraz żeglugi śródlądowej w odniesieniu do środków transportowych zarejestrowanych lub wprowadzonych do obiegu w państwach trzecich,

- Rozporządzenia Rady nr 3916/90 EWG z dnia 20 grudnia 1990 r w sprawie działań, jakie należy podjąć w przypadku kryzysu na rynku transportu drogowego
- Dyrektywy Rady nr 106/92 EWG z dnia 7 grudnia 1992 r. w sprawie stworzenia wspólnych zasad dla pewnych rodzajów kombinowanych przewozów towarów pomiędzy Państwami Członkowskimi

- III. Zakres podmiotowy projektu ustawy wyznaczony jest poprzez trzy grupy, do których ma zastosowanie, a mianowicie do przewoźników wykonujących przewozy osób pojazdami samochodowymi, zarejestrowanymi w kraju i przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu więcej niż 5 osób łącznie z kierowcą, przewoźników wykonujących przewozy rzeczy pojazdami ciężarowymi zarejestrowanymi w kraju, których dopuszczalna ładowność wraz z ładownością przyczepy przekracza 3,5 tony i przewoźników wykonujących międzynarodowy przewóz osób i rzeczy pojazdami zarejestrowanymi za granicą. Jeśli chodzi o pierwszą z wymienionych grup podmiotów, to należy zaznaczyć, że z uwagi na to, że prawo wspólnotowe w przedmiotowym obszarze dotyczy przewozów pojazdami samochodowymi przeznaczonymi do przewozu więcej niż 9 osób z kierowcą, przepis ten ulegnie odpowiedniej zmianie z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w UE. Podstawowe znaczenie dla zgodności projektu ustawy z prawem wspólnotowym ma zakres definicji, które w pełni odpowiadają definicjom zawartym w różnych aktach prawa unijnego.
- IV. Do jednego z ważniejszych postanowień projektu ustawy, należy wprowadzenie systemu licencji przewozowych, które zastąpią z dniem 1 stycznia 2001 (kiedy to wchodzi w życie ustawa – Prawo działalności gospodarczej) system koncesji na międzynarodowy transport drogowy i zezwoleń w krajowym drogowym przewozie osób. Od chwili wejścia w życie ustawy, podstawowym warunkiem podejmowania działalności gospodarczej w zakresie krajowego i międzynarodowego przewozu osób i rzeczy, będzie wymóg posiadania licencji przewozowej. Zawarte w projekcie zasady udzielania licencji, warunki odmowy jej wydania, cofnięcia, jak też wszelkie inne kwestie związane z jej funkcjonowaniem, stanowią odzwierciedlenie przepisów dotyczących licencji wspólnotowej regulowanej przepisami art. 3a Rozporządzenia 11/98 WE. Wykonywanie międzynarodowego przewozu osób we Wspólnocie uzależnione jest od posiadania licencji wspólnotowej, wydanej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego. Licencje te wydawane są według wzoru wskazanego w załączniku do ww. rozporządzenia. Zgodnie z przepisami projektu, licencja wydawana jest przedsiębiorcy, który spełnia trzy podstawowe warunki: posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe, dobrą reputację i odpowiednią kondycję finansową. Ponadto, zatrudnia kierowców posiadających świadectwa kwalifikacji kierowcy określone przepisami prawa o ruchu drogowym. Te zupełnie nowe wymogi dostępu do wykonywania przewozów, zarówno

na rynku międzynarodowym, jak i krajowym wynikają z przepisów Rozporządzenia 684/92 EWG i zmieniającego go Rozporządzenia 11/98 WE. Mimo że ww. rozporządzenia i wprowadzony nimi system licencji ma zastosowanie do przewozów międzynarodowych, przepis art. 3a ust. 10 wyraźnie stwierdza, że Państwa Członkowskie mogą zdecydować o stosowaniu go również do przewozów krajowych.

- V. Wymóg posiadania odpowiednich kwalifikacji zawodowych koniecznych do uzyskania licencji i zezwolenia, a sprecyzowany w rozdziale 7 projektu, wynika bezpośrednio z przepisów Rozporządzenia 684/92 EWG i Dyrektywy 96/26 WE w sprawie dostępu do zawodu operatora drogowego transportu towarowego i pasażerskiego oraz w sprawie uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów kwalifikacji formalnych. Przyjęcie określonych w ww. aktach prawa wspólnotowego rozwiązań, pozwoli przedsiębiorcom polskim, z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w UE, na uznawanie uzyskanych przez nich w kraju kwalifikacji zawodowych, z czym związana jest możliwość wykonywania usług przewozowych w Unii Europejskiej. Także wymóg zatrudniania przez przedsiębiorcę kierowców posiadających świadectwa kwalifikacji kierowcy, określone w przepisach prawa o ruchu drogowym, wynika z konieczności implementowania przepisów Dyrektywy 76/914 EWG.
- VI. Posiadanie licencji przewozowej nie jest jedynym warunkiem wykonywania przewozów osób i rzeczy. Oprócz tego, projekt ustawy wprowadza obowiązek uzyskania odpowiednich zezwoleń komunikacyjnych na wykonywanie przewozów regularnych, przewozów regularnych specjalnych i pewnych rodzajów przewozów okazjonalnych w transporcie krajowym, a w międzynarodowym transporcie drogowym, zezwoleń zagranicznych. Wprowadza też, wynikający z odpowiednich przepisów Rozporządzenia Rady 684/92 EWG i zmieniającego go Rozporządzenia 11/98 WE, wymóg uzyskania zaświadczenia przez przedsiębiorcę świadczącego usługi przewozowe na potrzeby własne. Regulacje te wynikają z konieczności stworzenia podstaw dla stosowania, z chwilą uzyskania członkostwa w Unii Europejskiej, Rozporządzenia Rady 684/92 EWG i zmieniającego go Rozporządzenia 11/98. Należy je zatem uznać za pożądane.
- VII. Odnośnie regulacji zezwoleń zagranicznych i zezwoleń na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego Polska, w Stanowisku Negocjacyjnym w Obszarze „Polityka Transportowa”, jak też w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa (NPPC 2000), zobowiązuje się do czasu przystąpienia do Unii Europejskiej, do zliberalizowania dostępu do rynku międzynarodowych przewozów rzeczy w odniesieniu do podmiotów pochodzących z krajów członkowskich UE, przez wzajemne zniesienie

ograniczeń ilościowych i zezwoleń. Stworzone przez to zostaną warunki prawne i instytucjonalne bezpośredniego stosowania Rozporządzenia 881/92 EWG. Strona Polska zobowiązała się również, do chwili przystąpienia do UE, do pełnej liberalizacji dostępu do drogowych przewozów pasażerskich, z wyłączeniem jedynie pełnej liberalizacji kabotażu okazjonalnych przewozów. W tym obszarze strona polska występuje o okres przejściowy, który ma trwać do końca 2006 r. (Rozporządzenie 12/98 WE). Z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w UE zaczną zatem obowiązywać podstawowe rozporządzenia w tym obszarze, tj.: Rozporządzenie 684/92 EWG i Rozporządzenie 11/98 WE. Pomimo zasady bezpośredniego ich obowiązywania, Polska już w tym momencie jest zobligowana do stworzenia warunków prawnych ich przyszłego stosowania. W związku z powyższym, za zasadny należy uznać przepis przejściowy art. 70, który stwierdza że stosowne przepisy projektu (art. 18 ust.2, art. 19, art. 28 i art. 29) odnoszące się do wymogu posiadania odpowiedniego zezwolenia zagranicznego i zezwolenia dla przedsiębiorców z państw UE, będą miały zastosowanie jedynie do dnia uzyskania przez Polskę członkostwa w UE.

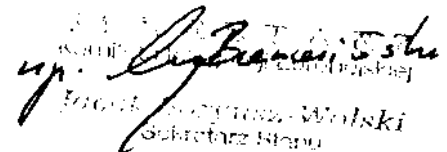
- VIII. Projekt ustawy wprowadza w art. 42 system opłat za przejazdy po drogach krajowych. Zgodnie z postanowieniami projektu przedsiębiorcy wykonujący transport drogowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będą obowiązani do uiszczania opłat za przejazdy po drogach krajowych, których maksymalna wysokość ustalona została na poziomie 1500 EURO. Wysokość tej opłaty uzależniona będzie od czasu przejazdu po drogach krajowych, rodzaju pojazdu samochodowego, dopuszczalnej masy całkowitej oraz liczby osi i emisji spalin pojazdu samochodowego. Przepis art. 7 Dyrektywy 99/62 stwierdza natomiast, że opłaty za przejazdy oraz opłaty za korzystanie z infrastruktury mogą być pobierane jedynie od...*użytkowników autostrad lub innych dróg wielopasmowych o charakterystykach zbliżonych do autostrad lub do użytkowników mostów, tuneli oraz przełęczy górskich. (...)Państwo, które nie posiada sieci autostrad lub dróg dwujezdniowych (...)może nakładać opłaty na użytkowników najwyższej kategorii dróg.* Przepisy dyrektywy wyraźnie więc wskazują na szczególny, a nie generalny charakter przedmiotowych opłat. Przepis art. 42 podkreśla jednak, że system opłat, regulowany przepisami projektu ustawy, będzie obowiązywał jedynie do chwili przystąpienia Polski do Unii Europejskiej, a następnie będzie funkcjonował według rozwiązań wspólnotowych wynikających z przepisów Dyrektywy Rady 99/62 WE w sprawie pobierania opłat od pojazdów ciężarowych, za korzystanie z niektórych rodzajów infrastruktury. Należy zatem uznać, że zastrzeżenie dokonane w art. 42 projektu pozwala uznać, że projekt ustawy nie stoi w sprzeczności z zobowiązaniami dostosowawczymi Polski.

IX. W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o transporcie drogowym, jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Krzysztof Tchórzewski
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej

2 up.
Kamila Szymonowska
Sekretarz Stanu
Jacek Szymonowski
Sekretarz Stanu

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
Cezary Banasiński
Podsekretarz Stanu

Sekr. Min. CB/ 78 /2001/

Warszawa, 9 luty 2001 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
p.o. Sekretarza Rady Ministrów
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Szanowna Pani Minister,

Z upoważnienia Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, przekazuję uzasadnienie dostosowawczego charakteru projektu ustawy o transporcie drogowym.

Z poważaniem
PODSEKRETARZ STANU
Cezary Banasiński
Cezary Banasiński

Uzasadnienie dostosowawczego charakteru projektu ustawy o transporcie drogowym

Celem projektowanej ustawy o transporcie drogowym jest wdrożenie szeregu aktów prawa wspólnotowego w obszarze transportu drogowego i przygotowanie podstaw prawnych i instytucjonalnych do bezpośredniego obowiązywania, z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej, licznych w tym zakresie rozporządzeń wspólnotowych. Projekt ustawy zastępuje dwie obecnie obowiązujące ustawy: ustawę z dnia 2 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego i ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób. Sięga on swoim zakresem znacznie dalej niż ww. akty i reguluje zagadnienia, których unormowanie wynika z polskich zobowiązań dostosowawczych. Wdraża tym samym do prawa polskiego postanowienia następujących aktów wtórnego prawa wspólnotowego:

- Rozporządzenia Rady nr 684/92 EWG z dnia 16 marca 1992 r. o wprowadzeniu wspólnych zasad dla międzynarodowych przewozów osób autobusami i zmieniającego je Rozporządzenia Rady nr 11/98 WE z dnia 11 grudnia 1997 r.,
- Rozporządzenia Rady nr 881/92 EWG z dnia 26 marca 1992 w sprawie dostępu do rynku drogowych przewozów towarowych we Wspólnocie, jak też z lub na terytorium Państwa Członkowskiego, lub przewozów tranzytowych przez terytorium jednego lub więcej Państw Członkowskich,
- Dyrektywy Rady nr 96/26 WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie dostępu do zawodu operatora drogowego transportu towarowego i operatora drogowego transportu pasażerskiego oraz w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów kwalifikacji formalnych, mającej na celu ułatwienie im wykonywania prawa swobodnego rozpoczynania działalności w krajowych i międzynarodowych operacjach transportowych,
- Dyrektywy Rady nr 98/76 WE z dnia 1 października 1998 r. i zmieniającej ją Dyrektywy Rady nr 96/26 WE,
- Dyrektywy Rady nr 76/914 EWG z dnia 16 grudnia 1995 r. dotyczącej minimalnego poziomu szkolenia dla kierowców w transporcie drogowym,
- Dyrektywy Rady oraz Parlamentu Europejskiego nr 99/62 WE dotyczącej pobierania opłat od pojazdów ciężarowych za korzystanie z niektórych rodzajów infrastruktury,

- Dyrektywy Rady nr 88/599 EWG z dnia 23 listopada 1988 r. w sprawie postępowania kontrolnego dotyczącego Rozporządzenia Rady nr 3820/85 EWG w sprawie ujednoczenia niektórych ustaw socjalnych odnoszących się do transportu drogowego i Rozporządzenia Rady nr 3821/85 EWG w sprawie urzędzeń rejestrujących w transporcie drogowym,
- Rozporządzenia Rady nr 4060/89 EWG z dnia 21 grudnia 1989 w sprawie zaniechania kontroli sprawowanej na granicach Państw Członkowskich w dziedzinie transportu drogowego i śródlądowymi drogami wodnymi,
- Rozporządzenia Rady nr 3912/92 EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. w sprawie kontroli prowadzonych w ramach Wspólnoty w zakresie transportu drogowego oraz żeglugi śródlądowej w odniesieniu do środków transportowych zarejestrowanych lub wprowadzonych do obiegu w państwach trzecich,
- Rozporządzenia Rady nr 3916/90 EWG z dnia 20 grudnia 1990 r w sprawie kroków jakie należy podjąć w przypadku kryzysu na rynku transportu drogowego,
- Dyrektywy Rady nr 106/92 EWG z dnia 7 grudnia 1992 r. w sprawie stworzenia wspólnych zasad dla pewnych rodzajów kombinowanych przewozów towarów pomiędzy Państwami Członkowskimi

Wyznaczona powyższymi aktami prawa, wspólna polityka transportowa, opiera się na zasadzie swobody świadczenia usług w dziedzinie przewozów i równego dostępu do rynków wewnętrznych Państw Członkowskich dla przewoźników pochodzących z innych Państw Członkowskich Unii. Prawo wspólnotowe reguluje wspólne zasady wykonywania przewozów międzynarodowych i kabotażowych, jak też zasady dostępu do zawodu przewoźnika i dostępu do rynku przewozów transportowych. Z uwagi na to, że powyższe zagadnienia nie są normowane w prawie polskim w oparciu o obowiązujące w tym zakresie ustawy, projekt wypełnia tę lukę i dokonuje kompleksowej regulacji dostępu do zawodu przewoźnika w zakresie krajowego i międzynarodowego transportu drogowego rzeczy i osób, jak też warunków dostępu do rynku przewozów drogowych rzeczy i osób.

Do najważniejszych bloków tematycznych objętych projektem ustawy i stanowiących o dostosowaniu prawa polskiego do wspólnotowego *acquis* należą: określenie warunków dostępu do rynku przewozów - system licencji i zezwoleń przewozowych, określenie warunków dostępu do zawodu przewoźnika drogowego, poprzez sprecyzowanie wymaganych kwalifikacji zawodowych, reputacji i kondycji finansowej przedsiębiorcy i zatrudnianych przez niego kierowców. System przeprowadzania kontroli przewozów drogowych również został dostosowany do obowiązujących w tej materii aktów wspólnotowych.

Rozdział 1 projektu obejmuje przepisy ogólne, wyznaczające zakres przedmiotowy i podmiotowy regulacji. Zakres podmiotowy projektu ustawy obejmuje trzy grupy, a mianowicie: przewoźników wykonujących przewozy osób pojazdami samochodowymi, zarejestrowanymi w kraju i przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu więcej niż 5 osób łącznie z kierowcą, przewoźników wykonujących przewozy rzeczy pojazdami ciężarowymi, zarejestrowanymi w kraju, których dopuszczalna ładowność wraz z ładownością przyczepy przekracza 3,5 tony i przewoźników wykonujących międzynarodowy przewóz osób i rzeczy pojazdami zarejestrowanymi za granicą. Jeśli chodzi o pierwszą z wymienionych grup podmiotów, to należy zaznaczyć, że prawo wspólnotowe w oparciu o art. 1 Rozporządzenia 684/92 EWG i art. 1 ust. 2 Dyrektywy 96/26 WE dotyczy przewozów pojazdami samochodowymi przeznaczonymi do przewozu więcej niż 9 osób z kierowcą. W związku z powyższym przepis projektu ulegnie odpowiedniej zmianie z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w UE.

Podstawowe znaczenie dla zgodności projektu ustawy z prawem wspólnotowym ma zakres definicji, które zawarte są w art. 3 projektu ustawy i w pełni odpowiadają definicjom zawartym w art. 3 Rozporządzenia 684/92 EWG i w innych aktach prawa unijnego. Zupełnie nowymi są definicje certyfikatu kwalifikacji zawodowych i kryzysu na rynku transportowym. Pierwsza z nich wynika z wdrożenia do prawa polskiego przepisów Dyrektywy 96/26 WE i oznacza świadectwo zdania egzaminu potwierdzającego posiadanie wiadomości niezbędnych do wykonywania transportu drogowego. Kryzys na rynku transportowym, odnoszący się do występowania poważnej i potencjalnie trwałej nadwyżki podaży nad popytem, zdefiniowany jest przez art. 2 Rozporządzenia 3916/90 EWG.

Rozdział 2 projektu podejmuje ważną kwestię dostępu do rynku przewozów drogowych. Wprowadza, wzorowany na wspólnotowym, system licencji przewozowych, które zastąpią z dniem 1 stycznia 2001 r. (kiedy to wchodzi w życie ustawa – Prawo o działalności gospodarczej) system koncesji na międzynarodowy transport drogowy i zezwoleń w krajowym drogowym przewozie osób. Od chwili wejścia w życie ustawy, podstawowym warunkiem podejmowania działalności gospodarczej w zakresie krajowego i międzynarodowego przewozu osób i rzeczy, będzie wymóg posiadania licencji przewozowej. Zawarte w projekcie zasady udzielania licencji, warunki odmowy jej wydania, cofnięcia, jak też wszelkie inne kwestie związane z jej funkcjonowaniem, stanowią odzwierciedlenie przepisów dotyczących licencji wspólnotowej, regulowanej przepisami art. 3a Rozporządzenia 11/98 WE i Rozporządzenia 684/92 EWG. Wykonywanie międzynarodowego przewozu osób w Unii Europejskiej zależy od posiadania licencji

wspólnotowej, wydanej przez właściwe władze Państwa Członkowskiego. Licencja ta wydawana jest według wzoru wskazanego w załączniku do ww. Rozporządzenia. Zgodnie z przepisami projektu, licencję uzyskuje przedsiębiorca, który spełnia trzy podstawowe warunki: posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe, dobrą reputację i odpowiednią kondycję finansową. Dodatkowym warunkiem jest zatrudnianie kierowców, posiadających świadectwa kwalifikacji kierowcy, co stanowi również o wdrożeniu przepisów Dyrektywy 76/914 EWG. Mimo że, cytowane wyżej rozporządzenia i wprowadzony nimi system licencji ma zastosowanie do przewozów międzynarodowych, przepis art. 3a ust. 10 Rozporządzenia 11/98 WE wyraźnie stwierdza, że Państwa Członkowskie mogą zdecydować o stosowaniu go również do przewozów krajowych.

Wymóg posiadania odpowiednich kwalifikacji zawodowych, koniecznych do uzyskania licencji i zezwolenia, a sprecyzowany w art. 5 i dalej w rozdziale 7 projektu, wynika bezpośrednio z przepisów Rozporządzenia 684/92 EWG i Dyrektywy 96/26 WE w sprawie dostępu do zawodu operatora drogowego transportu towarowego i pasażerskiego oraz w sprawie uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów kwalifikacji formalnych. Przyjęcie rozwiązań, określonych w ww. aktach prawa wspólnotowego, pozwoli przedsiębiorcom polskim, z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w UE, na uznawanie uzyskanych przez nich w kraju kwalifikacji zawodowych, z czym związana jest możliwość wykonywania usług przewozowych w Unii Europejskiej. Także wymóg zatrudniania przez przedsiębiorcę kierowców posiadających świadectwa kwalifikacji kierowcy, wynika z konieczności implementowania przepisów Dyrektywy 76/914 EWG.

Również transport drogowy taksówką objęty jest przepisami projektu ustawy. Artykuł 6 projektu, przewiduje fakultatywny wymóg uzyskania licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką. Prawo wspólnotowe nie reguluje tego typu przewozów, jednakże praktyka państw członkowskich wskazuje na stosowanie systemu licencji również w stosunku do przewozów taksówką

Nowością jest też, zawarta w rozdziale 5, regulacja niezarobkowych przewozów na potrzeby własne przedsiębiorcy. Przedsiębiorca prowadzący tego typu przewozy musi uzyskać specjalne zaświadczenie na ich wykonywanie. Zaświadczenie to wydaje zarząd powiatu, właściwy dla siedziby przedsiębiorcy. Przy wykonywaniu przewozów osób na potrzeby własne w międzynarodowym transporcie drogowym, przedsiębiorca musi ponadto posiadać formularz jazdy, zawierający dane dotyczące oznaczenia przedsiębiorcy, numeru rejestracyjnego pojazdu, rodzaju usługi, miejsca początkowego i miejsca docelowego, jak też składu osobowego przewożonych. Wymóg ten dotyczy również wykonywania przewozów

wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym. Przepisy regulujące powyższe zagadnienia wprowadzone zostały w celu dostosowania przepisów prawa polskiego do przepisów Rozporządzenia 684/92 EWG.

Rozdziały 3 i 4 projektu dotyczą odpowiednio transportu drogowego osób i rzeczy. Statuują kolejny warunek prowadzenia przewozów osób i rzeczy w ruchu krajowym i międzynarodowym. Jest nim obowiązek uzyskania odpowiednich zezwoleń komunikacyjnych na wykonywanie przewozów regularnych, przewozów regularnych specjalnych i pewnych rodzajów przewozów okazjonalnych w transporcie krajowym oraz zezwoleń zagranicznych w międzynarodowym transporcie drogowym. Regulacje te wynikają z konieczności stworzenia podstaw dla stosowania, z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej, Rozporządzenia 684/92 EWG, zmieniającego go Rozporządzenia 11/98 i Rozporządzenia 881/92 EWG. Odnosnie zezwoleń zagranicznych, zgodnie z brzmieniem przepisu przejściowego art. 70 będą one miały zastosowanie do przewoźników z państw członkowskich Unii Europejskiej jedynie do chwili uzyskania przez Polskę członkostwa, gdyż wówczas zaczną bezpośrednio obowiązywać ww. Rozporządzenia wspólnotowe, ustanawiające zasadę równego dostępu do rynku.

Zgodnie z postanowieniami rozdziału 6 projektu, przewozy wykonywane w ramach pomocy humanitarnej, medycznej lub w sytuacji klęsk żywiołowych, mogą być, na drodze rozporządzenia wydanego przez ministra właściwego do spraw transportu, zwolnione z obowiązku uzyskania zezwolenia. Zwolnienie takie w przypadku indywidualnego przedsiębiorcy wydawane jest w drodze decyzji administracyjnej.

Zakres regulacji rozdziału 7 obejmuje w całości zagadnienia warunkujące dostęp do zawodu przewoźnika drogowego i odnoszące się do warunków i trybu uzyskiwania certyfikatów kwalifikacji zawodowych, szkolenia i egzaminowania dla celów wykonywania transportu drogowego. Przepisy tego rozdziału dokonują implementacji Dyrektywy 96/26 WE. Szczegółowy charakter art. 37 projektu odpowiada załącznikowi do ww. Dyrektywy, który podaje dokładną listę przedmiotów, których znajomość jest wymagana, zarówno przez operatorów krajowego, jak i międzynarodowego transportu drogowego.

Przepisy art.40-47 wprowadzają system opłat administracyjnych i opłat za przejazd po drogach krajowych. Opłaty za czynności administracyjne będą pobierane za przeprowadzenie egzaminu i wydanie świadectw kwalifikacji zawodowych, jak też z tytułu udzielenia licencji i zezwoleń. Przedsiębiorcy wykonujący transport drogowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będą obowiązani do uiszczania opłaty za przejazd po drogach krajowych, których maksymalna wysokość ustalona została na poziomie 1500 EURO. Wysokość tej opłaty

uzależniona będzie od czasu przejazdu po drogach krajowych, rodzaju pojazdu samochodowego, dopuszczalnej masy całkowitej oraz liczby osi i emisji spalin pojazdu samochodowego. Z uwagi na to, że system ten nie jest w chwili obecnej w pełni zgodny ze standardami unijnymi, będzie on obowiązywał jedynie do chwili uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej. Z chwilą tą wprowadzone zostaną rozwiązania wynikające z przepisów Dyrektywy Rady 99/62 WE w sprawie pobierania opłat od pojazdów ciężarowych, za korzystanie z niektórych rodzajów infrastruktury.

Rozdział 9 projektu ustawy reguluje kwestie nadzoru i kontroli przewozów drogowych. Określa dokładnie jakie dokumenty powinny znajdować się w pojeździe podczas wykonywania transportu drogowego osób i rzeczy oraz zakres czynności kontrolnych. Do kontroli przewoźników upoważnione są organy policji, inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego, organy celne, funkcjonariusze straży granicznej, zarządy dróg i organy wydające licencje przewozowe i zezwolenia. Na mocy przedmiotowych przepisów projektu implementowane są do prawa polskiego postanowienia Rozporządzenia 684/92 EWG, Dyrektywy 88/599 EWG, Rozporządzenia 4060/89 i Rozporządzenia 3912/92.

Rozwiązania przyjęte w projekcie ustawy mają zasadnicze znaczenie dla stworzenia podstaw prawnych i instytucjonalnych integracji polskiego rynku transportu drogowego ze wspólnotowym rynkiem transportu drogowego. Projektowana ustawa realizuje tym samym założenia Polskiego Stanowiska Negocjacyjnego w obszarze „Polityka Transportowa” i Priorytetu 9 Narodowego Programu Przygotowania do Członkostwa (NPPC 2000), w zakresie w jakim wdraża ona do prawa polskiego akty prawa wspólnotowe w obszarze polityki transportowej, planowane do implementacji do końca 2002 roku.

**ZESTAWIENIE PRZEPISÓW PRAWA UNII EUROPEJSKIEJ, WDRAŻANYCH
PROJEKTEM USTAWY O TRANSPORCIE DROGOWYM**

Lp.	NAZWA AKTU EUROPEJSKIEGO (UE) ORAZ JEDNOSTKA REDAKCYJNA	NUMER ARTYKUŁU W USTAWIE	TREŚĆ
1.		Art. 1	<p>1. Ustawa określa zasady podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie przewozu osób i rzeczy pojazdami samochodowymi, zwanej dalej „transportem drogowym”.</p> <p>2. Przepisy ustawy stosuje się do transportu drogowego wykonywanego:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju, zwanego dalej „krajowym transportem drogowym”, 2) z przekroczeniem granicy Rzeczypospolitej Polskiej, przez krajowych przedsiębiorców pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju lub przez zagranicznych przedsiębiorców pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi za granicą, na podstawie jednego dokumentu przewozowego, zwanego dalej „międzynarodowym transportem drogowym”. <p>3. Przepisy ustawy stosuje się także do przewozu drogowego wykonywanego na potrzeby własne przedsiębiorcy w krajowym i międzynarodowym transporcie drogowym w zakresie i na zasadach w niej określonych.</p>
2.		Art. 2	Przedsiębiorca zagraniczny uprawniony do wykonywania transportu drogowego na podstawie prawa właściwego dla jego siedziby, może go wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na zasadach określonych w niniejszej ustawie, przy zachowaniu zasady wzajemności.
3.	Rozporządzenie Rady EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad dla	Art. 3	Przepisów ustawy nie stosuje się do transportu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi: <ol style="list-style-type: none"> 1) przeznaczonymi konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 5 osób łącznie z kierowcą, a po uzyskaniu przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej do przewozu

	<p>wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami Art. 1 i Dyrektywa Rady WE 96/26 w sprawie dostępu do zawodu operatora drogowego transportu towarowego i operatora drogowego transportu pasażerskiego (...) art. 1 ust. 2</p>		<p>nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą - z wyłączeniem taksówek w rozumieniu przepisów prawa o ruchu drogowym, 2) o dopuszczalnej ładowności wraz z dopuszczalną ładownością przyczepy do 3,5 tony.</p>
4.	<p>Rozporządzenie Rady EWG 684/ 92 Art. 2 Rozporządzenie Rady WE 11/98 uzupełniające Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i Art. 1 (1)</p>	Art. 4	<p>Użyte w ustawie określenia oznaczają:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przewóz regularny – publiczny przewóz osób i ich bagażu wykonywany według uprzednio uzgodnionego rozkładu jazdy podanego do publicznej wiadomości oraz zgodnie z taryfą opłat oraz z warunkami przewozu określonymi w zezwoleniu, o którym mowa w art.18, 2) linia regularna – połączenie komunikacyjne na określonej drodze publicznej, po której odbywają się regularne przewozy osób oraz na której znajdują się wyznaczone miejsca do wsiadania i wysiadania podróżnych (przystanki), 3) przewóz regularny specjalny – niepubliczny przewóz regularny określonej grupy osób z wyłączeniem innych osób na zasadach określonych w pkt 1; przewozem regularnym specjalnym w szczególności jest przewóz: pracowników między ich miejscem zamieszkania a miejscem pracy, uczniów między miejscem zamieszkania a miejscem nauki (szkoły) i żołnierzy między miejscem zamieszkania a miejscem stacjonowania, 4) przewóz wahadłowy – wielokrotny przewóz zorganizowanych grup osób, tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym a tym samym miejscem docelowym, przy spełnieniu łącznie następujących dodatkowych warunków: <ol style="list-style-type: none"> a) każda grupa osób, przewiezionych do miejsca docelowego, wraca do miejsca początkowego, b) miejsce początkowe i miejsce docelowe oznaczają odpowiednio miejsce rozpoczęcia usługi przewozowej oraz miejsce zakończenia usługi przewozowej, z uwzględnieniem w każdym przypadku okolicznych miejscowości leżących w promieniu 50 km,

	<p>Rozporządzenie Rady WE 11/98 uzupełniające Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 1 (1) - w zakresie dotyczącym przewozów na potrzeby własne</p>	<ul style="list-style-type: none">c) pierwsza jazda powrotna i ostatnia jazda docelowa są przejazdami bez osób,5) przewóz okazjonalny – przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego,6) przewóz kabotażowy – przewóz wykonywany przez przedsiębiorcę zagranicznego między miejscowościami położonymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym zarejestrowanym za granicą,7) przewóz na potrzeby własne – przewóz niezarobkowy (nieodpłatny) osób lub rzeczy wykonywany przez przedsiębiorcę pomocniczo w stosunku do podstawowej działalności gospodarczej; nie obejmuje to przewozu osób w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie usług turystycznych,8) transport kombinowany - przewóz rzeczy wykonywany na podstawie jednego listu przewozowego, w którym samochód ciężarowy, przyczepa, naczepa z lub bez pojazdu silnikowego albo kontener 20 stopowy lub większy w początkowym i końcowym odcinku przewozu korzysta z drogi, a na innym odcinku nie krótszym niż 100 km korzysta z kolei lub drogi wodnej,9) międzynarodowy transport kombinowany – przewóz rzeczy wykonywany na zasadach określonych w pkt. 8, w czasie którego następuje przekroczenie granicy państwowej,10) przewoźnik drogowy – przedsiębiorca uprawniony do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego na podstawie licencji na wykonywanie transportu drogowego,11) zagraniczny przewoźnik drogowy- zagraniczny przedsiębiorca uprawniony do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego na podstawie przepisów obowiązujących w państwie, w którym znajduje się jego siedziba,
--	--	---

	<p>Rozporządzenie Rady EWG 3916/90 w sprawie przedsięwzięć, jakie należy przyjąć w przypadku kryzysu na rynku transportu drogowego towarów - Art. 2</p> <p>Rozporządzenie Rady WE 12/98 ustalające warunki wykonywania w Państwach Członkowskich transportu drogowego osób przez przewoźników obcych - Art.9.2</p>		<p>12) licencja – dokument uprawniający do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego udzielony przez ministra właściwego do spraw transportu lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego,</p> <p>13) zezwolenie - dokument, wydany przez ministra właściwego do spraw transportu lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, upoważniający przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego osób lub rzeczy,</p> <p>14) zezwolenie zagraniczne – dokument otrzymany na podstawie umowy międzynarodowej od właściwego organu innego państwa lub organizacji międzynarodowej przez właściwy organ Rzeczypospolitej Polskiej przekazywany przewoźnikowi drogowemu i upoważniający go do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, jednokrotnie lub wielokrotnie, do lub z terytorium państwa określonego w zezwoleniu lub tranzytem przez jego terytorium,</p> <p>15) certyfikat kwalifikacji zawodowych – dokument potwierdzający zdanie egzaminu z posiadania wiedzy niezbędnej do podjęcia i prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego,</p> <p>16) kryzys na rynku transportowym - występowanie poważnej i potencjalnie trwałej nadwyżki podaży nad popytem, powodującej zagrożenie dla stabilności lub przetrwania znacznej liczby przedsiębiorstw transportu drogowego.</p>
5.	Dyrektywa Rady WE 98/76 zmieniająca Dyrektywę Rady WE 96/26 w sprawie dostępu	Art. 5	<p>1. Podjęcie i zarobkowe wykonywanie transportu drogowego wymaga uzyskania odpowiedniej licencji na wykonywanie transportu drogowego, zwanej dalej „licencją”.</p> <p>2. Licencji udziela się na czas oznaczony, nie krótszy niż 2 lata i nie dłuższy niż 50 lat.</p> <p>3. Przedsiębiorcy udziela się licencji, z zastrzeżeniem art. 6, jeżeli:</p>

	do zawodu drogowego przewoźnika rzeczy i drogowego przewoźnika osób oraz w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, zaświadczeń i innych dowodów kwalifikacji formalnych w celu umożliwienia im korzystania ze swobody wykonywania krajowego i międzynarodowego transportu drogowego - Art. 1 (3) - do art. 3 par. 2(c), par. 3 (c), art. 3 par. 4 i Załącznik 1 do Dyrektywy		<ol style="list-style-type: none"> 1) członkowie organu zarządzającego osoby prawnej, a w przypadku innego przedsiębiorcy - osoby prowadzące działalność gospodarczą, nie były karane za przestępstwa umyślne: karne skarbowe, przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, mieniu, obrotowi gospodarczemu, wiarygodności dokumentów lub ochronie środowiska, 2) przynajmniej jedna z osób zarządzających przedsiębiorstwem legitymuje się certyfikatem kwalifikacji zawodowych, 3) posiada zabezpieczenie w postaci: środków pieniężnych dostępnych przez okres posiadania licencji, poręczeń albo gwarancji bankowych, poręczeń osób fizycznych lub prawnych, gwarancji ubezpieczeniowych lub weksli w wysokości równej: <ol style="list-style-type: none"> a) co najmniej 9.000 EURO - gdy użytkuje tylko jeden pojazd samochodowy, b) co najmniej 5.000 EURO - na każdy następny pojazd samochodowy, 4) zatrudni kierowców, posiadających świadectwa kwalifikacji kierowcy określone przepisami prawa o ruchu drogowym i nie karanych za przestępstwa umyślne przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, mieniu, wiarygodności dokumentów lub ochronie środowiska, 5) posiada tytuł prawny do dysponowania pojazdem lub pojazdami samochodowymi spełniającymi wymagania techniczne określone przepisami prawa o ruchu drogowym, którymi transport drogowy ma być wykonywany, 6) nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych.
6.	Przepis krajowy, odpowiadający praktyce Państw Członkowskich	Art. 6	<ol style="list-style-type: none"> 1. Licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką udziela się przedsiębiorcy spełniającemu wymagania określone w art. 5 ust. 3 pkt 1 i 4-6. 2. Licencja, o której mowa w ust. 1, udzielana jest przedsiębiorcy na określony pojazd i obszar: <ol style="list-style-type: none"> 1) gminy, 2) gmin sąsiadujących - po uprzednim zawarciu porozumienia wszystkich gmin mieszczących się na terenie tego obszaru, 3) miasta st. Warszawy - związku komunalnego. 3. Dopuszcza się wykonywanie przewozu z obszaru określonego w licencji poza ten obszar, lecz bez prawa świadczenia usług przewozowych poza obszarem określonym w tej

			licencji, z wyjątkiem przewozu wykonywanego w drodze powrotnej.
7.	Przepis zapewniający wykonanie postanowień przepisu art. 5 projektu, a tym samym postanowień Dyrektywy Rady WE 98/76 zmieniającej Dyrektywę Rady WE 96/26 w sprawie dostępu do zawodu drogowego przewoźnika rzeczy i drogowego przewoźnika osób oraz w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, zaświadczeń i innych dowodów kwalifikacji formalnych w celu umożliwienia im korzystania ze swobody wykonywania krajowego i międzynarodowego transportu drogowego	Art. 7	<p>Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana, lub cofnięcie licencji następuje w drodze decyzji administracyjnej.</p> <p>2. Organem właściwym w sprawach udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany lub cofnięcia licencji w zakresie transportu drogowego jest:</p> <p>1) w krajowym transporcie drogowym – starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy, z zastrzeżeniem pkt 2,</p> <p>2) w przewozach taksówkowych:</p> <p>a) na obszar, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 - wójt, burmistrz lub prezydent miasta,</p> <p>b) na obszar, o którym mowa w art. 6 ust.2 pkt 2 - wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy dla siedziby lub miejsca zamieszkania przedsiębiorcy,</p> <p>c) na obszar, o którym mowa w art. 6 ust.2 pkt 3 - Prezydent m. st. Warszawy,</p> <p>3) w międzynarodowym transporcie drogowym – minister właściwy do spraw transportu.</p>
8.	j.w.	Art. 8	<p>1. Licencji udziela się na pisemny wniosek przedsiębiorcy.</p> <p>2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:</p> <p>1) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres,</p> <p>2) numer w rejestrze przedsiębiorców,</p> <p>3) określenie rodzaju, zakresu i obszaru wykonywania transportu drogowego,</p> <p>4) rodzaj i liczbę pojazdów samochodowych, którymi dysponuje przedsiębiorca ubiegający się o udzielenie licencji,</p> <p>5) czas, na jaki licencja ma być udzielona.</p> <p>3. Do wniosku o udzielenie licencji należy, z zastrzeżeniem ust. 4, dołączyć następujące</p>

			<p>dokumenty:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) odpis z rejestru przedsiębiorców, 2) kserokopię zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji statystycznej (REGON), 3) kserokopię zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (NIP), 4) certyfikat kwalifikacji zawodowych, 5) zaświadczenie z rejestru skazanych stwierdzające niekaralność osób, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 1, 6) potwierdzające posiadanie zabezpieczenia, o którym mowa w art. 5 ust. 3 pkt 3, 7) oświadczenie o zamiarze zatrudnienia kierowców spełniających warunki, o których mowa w art. 5 ust. 3 pkt 4, 8) wykaz pojazdów samochodowych wraz z urzędowo potwierdzonymi kopiami dowodów rejestracyjnych, a w przypadku gdy przedsiębiorca nie jest właścicielem tych pojazdów – również dokument stwierdzający prawo do dysponowania nimi, 9) zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego stwierdzające, że przedsiębiorca nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych. <p>4. Przy składaniu wniosku o udzielenie licencji, o której mowa w art. 6, nie dołącza się dokumentów, o których mowa w ust. 3 pkt 4 i 6.</p>
9.	j.w.	Art. 9	<ol style="list-style-type: none"> 1. Przedsiębiorca zamierzający podjąć działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego może ubiegać się o przyrzeczenie udzielenia licencji, zwane dalej „promesą”. 2. W postępowaniu o udzielenie promesy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące udzielenia licencji.
10.	j.w.	Art. 10	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wnioski o udzielenie licencji rozpatruje się według kolejności ich złożenia. 2. W razie niespełnienia przez przedsiębiorcę warunków, o których mowa w art. 5, odmawia się udzielenia licencji. 3. Minister właściwy do spraw transportu odmawia udzielenia licencji na międzynarodowy transport drogowy w razie: <ol style="list-style-type: none"> 1) braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby zezwoleń zagranicznych, 2) sytuacji kryzysowej na rynku transportowym. 4. Sytuacja, o której mowa w ust. 3 pkt 2, nie może być uznana za przyczynę odmowy

			<p>udzielenia licencji po upływie 6 miesięcy od daty jej ustanowienia.</p> <p>5. Minister właściwy do spraw transportu, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym, zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, może w drodze rozporządzenia, określić liczbę promes i licencji na międzynarodowy transport drogowy na dany rok kalendarzowy, uwzględniając liczbę zezwoleń zagranicznych będących w jego dyspozycji oraz sytuację na rynku transportowym.</p>
11.	Rozporządzenie Rady WE 11/98 uzupełniające Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 1 (3)	Art. 11	<ol style="list-style-type: none"> 1. W licencji określa się, w szczególności: <ol style="list-style-type: none"> 1) numer ewidencyjny licencji, 2) oznaczenie organu, który udzielił licencji, 3) datę udzielenia licencji, 4) powołanie podstawy prawnej, 5) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, 6) zakres transportu drogowego (krajowy/ krajowy taksówką lub międzynarodowy), 7) rodzaj przewozów (osób lub rzeczy), 8) oznaczenie obszaru przewozów w krajowym lub międzynarodowym transporcie drogowym, albo w krajowym transporcie drogowym taksówką, 9) czas, na jaki udzielono licencji. 2. Załącznikiem do licencji na międzynarodowy transport drogowy rzeczy jest wykaz numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych, określonych we wniosku o udzielenie licencji. 3. Organ udzielający licencji wydaje jej wypis lub wypisy w liczbie odpowiadającej liczbie pojazdów samochodowych, o których mowa w ust. 2, z zastrzeżeniem ust. 4. 4. Wypis z licencji na międzynarodowy transport drogowy rzeczy jest ważny wraz z wypisem z wykazu, o którym mowa w ust. 2. 5. Na każdy pojazd wykonujący międzynarodowy transport drogowy rzeczy organ udzielający licencji wydaje wypis, o którym mowa w ust. 3.
12.	Rozporządzenie Rady WE 11/98 uzupełniające Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie	Art. 12	<ol style="list-style-type: none"> 1. Licencja na krajowy transport drogowy uprawnia do wykonywania przewozów wyłącznie na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. 2. Licencja na międzynarodowy transport drogowy uprawnia do wykonywania przewozów do lub przez terytorium innego państwa w niej określonego, z zastrzeżeniem ust. 3.

	wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 1 (3)		<p>Licencja ta uprawnia również do wykonywania przewozów w krajowym transporcie drogowym.</p> <p>3. Licencja nie zastępuje zezwoleń wymaganych przepisami ustawy lub umów międzynarodowych.</p>
13.	Rozporządzenie Rady WE 11/98 uzupełniające Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 1 (3)	Art. 13	<p>1. Licencji nie można odstępować osobom trzecim ani przenosić uprawnień z niej wynikających na osobę trzecią, z wyjątkiem okoliczności, określonych w ust. 2.</p> <p>2. Organ, który udzielił licencji, na wniosek przedsiębiorcy, może w drodze decyzji administracyjnej przenieść uprawnienia z niej wynikające, w razie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) śmierci osoby fizycznej posiadającej licencję i wstąpienia na jej miejsce spadkobiercy, w tym również osoby fizycznej będącej współnikiem w szczególności spółki jawnej bądź spółki komandytowej, 2) połączenia, podziału lub przekształcenia, zgodnie z odrębnymi przepisami, przedsiębiorcy posiadającego licencję, 3) przejęcia przez innego przedsiębiorcę w całości lub w części działalności w zakresie transportu drogowego od przedsiębiorcy posiadającego licencję, <p>- pod warunkiem spełnienia przez przedsiębiorcę przejmującego uprawnienia wynikające z licencji wymagań określonych w art. 5 ust. 3.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw transportu może, kierując się zasadą usprawnienia działalności gospodarczej, w drodze decyzji administracyjnej, wyrazić zgodę na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji przez spółki akcyjne lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będące akcjonariuszami lub udziałowcami w spółce posiadającej licencję, jeżeli zawarły one umowę leasingu lub dzierżawy na używanie pojazdu samochodowego zgłoszonego do prowadzenia działalności objętej licencją, pod warunkiem spełnienia przez te spółki wymagań określonych w art. 5 ust. 3.</p>
14.	Przepis służący realizacji postanowień Rozporządzenia Rady WE 11/98	Art. 14	<ol style="list-style-type: none"> 1. Przewoźnik drogowy jest obowiązany zgłaszać na piśmie organowi, który udzielił licencji, wszelkie zmiany danych, o których mowa w art. 8, nie później niż w terminie 14 dni od dnia ich powstania. 2. Jeżeli zmiany, o których mowa w ust. 1, obejmują dane zawarte w licencji przedsiębiorca

	uzupełniającego Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami		<p>jest obowiązany wystąpić z wnioskiem o zmianę treści licencji.</p> <p>3. Zmiany treści licencji na międzynarodowy transport drogowy rzeczy w zakresie zmiany obszaru przewozów dokonuje się z odpowiednim zastosowaniem art. 10 ust.3.</p>
15.	j.w.	Art. 15	<p>1. Licencję cofa się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku, gdy: <ol style="list-style-type: none"> a) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywanie działalności gospodarczej objętej licencją, b) przedsiębiorca nie podjął działalności objętej licencją mimo wezwania organu licencyjnego, 2) jeżeli jej posiadacz: <ol style="list-style-type: none"> a) przestał spełniać wymagania określone do jej udzielenia, b) naruszył rażąco warunki określone w licencji lub inne warunki wykonywania działalności objętej licencją określone przepisami prawa, c) odstąpił licencję osobie trzeciej, d) zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej licencją, a w szczególności nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, transportu drogowego przez co najmniej 6 miesięcy. <p>2. Cofnięcie licencji w przypadkach określonych w ust.1 pkt 2 powinno być poprzedzone pisemnym ostrzeżeniem przedsiębiorcy.</p> <p>3. Licencja może być cofnięta, jeżeli jej posiadacz:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie przedłożył, w wyznaczonym terminie, informacji i dokumentów, o których mowa w art. 14, 2) narusza przepisy prawa o ruchu drogowym, w tym zwłaszcza w zakresie masy, nacisków osi lub wymiaru pojazdu z ładunkiem lub bez ładunku, 3) zalega w regulowaniu, stwierdzonych decyzją ostateczną lub prawomocnym orzeczeniem, zobowiązań celnych, podatkowych lub innych zobowiązań na rzecz

			<p>Skarbu Państwa z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego,</p> <p>4) samowolnie zmienia wskazania urządzeń pomiarowo- kontrolnych zainstalowanych w pojeździe.</p> <p>4. Przedsiębiorca jest obowiązany zwrócić licencję organowi, który jej udzielił, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna.</p> <p>5. W przypadku cofnięcia licencji, nie może być ona ponownie udzielona wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna.</p>
16.	j.w	Art. 16	<p>1. Licencja wygasa w razie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) upływu okresu, na który została udzielona, 2) zrzeczenia się jej, z zastrzeżeniem ust. 3, 3) zgonu lub likwidacji albo postanowienia o upadłości przedsiębiorcy, któremu została udzielona, chyba że zachodzą okoliczności określone w art. 13 ust. 2. <p>2. Przepis art. 15 ust. 4 stosuje się odpowiednio.</p> <p>3. Przedsiębiorca nie może zrzec się licencji w przypadku wszczęcia postępowania o cofnięcie licencji.</p>
17.	j.w.	Art. 17	<ol style="list-style-type: none"> 1. Minister właściwy do spraw transportu określi w drodze rozporządzenia wzory: licencji, wypisu z licencji oraz wykazu pojazdów samochodowych, uwzględniając wzory dokumentów, jakie obowiązują na podstawie przepisów Wspólnot Europejskich. 2. Minister właściwy do spraw transportu może upoważnić, w drodze zarządzenia, na określonych warunkach, kierownika jednostki utworzonej specjalnie w tym celu do wykonywania niektórych czynności związanych z postępowaniem w sprawie licencji na transport międzynarodowy, mając na uwadze usprawnienie procedury w tym zakresie.
18.	Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania	Art. 18	<p>1. Wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych wymaga zezwolenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w krajowym transporcie drogowym – wydanego, w zależności od zasięgu przewozów i siedziby lub miejsca zamieszkania przedsiębiorcy, odpowiednio przez: <ol style="list-style-type: none"> a) wójta, burmistrza lub prezydenta miasta – na obszar gminy,

	<p>międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 5</p> <p>Rozporządzenie Rady WE 11/98 uzupełniające Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami – pkt.(6)</p>		<p>b) Prezydenta m. St. Warszawy – na obszar miasta stołecznego Warszawy,</p> <p>c) starostę - na obszar wykraczający poza granice jednej gminy,</p> <p>d) marszałka województwa właściwego dla siedziby przedsiębiorcy – na obszar wykraczający poza granice jednego powiatu,</p> <p>2) w międzynarodowym transporcie drogowym – wydanego przez ministra właściwego do spraw transportu.</p> <p>2. Wykonywanie przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wymaga zezwolenia wydanego przez organ, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, z zastrzeżeniem ust. 3.</p> <p>3. Nie wymaga zezwolenia wykonywanie przewozu okazjonalnego, jeżeli:</p> <p>1) tym samym pojazdem samochodowym na całej trasie przejazdu przewozi się tę samą grupę osób i dowozi się ją do miejsca początkowego, albo</p> <p>2) polega on na przewozie osób do miejsca docelowego, natomiast jazda powrotna jest jazdą bez osób (podróżnych), albo</p> <p>3) polega on na przewozie bez osób do miejsca docelowego i odebraniu oraz przewiezieniu do miejsca początkowego grupy osób, która przez tego samego przewoźnika drogowego została przewieziona na zasadzie określonej w pkt 2.</p>
19.	<p>Przepis ten będzie obowiązywał w stosunku do przewoźników z państw członkowskich UE jedynie do momentu akcesji a następnie zgodnie kabożaż regulowany będzie postanowieniami Rozporządzenia Rady EWG 3118/93</p>	Art. 19	<p>1. Wykonywanie przez zagranicznego przewoźnika drogowego przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga zezwolenia na przewóz kabotażowy wydanego przez ministra właściwego do spraw transportu. Przepisy art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.</p> <p>2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane na wniosek zagranicznego przewoźnika drogowego pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.</p>

20.	Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 5 ust. 3 i 4	Art. 20	<ol style="list-style-type: none"> 1. W zezwoleniu określa się w szczególności warunki wykonywania przewozów, miejsce początkowe i miejsce docelowe przewozu, a przy przewozach regularnych również miejsca do wsiadania i wysiadania podróżnych. 2. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, wzór zezwolenia, o który mowa w art. 18, uwzględniając w tym zakresie rozwiązania wynikające z przepisów Wspólnot Europejskich.
21.	Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 5 ust.2	Art. 21	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 18, wydaje się, na wniosek przedsiębiorcy, na czas nie dłuższy niż: <ol style="list-style-type: none"> 1) pięć lat - na wykonywanie przewozów regularnych lub przewozów regularnych specjalnych, 2) jeden rok - na wykonywanie przewozów wahadłowych lub przewozów okazjonalnych. 2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się kopię licencji i odpowiednie dokumenty, o których mowa w art. 22.
22.	Rozporządzenie Komisji WE 2121/98 określające szczegółowe zasady stosowania Rozporządzeń Rady EWG 684/92 oraz WE 12/98 w sprawie dokumentów wymaganych w transporcie osób autokarami i autobusami - Art. 7.2 i 7.3	Art. 22	<ol style="list-style-type: none"> 1. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w transporcie krajowym dołącza się następujące dokumenty: <ol style="list-style-type: none"> 1) rozkład jazdy uzgodniony na zasadach koordynacji określonych w przepisach prawa przewozowego, uwzględniający miejsca dla wsiadania i wysiadania podróżnych, czas odjazdów i przyjazdów oraz długość linii regularnej w kilometrach i odległości między przystankami, 2) mapę z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami, 3) zasady korzystania z obiektów dworcowych ustalone z ich właścicielami, 4) zasady korzystania z przystanku ustalone z właściwym organem gminy właściwej ze względu na miejsce usytuowania tego przystanku, 5) cennik lub taryfę. 2. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym dołącza się następujące dokumenty: <ol style="list-style-type: none"> 1) rozkład jazdy uzgodniony z zagranicznym przewoźnikiem drogowym przewidzianym

			<p>do prowadzenia przewozów regularnych na linii regularnej, uwzględniający miejsca dla wsiadania i wysiadania podróżnych, czas odjazdów i przyjazdów, przejścia graniczne oraz długość linii regularnej w kilometrach i odległości między przystankami,</p> <p>2) kopię umowy z zagranicznym przewoźnikiem drogowym o wspólnym prowadzeniu linii regularnej,</p> <p>3) harmonogram czasu pracy i odpoczynku kierowców,</p> <p>4) dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 5.</p> <p>3. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym dołącza się następujące dokumenty:</p> <p>1) przebieg trasy przewozu uwzględniający miejsce początkowe i docelowe przewozu, długość tej trasy w kilometrach oraz przejścia graniczne,</p> <p>2) wykaz terminów przewozów,</p> <p>3) mapę z zaznaczoną trasą przewozu,</p> <p>4) kopię umowy między organizatorem przewozu a przewoźnikiem drogowym,</p> <p>5) dokument, o którym mowa w ust. 2 pkt 3.</p> <p>4. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych dołącza się następujące dokumenty:</p> <p>1) rozkład jazdy uwzględniający miejsca dla wsiadania i wysiadania podróżnych, czas odjazdów i przyjazdów oraz długość linii regularnej w kilometrach,</p> <p>2) dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 3 pkt 2.</p>
23.	Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 7 ust 4	Art. 23	<p>Minister właściwy do spraw transportu:</p> <p>1) odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w transporcie międzynarodowym, w razie gdy projektowana linia regularna będzie stanowiła:</p> <p>a) bezpośrednie zagrożenie dla istnienia już zatwierdzonych linii regularnych,</p> <p>b) realną konkurencję dla odpowiedniego połączenia kolejowego,</p> <p>2) może odmówić udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych, wahadłowych lub okazjonalnych w transporcie międzynarodowym, w razie gdy przedsiębiorca:</p> <p>a) nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu,</p>

			<p>b) nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych przez co najmniej 3 miesiące,</p> <p>c) wykonuje przewozy bez wymaganego zezwolenia.</p>
24.	Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 9	Art. 24	<ol style="list-style-type: none"> 1. Zezwolenie zmienia się na wniosek jego posiadacza w razie zmiany : <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenia przedsiębiorcy, 2) siedziby i adresu przedsiębiorcy. 2. Zezwolenie może być zmienione na wniosek jego posiadacza w razie : <ol style="list-style-type: none"> 1) zmiany przebiegu linii regularnej, 2) zmiany zagranicznego przewoźnika drogowego, z którym zawarto umowę o wspólnym prowadzeniu linii regularnej w międzynarodowym transporcie drogowym. 3. Zezwolenie wygasa w razie: <ol style="list-style-type: none"> 1) zrzeczenia się zezwolenia, z zastrzeżeniem ust. 7, 2) upływu terminu określonego w zezwoleniu, 3) zajścia okoliczności, o których mowa w art. 16 ust. 1. 4. Zezwolenie cofa się w razie: <ol style="list-style-type: none"> 1) cofnięcia licencji, 2) naruszenia lub zmiany warunków, na jakich zezwolenie zostało wydane oraz określonych w zezwoleniu, 3) nie wykonywania przez przedsiębiorcę, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych przez co najmniej 3 miesiące, 4) odstąpienia zezwolenia osobie trzeciej. 5. W razie cofnięcia zezwolenia, wniosek o ponowne wydanie zezwolenia, nie może być rozpatrzony wcześniej niż po upływie trzech lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu stała się ostateczna. 6. Przedsiębiorca nie może zrzec się zezwolenia w przypadku wszczęcia postępowania o cofnięcie zezwolenia.
25.	Przepis odwołujący się pośrednio do art. 3a Rozporządzenie Rady	Art. 25	<ol style="list-style-type: none"> 1. Minister właściwy do spraw transportu wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz osób pod warunkiem posiadania przez niego odpowiedniej licencji.

	WE 11/98		<p>2. Minister właściwy do spraw transportu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby tych zezwoleń, 2) może odmówić przewoźnikowi drogowemu zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 1-3. <p>3. Minister właściwy do spraw transportu w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby zezwoleń zagranicznych, po zasięgnięciu opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym, zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, może określić w drodze rozporządzenia, warunki i tryb wydawania tych zezwoleń, mając na uwadze sprawny i efektywny sposób wykonywania międzynarodowych przewozów drogowych.</p>
26.		Art. 26	<p>Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie usprawnienie procedur wydawania zezwoleń zagranicznych, może upoważnić do wydawania tych zezwoleń, na określonych warunkach:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w drodze zarządzenia - kierownika jednostki, o którym mowa w art. 17 ust. 2, 2) w drodze rozporządzenia - polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych.
27.	<p>Rozporządzenie Rady WE 11/98 uzupełniające Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 1 (12)</p> <p>Rozporządzenie Komisji</p>	Art. 27	<p>Przy wykonywaniu przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wymagany jest formularz jazdy zawierający w szczególności dane dotyczące oznaczenia przedsiębiorcy, numeru rejestracyjnego pojazdu, rodzaju usługi, miejsca początkowego i miejsca docelowego przewozu drogowego oraz składu osobowego przewożonych osób.</p>

	WE 2121/98 określające szczegółowe zasady stosowania Rozporządzeń Rady EWG 684/92 oraz WE 12/98 w sprawie dokumentów wymaganych w transporcie osób autokarami i autobusami - Art. 1		
28.	Przepis obowiązujący w stosunku do przewoźników z państw członkowskich UE jedynie do chwili akcesji, następnie bezpośrednio obowiązujący będą postanowienia Rozporządzenia Rady EWG 881/92	Art. 28	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagranicznego przewoźnika drogowego wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw transportu. 2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na okres nie przekraczający jednego roku kalendarzowego. 3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również w przypadku pojazdu samochodowego nie przewożącego rzeczy (bez ładunku).
29.	Przepis obowiązujący w stosunku do przewoźników z państw członkowskich UE jedynie do chwili akcesji, następnie bezpośrednio obowiązujący będą postanowienia Rozporządzenia Rady 3118/93-	Art. 29	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wykonywanie przez zagranicznego przewoźnika przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy wydane przez ministra właściwego do spraw transportu. 2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być wydane na wniosek zagranicznego przewoźnika, pod warunkiem dołączenia do niego co najmniej dwóch pozytywnych opinii polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających przewoźników drogowych.
30.	Przepis wynikający	Art. 30	<ol style="list-style-type: none"> 1. Minister właściwy do spraw transportu wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwoleni

	pośrednio z art. 3a Rozporządzenie Rady WE 11/98		zagraniczne na przewóz rzeczy pod warunkiem posiadania przez niego odpowiedniej licencji. 2. Przepis art. 25 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.
31.	Dyrektywa Rady EWG 106/92 w sprawie stworzenia wspólnych zasad dla pewnych rodzajów kombinowanych przewozów towarów pomiędzy państwami członkowskimi	Art. 31	Wykonywanie międzynarodowego transportu kombinowanego nie wymaga posiadania zezwolenia zagranicznego, jeżeli w umowach międzynarodowych, którymi Rzeczpospolita Polska jest związana, przewidziano wzajemne zwolnienie w tym zakresie.
32.	-	Art. 32	Minister właściwy do spraw transportu, mając na względzie usprawnienie procedur wydawania zezwoleń zagranicznych, może upoważnić do wydawania zezwoleń, na określonych warunkach: 1) w drodze zarządzenia - kierownika jednostki, o którym mowa w art. 17 ust. 2, 2) w drodze rozporządzenia - polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych.
33.	Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 2.4 Rozporządzenie Rady WE 11/98 uzupełniające	Art. 33	1. Przewozy drogowe na potrzeby własne mogą być wykonywane po uzyskaniu zaświadczenia potwierdzającego zgłoszenie przez przedsiębiorcę prowadzenia przewozów drogowych jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej. 2. Wniosek o wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać informacje i dokumenty określone w art. 8 ust. 2 pkt 1-4 i ust. 3 pkt 1-3, 7 i 8. 3. Zaświadczenie oraz wypis z zaświadczenia wydaje właściwy dla siedziby przedsiębiorcy organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1, na okres pięciu lat. 4. Minister właściwy do spraw transportu, określi w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, oraz wypisu z tego zaświadczenia. Zaświadczenie powinno zawierać: oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, numer w rejestrze przedsiębiorców, rodzaj i zakres wykonywania przewozów drogowych na potrzeby własne

	<p>Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami – Art. 1 (1) - w zakresie dotyczącym przewozów na potrzeby własne</p> <p>Rozporządzenie Komisji WE 2121/98 określające szczegółowe zasady stosowania</p> <p>Rozporządzeń Rady EWG 684/92 oraz WE 12/98 w sprawie dokumentów wymaganych w transporcie osób autokarami i autobusami - Art. 9.1 i 9.2</p>		<p>oraz rodzaj i liczbę pojazdów samochodowych.</p>
34.	-	Art. 34	<ol style="list-style-type: none"> 1. Przewozy na potrzeby własne w międzynarodowym transporcie drogowym mogą wymagać odpowiedniego zezwolenia, jeżeli umowy międzynarodowe, którymi Rzeczypospolita Polska jest związana, tak stanowią. 2. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca obowiązany jest dołączyć zaświadczenie określone w art. 33 ust. 1. 3. Przepis art. 25 oraz art. 30 stosuje się odpowiednio. 4. Przy wykonywaniu przewozów osób na potrzeby własne w międzynarodowym transporcie drogowym wymagany jest formularz jazdy, o którym mowa w art. 27.

35.	-	Art. 35	Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, zwolnić przewozy wykonywane w ramach pomocy humanitarnej, medycznej lub w przypadku klęsk żywiołowych, a także na zasadzie wzajemności z obowiązku uzyskania zezwolenia, mając na uwadze zapewnienie sprawności wykonywania tych przewozów. Rozporządzenie określi również okres obowiązywania tego zwolnienia
36.	-	Art. 36	Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze decyzji administracyjnej, zwolnić przedsiębiorcę z obowiązku uzyskania zezwolenia w przypadku wykonywania przez niego przewozów w ramach pomocy humanitarnej lub medycznej.
37.	Dyrektywa Rady WE 98/76 zmieniająca Dyrektywę Rady WE 96/26 w sprawie dostępu do zawodu drogowego przewoźnika rzeczy i drogowego przewoźnika osób oraz w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, zaświadczeń i innych dowodów kwalifikacji formalnych w celu umożliwienia im korzystania ze swobody wykonywania krajowego i międzynarodowego transportu drogowego - Art. 1 (3) - do art. 3 par. 4 i Załącznik 1 do Dyrektywy	Art. 37	<ol style="list-style-type: none"> 1. Uzyskanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych wymaga wykazania się teoretyczną i praktyczną znajomością zagadnień w zakresie: <ol style="list-style-type: none"> 1) prawa cywilnego, administracyjnego, handlowego i finansowego oraz prawa pracy i zagadnień socjalnych, 2) prawa przewozowego i dokumentów przewozowych, 3) zasad organizacji pracy i zarządzania, 4) prawa o ruchu drogowym, 5) technicznych norm i warunków obowiązujących w transporcie drogowym. 2. Do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego wymagane jest ponadto wykazanie się znajomością zagadnień w zakresie: <ol style="list-style-type: none"> 1) obowiązujących międzynarodowych umów i przepisów transportowych, 2) przepisów celnych, 3) warunków i dokumentów wymaganych dla wykonywania międzynarodowego transportu drogowego.
38.	Dyrektywa Rady WE 98/76 zmieniająca	Art. 38	<ol style="list-style-type: none"> 1. Sprawdzianem znajomości zagadnień, o których mowa w art. 37, jest egzamin pisemny zdany przed komisją egzaminacyjną, działającą przy wyznaczonej przez ministra

	<p>Dyrektywę Rady WE 96/26 w sprawie dostępu do zawodu drogowego przewoźnika rzeczy i drogowego przewoźnika osób oraz w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, zaświadczeń i innych dowodów kwalifikacji formalnych w celu umożliwienia im korzystania ze swobody wykonywania krajowego i międzynarodowego transportu drogowego - Art. 1 (3) - do art. 3 par. 4 i Załącznik 1 do Dyrektywy</p>		<p>właściwego do spraw transportu akredytowanej, zgodnie z odrębnymi przepisami, jednostce certyfikującej.</p> <p>2. Jednostka, o której mowa w ust. 1, wydaje certyfikat kwalifikacji zawodowych i prowadzi centralny rejestr tych certyfikatów.</p>
39.	<p>Dyrektywa Rady WE 98/76 zmieniająca Dyrektywę Rady WE 96/26 w sprawie dostępu do zawodu drogowego przewoźnika rzeczy i drogowego przewoźnika osób oraz w sprawie wzajemnego uznawania</p>	Art. 39	<p>1. Minister właściwy do spraw transportu określi w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zakres zagadnień objętych egzaminem, o którym mowa w art. 38, oraz jego formę, 2) jednostkę certyfikującą, o której mowa w art. 38, 3) wymagania kwalifikacyjne dla członków komisji egzaminacyjnej i jej skład, 4) wzór certyfikatu kwalifikacji zawodowych, <p>kierując się rozwiązaniami wynikającymi z przepisów Wspólnot Europejskich, a w szczególności dotyczących wzajemnego uznawania dyplomów, certyfikatów i innych dokumentów w celu umożliwienia korzystania przez przewoźnika drogowego z prawa swobody prowadzenia działalności transportowej.</p> <p>2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, określa się odrębnie zakres oraz formę egzaminu dla osób ubiegających się o uzyskanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych, legitymujących się co najmniej pięcioletnią praktyką przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego lub zarządzania</p>

	dypłomów, zaświadczeń i innych dowodów kwalifikacji formalnych w celu umożliwienia im korzystania ze swobody wykonywania krajowego i międzynarodowego transportu drogowego - Art. 1 (3) - do art. 3 par. 4d i Załącznik 1a do Dyrektywy		przedsiębiorstwem wykonującym taką działalność, z uwzględnieniem posiadanej przez nie praktyki.
40.	-	Art. 40	Przedsiębiorca podejmujący i wykonujący transport drogowy jest obowiązany do ponoszenia opłat za: 1) czynności administracyjne określone w ustawie, 2) przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w art. 38 ust. 1, 3) wydanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych, o którym mowa w art. 38 ust. 2.
41.	-	Art. 41	1. Opłaty za czynności administracyjne pobiera się z tytułu: 1) udzielenia licencji lub zmiany licencji, wydania wypisu licencji, wydania wtórnika licencji, przeniesienia uprawnień wynikających z licencji, wyrażenia zgody na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji, 2) wydania zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego, przewozu wahałowego lub przewozu okazjonalnego, 3) wydania zezwolenia na przewóz kabotażowy, 4) wydania zezwolenia zagranicznego, 5) wydania zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie przewozów na potrzeby własne. 2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, pobierają organy dokonujące tych czynności. 3. Minister właściwy do spraw transportu może, w drodze rozporządzenia, upoważnić - na określonych warunkach - do pobierania opłat za czynności administracyjne w międzynarodowym transporcie drogowym, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 4, jednostki określone w art. 17 ust. 2, art. 26 i art. 32.

42.	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego oraz Rady WE 99/62 dotycząca pobierania opłat od pojazdów ciężarowych za korzystanie z określonych rodzajów infrastruktury - Art. 7	Art. 42	<ol style="list-style-type: none"> 1. Do dnia uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej przedsiębiorcy wykonujący transport drogowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są obowiązani do uiszczania opłaty za przejazd po drogach krajowych, której maksymalna wysokość nie może być wyższa niż równowartość 1.550 EURO rocznie. 2. Opłata, o której mowa w ust. 1, pobierana jest w: <ol style="list-style-type: none"> 1) jednostce, o której mowa w art. 17 ust. 2, 2) granicznych urzędach celnych, 3) urzędach celnych wewnątrz kraju, 4) stacjach benzynowych, z zastrzeżeniem ust. 3, 5) polskich organizacjach zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych, z zastrzeżeniem ust. 4. 3. Przedsiębiorcy prowadzący stacje benzynowe mogą pobierać wyłącznie opłatę: dobową, siedmiodniową i miesięczną po zawarciu porozumień z jednostką, o której mowa w ust. 2 pkt 1. 4. Polskie organizacje zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych mogą pobierać opłatę po zawarciu porozumień z jednostką, o której mowa w ust. 2 pkt 1. 5. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaj, wysokość i tryb wnoszenia opłaty za przejazd po drogach krajowych oraz wzory dokumentów potwierdzających wniesienie tej opłaty. Wysokość opłaty uzależnia się od czasu przejazdu po drogach krajowych, rodzaju pojazdu samochodowego, dopuszczalnej masy całkowitej oraz liczby osi i emisji spalin pojazdu samochodowego.
43.	-	Art. 43	Minister właściwy do spraw transportu może wprowadzać dla przedsiębiorców zagranicznych,

			na zasadach wzajemności, w drodze rozporządzenia, inne opłaty niż wymienione w art. 42. W rozporządzeniu tym określa się wysokość opłat, tryb ich wnoszenia oraz jednostki właściwe do ich pobierania.
44.	-	Art. 44	<ol style="list-style-type: none"> 1. Jednostki, o których mowa w art. 41 ust. 3, art. 42 ust.2 i art. 43, otrzymują prowizję od pobranych opłat. 2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość prowizji oraz sposób jej pobierania i rozliczania z jednostkami, o których mowa w ust. 1.
45.	-	Art. 45	<ol style="list-style-type: none"> 1. Minister właściwy do spraw transportu może, w uzasadnionych przypadkach, zwolnić, w drodze decyzji administracyjnej, niektórych przedsiębiorców lub niektóre rodzaje przewozów wykonywanych w ramach pomocy humanitarnej, medycznej, ratownictwa i w przypadku klęsk żywiołowych, a także na zasadach wzajemności z opłat, o których mowa w art. 40 pkt 1, art. 42 i 43. 2. Przepisu ust.1 nie stosuje się do opłaty za udzielenie lub zmianę licencji.
46.	-	Art. 46	<ol style="list-style-type: none"> 1. Wpływy uzyskane z opłat, o których mowa w art. 40 pkt 2 i 3, art. 42 i 43, oraz z opłat z tytułu licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego, zezwoleń na wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych oraz przewozów wahałowych i przewozów okazjonalnych, a także przewozów kabotażowych w międzynarodowym transporcie drogowym, jak również z tytułu zezwoleń zagranicznych przekazywane są na wyodrębniony rachunek środków specjalnych w Generalnej Dyrekcji Dróg Publicznych, z przeznaczeniem na budowę i utrzymanie dróg krajowych. 2. Wpływy uzyskane z innych opłat niż wymienione w ust. 1 stanowią odpowiednio dochód właściwego organu samorządu terytorialnego lub Skarbu Państwa. 3. Minister właściwy do spraw transportu może przeznaczyć część wpływów, o których mowa w ust. 1, na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz na budowę autostrad.
47.	-	Art. 47	<ol style="list-style-type: none"> 1. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym w sprawach finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia:

			<ol style="list-style-type: none"> 1) wysokość opłat za czynności administracyjne, o których mowa w art. 41 ust. 1, mając na uwadze w szczególności rodzaj udzielanych uprawnień i okres na jaki zostaną wydane, 2) wysokość opłat za egzaminowanie oraz za wydanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych. 2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, określona zostanie wysokość opłat zróżnicowana w zależności od: <ol style="list-style-type: none"> 1) okresu obowiązywania licencji: 2) liczby pojazdów samochodowych, na które wydaje się wypisy licencji lub zezwoleń: 3) obszaru objętego licencją, 4) w zakresie transportu drogowego osób: <ol style="list-style-type: none"> a) rodzaju przewozów, b) częstotliwości przewozów, c) okresu ważności zezwolenia, 5) w zakresie transportu drogowego rzeczy: <ol style="list-style-type: none"> a) dopuszczalnej ładowności pojazdu, b) liczby jazd (jednokrotne lub wielokrotne), c) liczby państw objętych zezwoleniem. 3. Wysokość opłaty z tytułu : <ol style="list-style-type: none"> 1) udzielenia licencji - nie może być wyższa niż równowartość 400.000 EURO, 2) udzielenia zezwolenia na transport drogowy osób - nie może być wyższa niż równowartość 1.200 EURO, 3) udzielenia zezwolenia na przewóz kabotażowy - nie może być wyższa niż równowartość 800 EURO, 4) wydania zagranicznego zezwolenia - nie może być wyższa niż równowartość 600 EURO.
48.	Rozporządzenie Rady WE 11/98 art. 3a ust. 6	Art. 48	<ol style="list-style-type: none"> 1. Organ, który udzielił licencji lub zezwolenia może zobowiązać przewoźnika drogowego do przedstawienia w oznaczonym terminie informacji i dokumentów potwierdzających, że spełnia on wymagania ustawowe i warunki określone w licencji lub zezwoleniu. 2. Na żądanie organu właściwego w sprawach licencji lub zezwoleń przewoźnik drogowy obowiązany jest przekazywać informacje wskazane przez ten organ, w szczególności dotyczące stosowanych cen i taryf oraz liczby przewiezionych osób lub liczby wykonanych przewozów rzeczy.

			<ol style="list-style-type: none"> 3. Organ, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 18 ust. 1 pkt 1, obowiązany jest przedstawiać ministrowi właściwemu do spraw transportu, co najmniej dwa razy w roku, informacje na temat liczby i zakresu udzielonych licencji i zezwoleń. 4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do jednostki uprawnionej do egzaminowania w zakresie wymaganym do uzyskania certyfikatu kwalifikacji zawodowych. 5. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, zakres danych i informacji, sposób i terminy ich przedstawiania, mając na względzie konieczność monitorowania rynku przewozów drogowych.
49.	Rozporządzenie Rady WE 11/98 uzupełniające Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 1 (3) punkt 5 i 6	Art. 49	<ol style="list-style-type: none"> 1. Organ udzielający licencji jest uprawniony do kontroli przedsiębiorcy w zakresie zgodności wykonywania transportu drogowego z przepisami ustawy i warunkami udzielonej licencji. 2. Kontrolę, o której mowa w ust. 1, organ udzielający licencji przeprowadza co najmniej jeden raz na pięć lat.
50.	Rozporządzenie EWG 684/92 w sprawie wprowadzenia wspólnych zasad wykonywania międzynarodowych przewozów osób autobusami i autokarami - Art. 15 Dyrektywa Rady EWG	Art. 50	<ol style="list-style-type: none"> 1. Postępowanie kontrolne wszczyna się na podstawie wydanego w tej sprawie postanowienia określającego zakres kontroli oraz osoby upoważnione do jej przeprowadzenia. 2. Osoby upoważnione do przeprowadzenia kontroli mają prawo do: <ol style="list-style-type: none"> 1) wstępu na teren przedsiębiorcy, w tym do pomieszczeń, gdzie prowadzi on działalność gospodarczą w dniach i godzinach, w których jest lub powinna być wykonywana ta działalność oraz pojazdów użytkowanych przez przedsiębiorcę, 2) żądania od przedsiębiorcy i jego pracowników, pisemnych lub ustnych wyjaśnień, okazania dokumentów i innych nośników informacji oraz udostępnienia wszelkich danych mających związek z przedmiotem kontroli. 3. Czynności kontrolne przeprowadza się w obecności przedsiębiorcy lub osoby przez niego

	88/599 w sprawie postępowania kontrolnego dotyczącego Rozporządzenia Rady EWG 3820/85 dot. ujednolicenia niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego i Rozporządzenia 3821/85 w sprawie urzędów rejestrujących w transporcie drogowym - Art. 4		wyznaczonej, a w razie ich nieobecności – w obecności przywołanego świadka.
51.	-	Art. 51	Organ udzielający licencji na transport drogowy może powierzyć czynności kontrolne wyspecjalizowanej jednostce administracji publicznej.
52.	-	Art. 52	Organ udzielający zezwolenia jest uprawniony do kontroli przedsiębiorcy w zakresie zgodności wykonywania transportu drogowego z warunkami udzielonego zezwolenia. Przepisy art. 48 i 51 stosuje się odpowiednio.
53.	Dyrektywa Rady EWG 88/599 w sprawie postępowania kontrolnego dotyczącego Rozporządzenia Rady EWG 3820/85 dot. ujednolicenia niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego i Rozporządzenia 3821/85 w sprawie urzędów	Art. 53	1. Podczas przejazdu wykonywanego w ramach transportu drogowego kierowca pojazdu samochodowego jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli wypis z licencji wraz z wypisem z wykazu numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych, dowód uiszczenia należnej opłaty za korzystanie z dróg krajowych, zapisy urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i czas postoju, obowiązkowe przerwy i czas odpoczynku, a ponadto: 1) w transporcie drogowym osób: a) przy wykonywaniu przewozów regularnych, przewozów regularnych specjalnych, przewozów wahadłowych lub okazjonalnych – odpowiednie zezwolenie, b) przy wykonywaniu przewozów okazjonalnych lub wahadłowych, a także przewozów na potrzeby własne - formularz jazdy, 2) w transporcie drogowym rzeczy – dokumenty związane z przesyłką:

	<p>rejestrujących w transporcie drogowym - Art. 3</p> <p>Rozporządzenie Rady EWG 4060/89 w sprawie eliminacji kontroli sprawowanych na granicach Państw Członkowskich w dziedzinie transportu drogowego i żeglugi śródlądowej</p>		<ul style="list-style-type: none"> a) odpowiednie zezwolenie przy międzynarodowym transporcie drogowym, b) wymagane przy przewozie drogowym materiałów niebezpiecznych, c) świadectwo wymagane zgodnie z umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP), d) zezwolenie na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach. <p>2. Podczas przewozu drogowego wykonywanego na potrzeby własne przedsiębiorcy w ramach transportu drogowego kierowca pojazdu samochodowego, oprócz dokumentów określonych w ust. 1, jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu kontroli zaświadczenie lub wypis z zaświadczenia, o którym mowa w art. 33.</p> <p>3. Przedsiębiorca jest odpowiedzialny za wyposażenie kierowcy wykonującego przewóz w wymagane dokumenty.</p>
54.	-	Art. 54	Przepisy art. 53 nie naruszają praw i obowiązków przedsiębiorców i kierowców wykonujących transport drogowy wynikających z odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych.
55.	Rozporządzenie Rady EWG 3912/92 w sprawie kontroli prowadzonych we Wspólnotach w zakresie transportu drogowego oraz żeglugi śródlądowej w odniesieniu do środków transportowych zarejestrowanych lub stosowanych do przewozów w państwach trzecich - Art. 2	Art. 55	<p>1. Do kontroli dokumentów, o których mowa w art. 53 ust. 1, uprawnieni są:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) Policja, 2) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego, 3) organ celny, 4) funkcjonariusze Straży Granicznej - przy wykonywaniu czynności kontrolnych w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego, 5) zarządcy dróg - z wyłączeniem dokumentów, o których mowa w art. 53 ust. 1 pkt 1 i 2 lit a - c.

	Rozporządzenie Rady EWG 4060/89 w sprawie eliminacji kontroli sprawowanych na granicach Państw Członkowskich w dziedzinie transportu drogowego i żeglugi śródlądowej - Art. 2b		2. Minister właściwy do spraw transportu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, kierując się zasadą najmniejszej uciążliwości dla kontrolowanego oraz dążeniem do uproszczenia procedur kontrolnych określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób wykonywania kontroli, o której mowa w ust.1 pkt 1-4, oraz stosowane przez uprawnionych do tej kontroli, dokumenty a także ich wzory.
56.	Pośrednio Rozporządzenie Rady WE 11/98 art. 3a ust. 6	Art. 56	W wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 49 i 55, organ udzielający licencji lub zezwolenia może: 1) wezwać przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie, 2) cofnąć licencję lub zezwolenie.
57.		Art. 57	Minister właściwy do spraw transportu lub upoważniona przez niego jednostka organizacyjna może kontrolować sposób egzaminowania i wydawania certyfikatów kwalifikacji zawodowych.
58.	Przepisy służące wykonaniu postanowień wyżej wymienionych Aktów prawa wspólnotowego.	Art. 58	Kto wykonuje transport drogowy: 1) bez wymaganej licencji oraz wypisu z wykazu numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych stanowiącego załącznik do tej licencji, 2) bez wymaganego zezwolenia na przewóz osób lub rzeczy, 3) bez wymaganego zezwolenia na przewóz, który zaczyna się i kończy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pojazdem zarejestrowanym za granicą (kabotaż), 4) bez świadectwa wymaganego zgodnie z umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP), 5) bez formularza jazdy lub nieprawidłowo wypełnionym formularzem, przy

			<p>wykonywaniu przewozu osób na potrzeby własne,</p> <ol style="list-style-type: none"> 6) bez uiszczenia opłat za przejazd po drogach krajowych, 7) naruszając przepisy dotyczące przewozu materiałów niebezpiecznych, 8) naruszając wymagania co do pojazdu w zakresie ochrony środowiska, 9) nie przestrzegając przepisów o czasie pracy i odpoczynku kierowców oraz nie posiadając zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy oraz czas jazdy i postoju, 10) nie przestrzegając przepisów w sprawie okresowych ograniczeń ruchu pojazdów na drogach lub zakazu ruchu niektórych ich rodzajów, 11) nie mając przy sobie dokumentów, o których mowa w pkt 1-6 niniejszego ustępu, lub nie przestrzegając warunków określonych w tych dokumentach, 12) samowolnie zmieniając wskazania urządzeń pomiarowo-kontrolnych zainstalowanych w pojeździe <p>- podlega karze pieniężnej w wysokości od 200 złotych do 15 000 złotych.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, zróżnicowane wysokości kar pieniężnych za naruszenia, o których mowa w ust 1, w zależności od ich rodzaju i społecznej szkodliwości.</p>
59.	j.w	Art. 59	<ol style="list-style-type: none"> 1. Uprawnieni do kontroli, o których mowa w art. 55, mają prawo nałożyć na kontrolowanego karę pieniężną w drodze decyzji administracyjnej. 2. W przypadku, gdy podczas kontroli granicznej, na kontrolowanego zostanie nałożona kara, o której mowa w ust. 1, przeprowadzający kontrolę uprawnieni są do uniemożliwienia kontrolowanemu wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 3. Decyzji, o której mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności, z zastrzeżeniem ust.4. 4. Dopuszcza się uiszczenie kary pieniężnej przez krajowego przedsiębiorcę w terminie 21 dni od nałożenia kary. W takim przypadku krajowy przedsiębiorca obowiązany jest niezwłocznie przekazać dowód uiszczenia kary pieniężnej organowi, który ją nałożył. 5. Od decyzji o nałożeniu kary pieniężnej przysługuje odwołanie do organu nadrzędnego nad organem, który karę tę nałożył w terminie 14 dni od daty wręczenia kontrolowanemu tej

			decyzji.
60.	-	Art. 60	<ol style="list-style-type: none"> 1. Kary pieniężne stanowią dochody budżetu państwa. 2. Kary pieniężne uiszczą się w formie gotówkowej bezpośrednio organowi, który ją nałożył lub na rachunek bankowy. 3. W przypadku uiszczenia kary pieniężnej w formie gotówkowej organ wydaje pokwitowanie na druku ścisłego zarachowania, stanowiące dowód uiszczenia tej kary. 4. Koszty związane z uiszczeniem kary pieniężnej na rachunek bankowy pokrywa wpłacający.
61.	-	Art. 61	<ol style="list-style-type: none"> 1. Do czasu uiszczenia kary pieniężnej pojazd kieruje się lub usuwa na koszt przedsiębiorcy na najbliższy parking strzeżony. 2. W zakresie postępowania w związku z usuwaniem pojazdu stosuje się odpowiednio przepisy Prawa o ruchu drogowym. 3. Zwrot pojazdu z parkingu następuje po przedstawieniu przez kontrolowanego organowi, który karę nałożył, dowodu uiszczenia kary pieniężnej. 4. Jeżeli kara pieniężna nie zostanie uiszczona i pojazd nie zostanie odebrany z parkingu w ciągu 30 dni stosuje się odpowiednio przepisy działu 2 rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Z 1991r. Nr 36, poz.161, z 1992r. Nr 20, poz. 78, z 1993r. Nr 28, poz. 127, z 1995r. Nr 85, poz. 426, z 1996r. Nr 43, poz. 189 i Nr 146, poz. 680, z 1997r. Nr 137, poz. 926 i Nr 141, poz. 943 i poz. 944 oraz 1998r. Nr 162, poz.1126 oraz z 2000r. Nr 114, poz. 1193 i Nr 120, poz. 1268), dotyczące egzekucji należności pieniężnych z ruchomości.
62.	-	Art. 62	W sprawach nie uregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 19 listopada 1999r.- Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 i z 2000 r. Nr 86 poz.958 i Nr 114, poz. 1193).
63.	-	Art. 63	W ustawie z dnia 20 maja 1971r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12 poz. 114, z 1981r. Nr 24, poz.124, z 1982r. Nr 16, poz. 125, z 1983r. Nr 6, poz. 35, Nr 44, poz. 203 z 1984r. Nr 54, poz. 275, z 1985r. Nr 14, poz.60 i Nr 23, poz. 100, z 1986r. Nr 39, poz. 193, z 1988r. Nr 20, poz. 135 i nr 41, poz. 324, z 1989r. Nr 34, poz.180, 1990r. Nr 72, poz. 422 i Nr 86, poz. 504, z

			1991r. Nr 75, poz. 332 i Nr 91, poz. 408, z 1992r. Nr 24, poz. 101, z 1994r. Nr 123, poz. 600, z 1995r. Nr 6, poz. 29, Nr 60, poz. 310 i Nr 95, poz. 475, z 1997r. Nr 54, poz. 349, Nr 60, poz. 369, Nr 85, poz. 539, Nr 98, poz. 602, Nr 104, poz. 661, Nr 106, poz. 677, Nr 111, poz. 724, Nr 123, poz. 779, Nr 133, poz.884 i Nr 141, poz. 942, z 1998r. Nr 113, poz. 717 i z 1999r. Nr 83, poz.931 i Nr 101, poz. 1178 oraz z 2000 r. Nr 22, poz. 271, Nr 73, poz. 852 i Nr 74, poz. 855) art. 103a skreśla się.
64.	Dyrektywa Rady EWG 76/914 dot. minimalnego poziomu szkolenia dla kierowców w transporcie drogowym - Art. 1 oraz Załącznik do Dyrektywy	Art. 64	<p>W ustawie z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 98, poz. 602, Nr 123, poz. 779 i Nr 160, poz. 1086, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 133, poz. 872, z 1999 r. Nr 106, poz. 1216 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 43, poz. 483 i Nr 53 poz. 649) w art. 89:</p> <p>1) w ust. 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: " 1a) pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 7,5 t, pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 5 osób łącznie z kierowcą - jest uprawniona osoba posiadająca prawo jazdy odpowiedniej kategorii oraz ukończony kurs dokształcający kierowców pojazdów przewożących osoby lub rzeczy. Wymóg ukończenia kursu dokształcającego nie dotyczy kierujących pojazdami Sił Zbrojnych będących żołnierzami zasadniczej służby wojskowej,"</p> <p>2) w ust. 6 dodaje się pkt 5 w brzmieniu: " 5) ramowy program dokształcający kierowców pojazdów przewożących osoby lub rzeczy, jednostki uprawnione do prowadzenia kursów tych oraz dokumenty potwierdzające ich odbycie."</p>
65.	-	Art. 65	<p>W ustawie z dnia 19 listopada 1999r. Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178, z 2000r. Nr 86 poz. 958 i Nr 114, poz. 1193) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 96 ust. 4 wyrazy „przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy” skreśla się, wyrazy „licencjami przewozowymi” zastępuje się wyrazami „licencjami na wykonywanie transportu drogowego” oraz na końcu zdania kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „o ile przepisy odrębnych ustaw nie stanowią inaczej.”,</p> <p>2) w art. 98 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Jeżeli w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie zostaną ustawowo określone zakres i warunki udzielania licencji na wykonywanie transportu</p>

			drogowego, jak też nie zostaną wskazane informacje i dokumenty wymagane do złożenia wniosków o wydanie takich licencji, z mocy prawa wygasa obowiązek uzyskania licencji.”
66.	-	Art. 66	<p>W ustawie z dnia ... 2001 r. o Inspekcji Transportu Drogowego (Dz. U. Nr ..., poz....) wprowadza się następujące zmiany:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w art. 1 ust. 1 wyrazy „1500 kg” zastępuje się wyrazami „3,5 tony”, 2) w art. 3: <ol style="list-style-type: none"> a) w pkt 1 skreśla się wyraz „ międzynarodowego”, b) pkt 2 skreśla się, 3) w art. 9 pkt 1 otrzymuje brzmienie: <p>„ 1) kar pieniężnych zgodnie z przepisami o transporcie drogowym”,</p> 4) w art. 27 ust 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie: <p>„ 1) administracyjnego o cofnięcie uprawnień przewozowych przedsiębiorcy, określonych przepisami o transporcie drogowym”.</p>
67.	-	Art. 67	<ol style="list-style-type: none"> 1. Przedsiębiorcy prowadzący do dnia wejścia w życie ustawy działalność gospodarczą w zakresie międzynarodowego transportu drogowego obowiązani są, w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy, spełnić wymagania określone w ustawie do uzyskania licencji na międzynarodowy transport drogowy pod rygorem wygaśnięcia dotychczasowych uprawnień do prowadzenia tej działalności. 2. Przedsiębiorcy prowadzący do dnia wejścia w życie ustawy działalność gospodarczą w zakresie krajowego drogowego przewozu osób mogą ją nadal wykonywać w dotychczasowym zakresie, na podstawie posiadanych uprawnień, przez okres dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy. Nie później niż w terminie 6 miesięcy przed upływem tego okresu przedsiębiorcy ci powinni wystąpić do organu udzielającego licencji z wnioskiem o udzielenie licencji na krajowy transport drogowy osób. 3. Przedsiębiorcy prowadzący do dnia wejścia w życie ustawy działalność gospodarczą w zakresie krajowego drogowego przewozu rzeczy obowiązani są, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, wystąpić do organu udzielającego licencji z wnioskiem o udzielenie licencji na krajowy transport drogowy rzeczy.

			<p>4. Organ udzielający licencji jest obowiązany udzielić lub odmówić udzielenia licencji w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 2 i 3.</p> <p>5. Przedsiębiorcy, o których mowa w ust. 1 - 3, prowadzą działalność gospodarczą na dotychczasowych warunkach do czasu uzyskania licencji.</p> <p>6. Za wymianę uprawnień przewozowych, o których mowa w ust. 1 i 2, gdy nie ulegają zmianie dotychczasowe dane określone w tych uprawnieniach, właściwe organy pobierają opłatę w wysokości 100 zł.</p>
68.	-	Art. 68	<p>1. Zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego udzielone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowują moc.</p> <p>2. Do postępowań administracyjnych wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy niniejszej ustawy.</p>
69.	-	Art. 69	Świadectwo potwierdzające zdanie egzaminu z zakresu wykonywania krajowego zarobkowego przewozu osób wydane na podstawie dotychczasowych przepisów o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób staje się z mocy prawa certyfikatem kwalifikacji zawodowych w zakresie krajowego drogowego transportu drogowego osób.
70.	Przepis zapewniający zgodność projektu ustawy z prawem wspólnotowymi polskimi zobowiązaniami dostosowawczymi	Art. 70	Z dniem uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej do przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej nie stosuje się przepisów art. 18 ust. 2, art. 19 i art. 28 ust. 1 i art. 29.
71.	-	Art. 71	<p>Tracą moc:</p> <p>1) ustawa z dnia 2 sierpnia 1997r. o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego (Dz. U. Nr 106, poz. 677, z 1999r. Nr 32, poz. 310 i z 2000r. Nr 120,</p>

			<p>poz. 1268),</p> <p>2) ustawa z dnia 29 sierpnia 1997r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz. U. Nr 141, poz. 942, z 1997r. Nr 158, poz. 1045 i z 1998r. Nr 106, poz. 668).</p> <p>2. Przepisy wydane na podstawie ustaw, o których mowa w ust.1, zachowują moc do czasu wydania przepisów na podstawie niniejszej ustawy nie później jednak niż do dnia 31 grudnia 2002 r., o ile nie są sprzeczne z niniejszą ustawą.</p>
72.	-	Art. 72	Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r. z wyjątkiem art. 65, który wchodzi w życie z mocą od dnia 1 stycznia 2001r.

Projekt**Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej
z dnia2002r.****w sprawie wzorów licencji na transport drogowy, wypisu z licencji oraz
wykazu pojazdów samochodowych.**

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr....., poz.....) zarządza się, co następuje:

§ 1.1. Rozporządzenie określa wzory licencji na:

- 1) krajowy transport drogowy osób:
 - a) taksówką,
 - b) autobusem,
 - c) samochodem osobowym powyżej 5 osób łącznie z kierowcą,
- 2) krajowy transport drogowy rzeczy,
- 3) międzynarodowy transport drogowy osób:
 - a) autobusem,
 - b) samochodem osobowym powyżej 5 osób łącznie z kierowcą,
- 4) międzynarodowy transport drogowy rzeczy.

2. Rozporządzenie określa także wzory wypisów z licencji, o których mowa w ust. 1, oraz wzór wykazu pojazdów samochodowych.

§.2.1. Do licencji wydaje się wypis lub wpisy z licencji równe liczbie pojazdów samochodowych zgłoszonych do wykonywania transportu drogowego.

2. W przypadku międzynarodowego transportu drogowego rzeczy licencja ważna jest wraz z wykazem numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych oraz wypis z licencji jest ważny wraz z wypisem z wykazu numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych.

§ 3.1. Wzory licencji określają załączniki nr 1-4 do rozporządzenia.

2. Wzory wypisów licencji określają załączniki nr 5-8 do rozporządzenia.

3. Wzór wykazu numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych określa załącznik nr 9.

§ 4. Organ właściwy do udzielania licencji oraz wydawania wpisów licencji i wykazów pojazdów samochodowych obowiązany jest do prowadzenia ich rejestru.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**Minister Transportu
i Gospodarki Morskiej**

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej określa wzory licencji na krajowy i międzynarodowy transport drogowy osób lub rzeczy, wzory wypisów licencji i wzór wykazu numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych zgłoszonych do wykonywania międzynarodowego transportu drogowego rzeczy.

Licencja na transport drogowy będzie zawierać numer ewidencyjny licencji, oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, numer w rejestrze przedsiębiorców, rodzaj zakres i obszar wykonywania transportu drogowego oraz rodzaj i liczbę pojazdów samochodowych zgłoszonych do wykonywania tego transportu.

Licencja na międzynarodowy transport drogowy rzeczy będzie ważna wraz z wykazem numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych stanowiących załącznik do licencji.

Wzory licencji opracowane zostały w oparciu o rozwiązania wynikające z Dyrektywy Rady WE Nr 96/26 i 98/76.

Za udzielenie licencji wydanie wypisu licencji oraz wypisu wykazu numerów rejestracyjnych pojazdów samochodowych będą - zgodnie z odrębnymi przepisami - pobierane opłaty.

Wprowadzenie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje ujemnych skutków finansowych dla budżetu Państwa.

Załącznik nr 1

WZÓR ZEZWOLENIA (dla przedsiębiorcy polskiego)
na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym

(strona przednia)

miejsowość, dnia

Rzeczpospolita Polska
MINISTER TRANSPORTU
i GOSPODARKI MORSKIEJ

ZEZWOLENIE Nr

Rodzaj przewozu:

dwustronny

tranzytowy

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym /Dz.U. Nr , poz. / zezwala się :

Przedsiębiorcy: /nazwa i adres/

na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie regularnej międzynarodowej komunikacji autobusowej

w relacji:

przez:

przejścia graniczne:

Z ważnością do:

Stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje prawo zwrócenia się do Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji /art. 127 § 3 kpa/.

organ wydający

(pieczęć okrągła
z godłem państwa)

(strona odwrotna)

Uwagi dla posiadacza zezwolenia:

1. Zezwolenie jest ważne wyłącznie z załączonymi i potwierdzonymi przez Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej rozkładem jazdy i taryfą.
2. Posiadacz zezwolenia obowiązany jest do przestrzegania przepisów prawnych obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Zezwolenie powinno znajdować się w pojeździe przez cały czas trwania przewozu i być okazywane przez kierowcę autobusu na żądanie uprawnionego organu kontroli.
4. Zezwolenie nie uprawnia do wykonywania przewozów, które zaczynają i kończą się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /kabotaż/.
5. Zezwolenie może być wykorzystane tylko przez przedsiębiorcę, któremu zostało udzielone.

Adnotacje urzędowe :

Linia prowadzona jest we współpracy z:

- Opis zezwolenia: - tło koloru jasno beżowego,
- blankiet zezwoleń posiada świecące włókna rozmieszczone nieregularnie, widoczne w ultrafiolecie,
- godło państwa tłoczone w prawej górnej części blankietu,
- papier ze znakami wodnymi.

Załącznik nr 2.

WZÓR ZEZWOLENIA (dla przedsiębiorcy zagranicznego)
na wykonywanie regularnych przewozów osób w międzynarodowym transporcie drogowym
(strona przednia)

miejsowość, dnia

Rzeczpospolita Polska
MINISTER TRANSPORTU
i GOSPODARKI MORSKIEJ

ZEZWOLENIE Nr

Rodzaj przewozu:

dwustronny

tranzytowy

Na podstawie art. 2 i art.18 ust 1 pkt 2 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym
/Dz.U. Nr , poz. / zezwala się :

Przedsiębiorcy: /nazwa i adres/

na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej
Polskiej w zakresie regularnej międzynarodowej komunikacji autobusowej

w relacji:**przez:****przejścia graniczne:.****Z ważnością do:**

Stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje prawo zwrócenia się do Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji /art. 127 § 3 kpa/.

organ wydający

(pieczęć okrągła
z godłem państwa)

(strona odwrotna)

Uwagi dla posiadacza zezwolenia:

1. Zezwolenie jest ważne wyłącznie z załączonymi i potwierdzonymi przez Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej rozkładem jazdy i taryfą.
2. Posiadacz zezwolenia obowiązany jest do przestrzegania przepisów prawnych obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Zezwolenie powinno znajdować się w pojeździe przez cały czas trwania przewozu i być okazywane przez kierowcę autobusu na żądanie uprawnionego organu kontroli.
4. Zezwolenie nie uprawnia do wykonywania przewozów, które zaczynają i kończą się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /kabotaż/.
5. Zezwolenie może być wykorzystane tylko przez przedsiębiorcę, któremu zostało udzielone.

Adnotacje urzędowe :

Linia prowadzona jest we współpracy z:

Opis zezwolenia: - tło koloru jasno beżowego,

- blankiet zezwoleń posiada świecące włókna rozmieszczone nieregularnie, widoczne w ultrafiolecie,
- godło państwa tłoczone w prawej górnej części blankietu,
- papier ze znakami wodnymi.

Załącznik nr 3

WZÓR ZEZWOLENIA (dla przedsiębiorcy polskiego)
na okazjonalny przewóz osób w międzynarodowym transporcie drogowym
(strona przednia)

Rzeczpospolita Polska
MINISTER TRANSPORTU
i GOSPODARKI MORSKIEJ
NR zez.

miejsowość, dnia

ZEZWOLENIE NA WYKONYWANIE OKAZJONALNYCH PRZEWOZÓW OSÓB

Rodzaj przewozu: dwustopniowy tranzytowy

Na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym /Dz. U. Nr ,
poz. / zezwala się :

przedsiębiorcy: /nazwa i adres/

na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej
Polskiej w zakresie okazjonalnych przewozów osób w międzynarodowej komunikacji
autobusowej

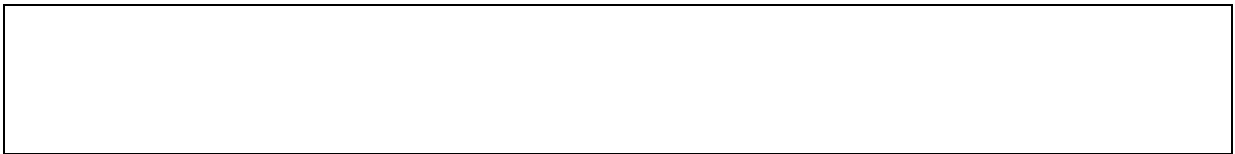
w relacji:

daty przekraczania granicy:

przejście graniczne:

numery rejestracyjne autobusów wykonujących przewóz:

adnotacje urzędowe:

Stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje prawo zwrócenia się do Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji /art. 127 § 3 kpa/.

organ wydający

(pieczęć okrągła
z godłem państwa)

(strona odwrotna)

Uwagi dla posiadacza zezwolenia:

1. Posiadacz zezwolenia obowiązany jest do przestrzegania przepisów prawnych obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Zezwolenie powinno znajdować się w pojeździe przez cały czas trwania przewozu i być okazywane przez kierowcę autobusu na żądanie uprawnionego organu kontroli.
3. Zezwolenie nie uprawnia do wykonywania przewozów, które zaczynają i kończą się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /kabotaż/.
4. Zezwolenie może być wykorzystane tylko przez przedsiębiorcę, któremu zostało udzielone.
5. Zezwolenie jest ważne wraz z prawidłowo wypełnionym formularzemjazd poświadczonym na granicy przy wjeździe i wyjeździe z Polski.

- Opis zezwolenia: - tło koloru jasno beżowego,
- blankiet zezwoleń posiada świecące włókna rozmieszczone nieregularnie, widoczne w ultrafiolecie,
- godło państwa tłoczone w prawej górnej części blankietu,
- papier ze znakami wodnymi.

Załącznik nr 4

WZÓR ZEZWOLENIA (dla przedsiębiorcy zagranicznego)
na okazjonalny przewóz osób w międzynarodowym transporcie drogowym
(strona przednia)

miejsowość, dnia

Rzeczpospolita Polska
MINISTER TRANSPORTU
i GOSPODARKI MORSKIEJ

NR zez.

ZEZWOLENIE NA WYKONYWANIE OKAZJONALNYCH PRZEWOZÓW OSÓB

Rodzaj przewozu: dwustronny tranzytowy

Na podstawie art. 2 i art.18 ust.2 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym /Dz. U. Nr
, poz. / zezwala się :

przedsiębiorcy: /nazwa i adres/

na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej
Polskiej w zakresie okazjonalnych przewozów osób w międzynarodowej komunikacji
autobusowej

w relacji:

daty przekraczania granicy:

przejście graniczne:

numery rejestracyjne autobusów wykonujących przewóz:

adnotacje urzędowe:

Stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje prawo zwrócenia się do Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji /art. 127 § 3 kpa/.

organ wydający

(pieczęć okrągła
z godłem państwa)

(strona odwrotna)

Uwagi dla posiadacza zezwolenia:

1. Posiadacz zezwolenia obowiązany jest do przestrzegania przepisów prawnych obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Zezwolenie powinno znajdować się w pojeździe przez cały czas trwania przewozu i być okazywane przez kierowcę autobusu na żądanie uprawnionego organu kontroli.
3. Zezwolenie nie uprawnia do wykonywania przewozów, które zaczynają i kończą się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej /kabotaż/.
4. Zezwolenie może być wykorzystane tylko przez przedsiębiorcę, któremu zostało udzielone.
5. Zezwolenie jest ważne wraz z prawidłowo wypełnionym formularzem jazd poświadczonym na granicy przy wjeździe i wyjeździe z Polski.

- Opis zezwolenia: - tło koloru jasno beżowego,
- blankiet zezwoleń posiada świecące włókna rozmieszczone nieregularnie, widoczne w ultrafiolecie,
- godło państwa tłoczone w prawej górnej części blankietu,
- papier ze znakami wodnymi.

Załącznik nr 5

WZÓR ZEZWOLENIA (dla przedsiębiorcy polskiego)
na wahadłowy przewóz osób w międzynarodowym transporcie drogowym
(strona przednia)

miejsowość, dnia

Rzeczpospolita Polska
MINISTER TRANSPORTU
i GOSPODARKI MORSKIEJ

NR zez.

ZEZWOLENIE NA WYKONYWANIE WAHADŁOWYCH PRZEWOZÓW OSÓB

Rodzaj przewozu:

dwustronny

tranzytowy

Na podstawie art.18 ust.2 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym /Dz.U. Nr ,
poz. / zezwala się :

przedsiębiorcy: /nazwa i adres/

na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego na terytorium Rzeczypospolitej
Polskiej w zakresie wahadłowych przewozów osób w międzynarodowej komunikacji
autobusowej

w relacji:

przejście graniczne:

numery rejestracyjne autobusów wykonujących przewóz:**z ważnością od – do:**

Stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje prawo zwrócenia się do Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji /art. 127 § 3 kpa/.

organ wydający

(pieczęć okrągła
z godłem państwa)

(strona odwrotna)

Uwagi dla posiadacza zezwolenia:

1. Zezwolenie jest ważne wyłącznie z załączonymi i potwierdzonymi przez Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej harmonogramem jazd.
2. Posiadacz zezwolenia obowiązany jest do przestrzegania przepisów prawnych obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Zezwolenie powinno znajdować się w pojeździe przez cały czas trwania przewozu i być okazywane przez kierowcę autobusu na żądanie uprawnionego organu kontroli.
4. Zezwolenie może być wykorzystane tylko przez przedsiębiorcę, któremu zostało udzielone.
5. Zezwolenie jest ważne wraz z prawidłowo wypełnionym formularzem jazd poświadczonym na granicy przy wjeździe i wyjeździe z Polski.

Adnotacje urzędowe :

w relacji:**przejście graniczne:****numery rejestracyjne autobusów wykonujących przewóz:****z ważnością od – do:**

Stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje prawo zwrócenia się do Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od daty doręczenia decyzji /art. 127 § 3 kpa/.

organ wydający

(pieczęć okrągła
z godłem państwa)

(strona odwrotna)

Uwagi dla posiadacza zezwolenia:

1. Zezwolenie jest ważne wyłącznie z załączonymi i potwierdzonymi przez Ministerstwo Transportu i Gospodarki Morskiej harmonogramem jazdy.
2. Posiadacz zezwolenia obowiązany jest do przestrzegania przepisów prawnych obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Zezwolenie powinno znajdować się w pojeździe przez cały czas trwania przewozu i być okazywane przez kierowcę autobusu na żądanie uprawnionego organu kontroli.
4. Zezwolenie może być wykorzystane tylko przez przedsiębiorcę, któremu zostało udzielone.
5. Zezwolenie jest ważne wraz z prawidłowo wypełnionym formularzem jazd poświadczonym na granicy przy wjeździe i wyjeździe z Polski.

Adnotacje urzędowe :

- Opis zezwolenia: - tło koloru jasno beżowego,
- blankiet zezwoleń posiada świecące włókna rozmieszczone nieregularnie, widoczne w ultrafiolecie,
- godło państwa tłoczone w prawej górnej części blankietu,
- papier ze znakami wodnymi.

Załącznik nr 7

WZÓR ZEZWOLENIA
na wykonywanie regularnych przewozów osób

miejsowość, data

Nazwa organu

ZEZWOLENIE Nr

na wykonywanie regularnych przewozów w krajowym transporcie drogowym osób

Na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym /Dz.U. Nr ,
poz. / udzielam zezwolenia

Przedsiębiorcy: nazwa i siedziba / Regon, NIP /

w ramach linii regularnej:

przez:

z ważnością do:

Pouczenie o możliwości odwołania od
decyzji

(organ wydający)

(pieczęć okrągła urzędu
z godłem państwa)

Objaśnienie:

1. Zezwolenie jest ważne z obowiązującym rozkładem jazdy.
2. Zezwolenie wraz z pozostałymi w/w dokumentami powinno znajdować się w pojeździe przez cały czas trwania przewozu i być okazywane przez kierowcę na żądanie uprawnionego organu kontroli.
3. Zezwolenie może być wykorzystane tylko przez przedsiębiorcę, któremu zostało udzielone.

Załącznik nr 8

WZÓR ZEZWOLENIA
na wykonywanie regularnych przewozów specjalnych osób

miejsowość, data

Nazwa organu

ZEZWOLENIE Nr

na wykonywanie regularnych specjalnych przewozów osób w krajowym transporcie
drogowym osób

Na podstawie art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym /Dz.U. Nr ,
poz. / udzielam zezwolenia

Przedsiębiorcy: /nazwa i siedziba, Regon, NIP /

na wykonywanie krajowego transportu drogowego osób.

w ramach linii regularnej specjalnej:

Z ważnością do:

Pouczenie o możliwości odwołania od
decyzji

(organ wydający)

(pieczęć okrągła urzędu
z godłem państwa)

Objaśnienie:

1. Zezwolenie jest ważne z obowiązującym rozkładem jazdy.
2. Zezwolenie wraz z pozostałymi w/w dokumentami powinno znajdować się w pojeździe przez cały czas trwania przewozu i być okazywane przez kierowcę na żądanie uprawnionego organu kontroli.
3. Zezwolenie może być wykorzystane tylko przez przedsiębiorcę, któremu zostało udzielone.

Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia2002r.

w sprawie wzorów zezwoleń na wykonywanie krajowych lub międzynarodowych przewozów regularnych, regularnych specjalnych, wahadłowych oraz okazjonalnych.

Na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z dnia2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr....., poz.....) zarządza się, co następuje:

§1.1. Rozporządzenie określa wzory zezwoleń na wykonywanie krajowych lub międzynarodowych przewozów osób w zakresie przewozów regularnych, regularnych specjalnych, wahadłowych oraz okazjonalnych.

2. W krajowym transporcie drogowym osób organem właściwym do wydania zezwolenia jest organ określony w art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr....., poz.....).

3. W międzynarodowym transporcie drogowym osób organem właściwym do wydania zezwolenia jest organ określony w art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy, o której mowa w ust. 2.

§ 2. Zezwolenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy: nazwa firmy (imię i nazwisko), siedziba (miejsce zamieszkania),
- 2) miejsce początkowe i miejsce docelowe przewozu,
- 3) miejsca do wsiadania i wysiadania podróżnych - w przypadku przewozów regularnych i regularnych specjalnych,
- 4) godzinowy rozkład jazdy - w przypadku przewozów, o których mowa w pkt 3,
- 5) numery rejestracyjne autobusów, którymi przewozy będą wykonywane - w przypadku przewozów wahadłowych i okazjonalnych,
- 6) przejścia graniczne - w przypadku przewozów w międzynarodowym transporcie drogowym.

§ 3. Wzory zezwoleń określają załączniki nr 1 - 8 do rozporządzenia.

§ 4. Organ właściwy do wydania zezwolenia obowiązany jest do prowadzenia rejestru zezwoleń.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**Minister Transportu
i Gospodarki Morskiej**

Uzasadnienie

Projektowane rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej określa wzory zezwoleń na wykonywanie przez licencjonowanych przedsiębiorców krajowych lub międzynarodowych przewozów osób w zakresie przewozów regularnych, regularnych specjalnych, przewozów wahadłowych i przewozów okazjonalnych.

Zezwolenie, wydawane przez organy określone w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr, poz.), zawierać będzie następujące dane : oznaczenie przedsiębiorcy: nazwa firmy (imię i nazwisko), siedziba (miejsce zamieszkania), miejsce początkowe i miejsce docelowe przewozu, a w przypadku przewozów regularnych i regularnych specjalnych dodatkowo miejsca do wsiadania i wysiadania podróżnych oraz godzinowy rozkład jazdy, natomiast przy przewozach wahadłowych i okazjonalnych - numery rejestracyjne autobusów, z kolei w przypadku przewozów w międzynarodowym transporcie drogowym - przejścia graniczne.

Wzory zezwoleń zostały opracowane w oparciu o rozwiązania wynikające z Rozporządzenia Rady EWG 684/92 i Rozporządzenia Rady Unii Europejskiej 11/98.

Stosownie do art. 40 i 41 ustawy o transporcie drogowym z tytułu wydania zezwoleń pobierane będą opłaty określone odrębnymi przepisami.

Wprowadzenie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje ujemnych skutków finansowych dla budżetu Państwa.

PROJEKT**Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej
z dnia.....2002r.****w sprawie wzoru zaświadczenia oraz wypisu z zaświadczenia na przewozy
drogowe na potrzeby własne.**

Na podstawie art. 33 ust.4 ustawy z dnia2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wzór:

- 1) zaświadczenia na przewozy drogowe wykonywane na potrzeby własne przedsiębiorcy w krajowym i międzynarodowym transporcie drogowym, zwane dalej „zaświadczeniem na przewozy drogowe na potrzeby własne”,
- 2) wypisu z zaświadczenia na przewozy drogowe na potrzeby własne.

§ 2. 1. Zaświadczenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy: nazwa (imię i nazwisko), siedziba (miejsce zamieszkania),
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców,
- 3) rodzaj przewozów (osób/ rzeczy),
- 4) zakres przewozów (krajowy/ międzynarodowy),
- 5) rodzaj pojazdu (autobus/ samochód ciężarowy/ lub inny),
- 6) liczba pojazdów samochodowych.

2. Wzór zaświadczenia na przewozy drogowe na potrzeby własne określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3.1. Do zaświadczenia wydawanego na więcej niż jeden pojazd samochodowy wydawane są wypisy.

2. Wypis z zaświadczenia na przewozy drogowe na potrzeby własne zawiera dane określone w § 2 ust. 1.

3. Wzór wypisu, o którym mowa w ust. 2, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 4. Organ właściwy do udzielenia zaświadczenia obowiązany jest do prowadzenia rejestru zaświadczeń.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od daty ogłoszenia.

Minister Transportu i Gospodarki Morskiej

Uzasadnienie

Projektowane rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej określa wzór zaświadczenia na przewozy drogowe wykonywane na potrzeby własne przedsiębiorcy w krajowym i międzynarodowym transporcie drogowym oraz wypisu z tego zaświadczenia.

Stosownie do przepisów ustawy z dnia2000r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr, poz.) zaświadczenie wydawać będzie starosta właściwy dla siedziby przedsiębiorcy, na wniosek przedsiębiorcy, na okres 5 lat. Zaświadczenie na przewozy na potrzeby własne będzie zawierać oznaczenia przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, numer w rejestrze przedsiębiorstw, rodzaj, i zakres wykonywania przewozów drogowych, oraz rodzaj i liczbę pojazdów samochodowych. Organ właściwy do udzielania zaświadczenia będzie obowiązany do prowadzenia rejestru zaświadczeń.

Wprowadzenie zaświadczeń jest konieczne z uwagi na wymóg dostosowania polskiej legislacji do standardów Unii Europejskiej - - jak również niezbędne jest ze względu na częste próby wykonywania zarobkowych przewozów drogowych pod pozorem potrzeb własnych bez posiadania właściwych licencji. Wydanie rozporządzenia umożliwi uporządkowanie sytuacji, głównie w zakresie międzynarodowego transportu drogowego oraz wzmocni dyscyplinę wykonywania tych przewozów i kontrolę na granicy.

Wprowadzenie projektowanego rozporządzenie nie spowoduje ujemnych skutków finansowych dla budżetu Państwa.

oznaczenie
organu
wydającego

ZAŚWIADCZENIE Nr

Na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr, poz.) upoważnia się:

.....
nazwa przedsiębiorcy
(imię i nazwisko)

.....
siedziba i adres

.....
nr rejestru przedsiębiorców

do wykonywania przewozu drogowego

(* niepotrzebne skreślić)

OSÓB	RZECZY
------	--------

na potrzeby własne

w zakresie (* niepotrzebne skreślić):

krajowego transportu drogowego	międzynarodowe go transportu drogowego
--------------------------------------	---

Rodzaj i ilość pojazdów samochodowych:

R o d z a j	i l o ś ć
autobus	
samochód ciężarowy	
samochód osobowy powyżej 5 osób	

łącznie z kierowcą	
Ciągnik siodłowy	

Zaświadczenie jest

Ważne do:

Wystawiono w

Dnia r.

(organ

wydający)

(Pieczęć okrągła

z godłem państwa)

oznaczenie
organu
wydającego

WYPIS Nr z zaświadczenia nr

Na podstawie art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr, poz.) upoważnia się:

.....
nazwa przedsiębiorcy

.....
siedziba i adres

.....
nr rejestru przedsiębiorców

do wykonywania przewozu drogowego

(* niepotrzebne skreślić)

OSÓB	RZECZY
------	--------

na potrzeby własne

w zakresie (* niepotrzebne skreślić):

krajowego transportu drogowego	międzynarodowe go transportu drogowego
--------------------------------------	---

Rodzaj i ilość pojazdów samochodowych:

R o d z a j	i l o ś ć
autobus	
samochód ciężarowy	
samochód osobowy powyżej 5 osób łącznie z	

kierowcą	
Ciągnik siodłowy	

Ważność wypisu upływa z dniem wygaśnięcia zaświadczenia, które ważne do:

.....

Wystawiono w

Dnia r.

(organ

wydający)

(Pieczęć okrągła

z godłem państwa)

P r o j e k t

**Rozporządzenie
Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej
z dnia 2002 r.
w sprawie egzaminów i uzyskiwania certyfikatów kwalifikacji zawodowych
w transporcie drogowym.**

Na podstawie art. 39 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) zakres zagadnień objętych egzaminem,
- 2) jednostkę certyfikującą,
- 3) wymagania kwalifikacyjne dla członków komisji egzaminacyjnej i jej skład,
- 4) wzór certyfikatu kwalifikacji zawodowych.

§ 2. Zakres zagadnień objętych egzaminem sprawdzającym wiedzę niezbędną dla uzyskania certyfikatu kwalifikacji zawodowych stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. 1. Egzamin składa się z części pisemnej i ustnej.

2. Część pisemna egzaminu może być przeprowadzona w formie testu wielokrotnego wyboru.

3. Egzamin dla osób legitymujących się co najmniej pięcioletnią praktyką zawodową przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą w zakresie transportu drogowego lub zarządzania przedsiębiorstwem wykonującym taką działalność odbywa się wyłącznie w formie testu, o którym mowa w ust. 2.

§ 4. Jednostką certyfikującą jest Instytut Transportu Samochodowego w Warszawie, zwany dalej „Instytutem”.

§ 5. 1. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi osoby z wykształceniem co najmniej wyższym magisterskim- w liczbie 5 osób.

2. Przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej wyznacza minister właściwy do spraw transportu, a pozostałych członków komisji dyrektor Instytutu.

3. Członkom komisji egzaminacyjnej przysługuje wynagrodzenie oraz zwrot kosztów podróży i zakwaterowania na zasadach określonych w umowie zawartej między Instytutem a członkiem komisji egzaminacyjnej.

4. Instytut wyda, po zatwierdzeniu przez ministra właściwego do spraw transportu, regulamin egzaminu określający w szczególności:

- 1) organizację egzaminu,
- 2) tryb i sposób powołania komisji egzaminacyjnej,
- 3) terminy i miejsca przeprowadzania egzaminów,
- 4) sposoby i terminy uiszczenia opłaty za egzamin i wydanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych,
- 5) sposób i tryb sporządzania i przechowywania w Instytucie protokołów z przeprowadzanych egzaminów przy uwzględnieniu co najmniej 5 letniego okresu ich przechowywania.

§ 6. 1. Uzyskanie certyfikatu kwalifikacji zawodowych w zakresie międzynarodowego transportu drogowego osób lub rzeczy wymaga pozytywnego zaliczenia egzaminu obejmującego zagadnienia z grupy podstawowej i dodatkowej określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Osobie, która uzyskała pozytywną ocenę z egzaminu, Instytut wydaje, certyfikat kwalifikacji zawodowej w zakresie odpowiadającym zakresowi zagadnień objętych egzaminem.

3. Ustala się następujące rodzaje certyfikatów kwalifikacji zawodowych:

- 1) certyfikat kwalifikacji zawodowych w zakresie krajowego transportu osób,
- 2) certyfikat kwalifikacji zawodowych w zakresie międzynarodowego transportu drogowego osób,
- 3) certyfikat kwalifikacji zawodowych w zakresie krajowego transportu rzeczy,
- 4) certyfikat kwalifikacji zawodowych w zakresie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy.

4. Wzór certyfikatu kwalifikacji zawodowych stanowi załącznik nr 2 – 5 do rozporządzenia.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Transportu
i Gospodarki Morskiej

ZAŁĄCZNIKI

ZAŁĄCZNIK NR 1

ZAKRES ZAGADNIENÍ W ZAKRESIE WYKONYWANIA TRANSPORTU DROGOWEGO OSÓB LUB RZECZY

A) GRUPA PODSTAWOWA - TRANSPORT KRAJOWY

1. W zakresie prawa cywilnego osoba ubiegająca się o wydanie certyfikatu powinna:

- 1) znać w szczególności :
 - a) rodzaje i cechy umów zawieranych w transporcie drogowym,
 - b) problematykę zobowiązań stosunku umownego oraz odszkodowań (obowiązujące przepisy i wzory dokumentów),
 - c) problematykę ubezpieczeń związanych z transportem drogowym (odpowiedzialność cywilna, ubezpieczenia na życie i wypadkowe, ubezpieczenia majątkowe i bagażu) a także gwarancji z nich wynikających.
- 2) posiadać umiejętności w zakresie :
 - a) negocjowania i zawierania umów,
 - b) oceny i rozpatrywania wnoszonych przez klientów skarg i roszczeń, rozumienia i wypełniania dokumentów z tym związanych,
 - c) wyboru i korzystania z ubezpieczeń wymaganych przepisami.

2. W zakresie prawa handlowego osoba ubiegająca się o certyfikat powinna znać i posiadać umiejętność stosowania w praktyce przepisów dotyczących, w szczególności:

- a) prowadzenia działalności gospodarczej,
- b) podstawowych obowiązków przewoźnika wykonującego transport drogowy (rejestracja, prowadzenie rachunkowości),
- c) form przedsiębiorstw, zasad ich tworzenia, procedur upadłościowych.

3. W zakresie prawa pracy i zagadnień socjalnych osoba ubiegająca się powinna:

- 1) znać i posiadać umiejętności stosowania w praktyce:

- a) przepisów dotyczących umów o pracę (rodzaje umów, nawiązanie, zmiana i rozwiązanie umowy, obowiązki i prawa stron, warunki i czas pracy, wynagrodzenie),
 - b) przepisów o czasie pracy i odpoczynku kierowców oraz stosowaniu w pojazdach urządzeń samoczynnie rejestrujących prędkość i czas jazdy i postoju (tachografów),
 - c) przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.
- 2) posiadać wiedzę na temat:
- a) roli i zadań Państwowej Inspekcji Pracy oraz innych organów i instytucji uprawnionych do kontrolowania przedsiębiorcy transportu drogowego w zakresie przestrzegania przepisów socjalnych,
 - b) istniejących organizacji społecznych i zawodowych związanych z transportem drogowym, ich roli i funkcji (w tym związków zawodowych, zrzeszeń i stowarzyszeń przewoźników, izb gospodarczych transportu samochodowego).
4. W zakresie prawa finansowego osoba ubiegająca się o certyfikat powinna znać i posiadać umiejętności stosowania przepisów dotyczących:
- a) podatków i opłat obciążających przewoźników,
 - b) podatku dochodowego od osób fizycznych i prawnych,
 - c) form i trybu rozliczeń pieniężnych,
 - d) rodzajów i zasad stosowania czeków i weksli,
 - e) finansowania działalności gospodarczej w szczególności form kredytów i procedur dotyczących ich uzyskiwania i spłacania.
5. W zakresie zarządzania przedsiębiorstwem osoba ubiegająca powinna znać obowiązujące przepisy i posiadać umiejętność praktycznego :
- a) tworzenia struktury organizacyjnej i planu zatrudnienia w przedsiębiorstwie transportowym,
 - b) ustalania planów i strategii działania przedsiębiorstwa, w tym inwestycyjnych,
 - c) prowadzenia rachunkowości i sprawozdawczości finansowej przedsiębiorstwa,
 - d) sporządzania i interpretacji bilansu oraz rachunku zysków i strat, oceny efektywności funkcjonowania przedsiębiorstwa i jego sytuacji finansowej,
 - e) określania rodzajów kosztów funkcjonowania przedsiębiorstwa oraz zasad ich kalkulacji,
 - f) stosowania przepisów regulujących opłaty za przejazd oraz cenników,
 - g) prowadzenia marketingu i negocjacji handlowych,
 - h) wykorzystywania techniki elektronicznej w zarządzaniu przedsiębiorstwem.

6. W zakresie dostępu do zawodu i do rynku osoba ubiegająca się o certyfikat powinna w szczególności:

- a) znać przepisy określające warunki wykonywania przewozów transportem drogowym, w szczególności dotyczących warunków niezbędnych dla uzyskania licencji, zezwoleń i zaświadczeń,
- b) znać ustawowe przepisy dotyczące cofania, zmiany, przenoszenia uprawnień wynikających z licencji i zezwoleń oraz zaświadczeń,
- c) znać przepisy o ruchu drogowym oraz inne mające znaczenie przy prowadzeniu przewozów drogowych,
- d) posiadać umiejętność wypełniania wymaganych przepisami prawa dokumentów, które powinny znajdować się w pojeździe wykonującym przewóz oraz siedzibie przedsiębiorcy,
- e) znać strukturę i zasady organizacji rynku transportu drogowego krajowego i międzynarodowego,
- f) posiadać informacje o kompetencjach administracji publicznej w zakresie transportu drogowego.

7. W zakresie bezpieczeństwa ruchu i standardów technicznych pojazdów osoba ubiegająca się o certyfikat powinna:

- a) znać i stosować przepisy dotyczące bezpieczeństwa ruchu (w tym normy i standardy techniczne dotyczące hałasu, emisji spalin, ochrony środowiska),
- b) znać i stosować przepisy dotyczące warunków technicznych pojazdów wydane na podstawie przepisów o ruchu drogowym (przepisy dotyczące homologacji i badań technicznych pojazdów),
- c) znać zasady prowadzenia systematycznych przeglądów technicznych pojazdów wykorzystywanych w transporcie drogowym oraz konserwacji pojazdów,
- d) znać przepisy dotyczące kwalifikacji kierowców wymaganych dla uzyskania prawa jazdy i jego kategorii, uprawnień policji i innych organów uprawnionych do kontroli kierowców.

B) GRUPA DODATKOWA – TRANSPORT MIĘDZYNARODOWY

W zakresie zagadnień dotyczących transportu drogowego międzynarodowego osoba ubiegająca się o wydanie certyfikatu powinna:

- a) być w stanie stosować przepisy regulujące wystawianie rachunków za świadczenie drogowych usług przewozowych oraz posiadać znajomość Incoterms oraz ich implikacji,
- b) posiadać znajomość różnych kategorii pośredników transportowych, roli jaką odgrywają i funkcji oraz statusu,
- c) posiadać znajomość związanych z zawodem przepisów regulujących przewozy drogowe do wynajęcia lub za wynagrodzeniem, opłaty za

- dzierżawę pojazdów i podwykonawstwa oraz przepisów regulujących formalną strukturę zawodów, pozwolenia na wykonywanie przewozów drogowych na terenie i poza terenem Wspólnoty, kontrole oraz sankcje,
- d) posiadać znajomość przepisów regulujących założenie przedsiębiorstwa transportu drogowego,
 - e) posiadać znajomość różnorodnej dokumentacji wymaganej dla świadczenia drogowych usług transportowych oraz być w stanie wprowadzać procedury kontrolne w celu zapewnienia, że dokumenty związane z każdym przewozem znajdować się będą w pojeździe i siedzibie przedsiębiorstwa,
 - f) posiadać znajomość przepisów dotyczących organizacji rynku drogowych przewozów towarowych, przewozu ładunku i logistyki,
 - g) posiadać znajomość formalności celnych, roli i zakresu dokumentów T i karnetów TIR oraz obowiązków i odpowiedzialności jakie wynikają z posługiwania się nimi,
 - h) posiadać znajomość przepisów dotyczących ciężaru i rozmiaru pojazdów w Państwach członkowskich oraz wyjątków od reguł,
 - i) być w stanie dokonywać doboru pojazdów i ich części składowych zgodnie z potrzebami przedsiębiorstwa,
 - j) posiadać znajomość formalności dotyczących zatwierdzenia typu, rejestracji oraz przeglądów technicznych pojazdów,
 - k) wiedzieć jakie należy podjąć działania w celu zmniejszenia hałasu i ograniczania zanieczyszczenia powietrza przez emitowane z silnika spaliny,
 - l) posiadać znajomość różnego typu urządzeń do transportu i rozładunku towarów oraz wprowadzania procedur posłużenia się nimi,
 - m) być w stanie stosować procedury wynikające z przepisów o przewozie niebezpiecznych odpadów i towarów, łatwo psujących się artykułów żywnościowych i specjalnym wyposażeniu przy przewozach żywności oraz żywych zwierząt,
 - n) wiedzieć jakie kwalifikacje wymagane są dla kierowców,
 - o) zapewnić stosowanie się kierowców do przepisów o ruchu drogowym, zakazów i ograniczeń obowiązujących na terenie różnych Państw Członkowskich(ograniczenia szybkości, używanie świateł, ograniczenia postojowe) ,
 - p) być w stanie sporządzać wytyczne dla kierowców w celu skontrolowania w jakim stopniu stosują się do wymogów bezpieczeństwa dotyczących stanu technicznego pojazdów, ich wyposażenia ładunku oraz podjąć działania prewencyjne,
 - q) być w stanie ustalać procedury do zastosowania w razie wypadku i wdrażać odpowiednie procedury w celu zapobiegania powtarzaniu się wypadków i poważnych wykroczeń drogowych,

- r) posiadać podstawową wiedzę z zakresu układu sieci drogowej w Państwach Członkowskich.

ZAŁĄCZNIK NR 2

WZÓR CERTYFIKATU

(papier twardy - format: DIN A4)

PL

Instytut wydający certyfikat

**CERTYFIKAT KWALIFIKACJI ZAWODOWYCH W KRAJOWYM
TRANSPORCIE DROGOWYM OSÓB**

Nr

Niniejszym stwierdza się, że:

Imię i nazwisko
urodzony (a) w
zdał (a) egzamin (dnia) z zakresu krajowego transportu
drogowego osób, zgodnie z art. 37 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie
drogowym (Dz. U. Nr , poz.).

**Niniejszy certyfikat stanowi dowód kwalifikacji zawodowych,
uprawniających do wykonywania krajowego transportu drogowego osób.**

Wystawiono w dnia

Przewodniczący komisji egzaminacyjnej:

(podpis)

ZALĄCZNIK NR 3

WZÓR CERTYFIKATU**(papier twardy - format: DIN A4)**

PL

Instytut wydający certyfikat

**CERTYFIKAT KWALIFIKACJI ZAWODOWYCH W
MIĘDZYNARODOWYM TRANSPORCIE DROGOWYM OSÓB**

Nr

Niniejszym stwierdza się, że:

Imię i nazwisko
urodzony (a) w
zdał (a) egzamin (dnia) z zakresu wykonywania
międzynarodowego transportu drogowego osób, zgodnie z art. 37 ustawy z
dnia 2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr , poz.).

**Niniejszy certyfikat stanowi dowód kwalifikacji zawodowych,
uprawnających do wykonywania międzynarodowego i krajowego
transportu drogowego osób**

Wystawiono w dnia

Przewodniczący komisji egzaminacyjnej:

(podpis)

ZALĄCZNIK NR 4**WZÓR CERTYFIKATU****(papier twardy - format: DIN A4)**

PL

Instytut wydający certyfikat

**CERTYFIKAT KWALIFIKACJI ZAWODOWYCH W KRAJOWYM
TRANSPORCIE DROGOWYM RZECZY**

Nr

Niniejszym stwierdza się, że:

Imię i nazwisko

urodzony (a)w

zdał (a) egzamin (dnia) z zakresu wykonywania krajowego transportu drogowego rzeczy pojazdami samochodowymi, zgodnie z art. 32-34 ustawy z dnia o transporcie drogowym (Dz. U. nr , poz.).

Niniejszy certyfikat stanowi dowód kwalifikacji zawodowych, uprawniających do wykonywania krajowego transportu drogowego rzeczy
--

Wystawiono w dnia

Przewodniczący komisji egzaminacyjnej:

(podpis)

ZAŁĄCZNIK NR 5**WZÓR CERTYFIKATU****(papier twardy - format: DIN A4)**

PL

Instytut wydający certyfikat

**CERTYFIKAT KWALIFIKACJI ZAWODOWYCH W
MIĘDZYNARODOWYM TRANSPORCIE DROGOWYM RZECZY**

Nr

Niniejszym stwierdza się, że:

Imię i nazwisko
urodzony (a)w
zdał (a) egzamin (dnia) z zakresu wykonywania
międzynarodowego transportu drogowego, zgodnie z art. 37 ustawy z dnia
o transporcie drogowym (Dz. U. Nr , poz.).

**Niniejszy certyfikat stanowi dowód kwalifikacji zawodowych,
uprawniających do wykonywania międzynarodowego i krajowego
transportu drogowego rzeczy**

Wystawiono w dnia

Przewodniczący komisji egzaminacyjnej:

(podpis)

U Z A S A D N I E N I E

Projekt rozporządzenia w sprawie egzaminów i uzyskiwania certyfikatów zawodowych jest realizacją obligatoryjnej delegacji ustawowej Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej zawartej w art. 39 ustawy o transporcie drogowym.

Przedmiotem rozporządzenia jest jeden z warunków koniecznych dla dopuszczenia do zawodu przewoźnika i rynku przewozów - kwalifikacje zawodowe jednego z właścicieli lub członka organu zarządzającego przedsiębiorstwem.

W myśl założeń projektu wydanie certyfikatu / dyplomu / kwalifikacji zawodowych będzie uzależnione od uzyskania oceny pozytywnej z egzaminu obejmującego określony w rozporządzeniu zakres zagadnień. W ramowym zakresie zagadnień zostały wyodrębnione dwie grupy, a mianowicie grupa podstawowa - wiadomości wymaganych przy ubieganiu się o certyfikat kwalifikacji zawodowych w zakresie wykonywania krajowego drogowego przewozu osób lub rzeczy oraz grupa dodatkowa - wymagana przy ubieganiu się o certyfikat kwalifikacji zawodowych w zakresie wykonywania międzynarodowego przewozu osób lub rzeczy. Ubieganie się o uzyskanie certyfikatu w zakresie przewozów międzynarodowych osób lub rzeczy wymaga zaliczenia egzaminu obejmującego całość zagadnień z grupy podstawowej i dodatkowej. Ramowy zakres zagadnień zawiera również wiadomości ujęte w dyrektywach Rady Europy Nr 96/26/EC z dnia 29 kwietnia 1996 r. oraz Nr 98/76/WE z dnia 1 października 1998 r. regulujących organizację rynku przewozów zarobkowych w krajach unijnych.

Projekt zakłada wyjątek od reguły dwuczęściowego, pisemnego i ustnego egzaminu dla osób legitymujących się co najmniej pięcioletnią praktyką zawodową dla których egzamin przeprowadza się tylko w formie testu.

Instytut Transportu Samochodowego będzie jednostką certyfikującą, odpowiedzialną za organizację egzaminów.

Równocześnie projektowane rozwiązania zapewniają ministrowi właściwemu do spraw transportu skuteczne środki nadzoru nad przebiegiem postępowania kwalifikacyjnego przez wyznaczanie przewodniczących komisji egzaminacyjnych oraz zatwierdzanie proponowanych przez Instytut rozwiązań.

Wprowadzenie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje ujemnych skutków finansowych dla budżetu Państwa.

Projekt

**Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej
z dnia 2002 r.
w sprawie określenia wysokości opłat za czynności administracyjne oraz
jednostki upoważnione do ich pobierania.**

Na podstawie art. 47 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

**Rozdział 1
Przepisy ogólne**

§ 1. Rozporządzenie określa wysokość i tryb pobierania opłat za:

- 1) udzielenie licencji, zmianę licencji, wydanie wypisu licencji, wydanie wtórnika licencji, przeniesienie uprawnień wynikających z licencji, wyrażenie zgody na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji,
- 2) wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego, przewozu wahadłowego lub przewozu okazjonalnego,
- 3) wydanie zezwolenia na przewóz kabotażowy,
- 4) wydanie zezwolenia zagranicznego,
- 5) wydanie zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie w zakresie przewozów na potrzeby własne.

**Rozdział 2
Opłaty za licencje**

§ 2.1. Za udzielenie licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego osób pobiera się, z zastrzeżeniem ust. 2, następujące opłaty:

- 1) za licencję na krajowy transport drogowy taksówką:
 - a) na obszar gminy:
 - na okres 2 do 15 lat – 200 zł,
 - na okres 16 do 30 lat – 250 zł,
 - na okres 31 do 50 lat – 300 zł,
 - b) na obszar gmin sąsiadujących:
 - na okres 2 do 15 lat - 300 zł,
 - na okres 16 do 30 lat – 350 zł,
 - na okres 31 do 50 lat – 400 zł,
 - c) miasta st. Warszawy - związku komunalnego:
 - na okres 2 do 15 lat - 300 zł,
 - na okres 16 do 30 lat – 350 zł,
 - na okres 31 do 50 lat – 400 zł,

od każdego pojazdu zgłoszonego we wniosku o udzielenie licencji.

- 2) za licencję na wykonywanie krajowego transportu drogowego pojazdem nie będącym taksówką osobową:

Rodzaj pojazdu	Opłata od jednego pojazdu samochodowego w zł								
	obszar powiatu			obszar województwa			obszar całego kraju		
	2 – 15 lat	16-30 lat	31-50 lat	2 – 15 lat	16-30 lat	31-50 lat	2 – 15 lat	16-30 lat	31-50 lat
Samochód osobowy (powyżej 5 do 9)	225	300	340	375	450	525	600	675	750
Autobus	300	400	450	500	600	700	800	900	1 000

2. W przypadku zgłoszenia we wniosku na udzielenie licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego osób więcej niż jednego pojazdu nie będącego taksówką osobową opłata, za udzielenie licencji zostaje powiększona o 1/10 opłaty, o której mowa w ust. 1 pkt 2, za każdy następny pojazd.
3. Za udzielenie licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego rzeczy pobiera się, z zastrzeżeniem ust. 4, następujące opłaty:

Rodzaj pojazdu	Opłata od jednego pojazdu samochodowego w zł					
	obszar województwa			obszar całego kraju		
Samochody ciężarowe o dopuszczalnej masie całkowitej	2 – 15 lat	16-30 lat	31-50 lat	2 – 15 lat	16-30 lat	31-50 lat
do 12 t włącznie	400	460	540	650	740	850
powyżej 12 t do 20 t włącznie	500	580	680	760	870	990
powyżej 20 t	600	700	830	850	980	1 100
ciągnik siodłowy lub balastowy	600	700	830	850	980	1 100

4. W przypadku zgłoszenia we wniosku o udzielenie licencji na krajowy transport drogowy rzeczy więcej niż jednego pojazdu samochodowego opłata za udzielenie licencji zostaje powiększona o 1/10 opłaty, o której mowa w ust. 3, za każdy następny pojazd.

§ 3.1. Za udzielenie licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób pobiera się, od każdego pojazdu zgłoszonego we wniosku o udzielenie licencji następujące opłaty:

Rodzaj pojazdu	Opłata w zł					
	obszar jednego kraju graniczącego z Rzeczypospolitą Polską lub posiadającego bezpośrednie połączenie promowe dla transportu drogowego			obszar wszystkich krajów		
	2 – 15 lat	16-30 lat	31-50 lat	2 – 15 lat	16-30 lat	31-50 lat
Samochody osobowe powyżej 5 osób łącznie z kierowcą	1 500	1 900	2 400	3 000	3 800	4 800
Autobus	5 300	6 000	7 000	10 500	12 000	14 000

2. Za udzielenie licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy pobiera się, od każdego pojazdu zgłoszonego we wniosku o udzielenie licencji, następujące opłaty:

Rodzaj pojazdu	Opłata w zł					
	obszar jednego kraju graniczącego z Rzeczypospolitą Polską lub posiadającego bezpośrednie połączenie promowe dla transportu drogowego			obszar wszystkich krajów		
	2 – 15 lat	16-30 lat	31-50 lat	2 – 15 lat	16-30 lat	31-50 lat
Samochody ciężarowe o dopuszczalnej masie całkowitej:						
do 12 t włącznie	2 500	2 900	3 300	5 000	5 800	6 600

powyżej 12 t do 20 t włącznie	5 750	6 500	7 500	11 500	13 000	15 000
powyżej 20 t	4 100	4 700	5 300	8 200	9 400	10 600
ciągnik siodłowy lub balastowy	4 100	4 700	5 300	8 200	9 400	10 600

§ 4.1. Za wydanie wtórnika licencji w przypadku jej utraty na skutek okoliczności niezależnych od przedsiębiorcy, w szczególności pożaru, grabieży – pobiera się opłatę w wysokości 10 % opłaty za udzielenie licencji.

2. W innych przypadkach utraty licencji opłatę za wystawienie jej wtórnika pobiera się w wysokości 25 % opłaty za udzielenie licencji.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, przedsiębiorca jest obowiązany złożyć oświadczenie, iż odnaleziona licencja zostanie niezwłocznie zwrócona organowi, który jej udzielił.

§ 5. Za udzielenie wypisu (wypisów) licencji pobiera się opłatę w wysokości 100 zł.

§ 6. Za zmianą licencji polegającą na:

- 1) zmianie nazwy posiadacza licencji,
- 2) zmianie siedziby posiadacza licencji,
- 3) zmianie kraju, na który została udzielona licencja,
- 4) zmianie posiadacza licencji powstałego w wyniku komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych

- pobiera się opłatę w wysokości 400 zł.

§ 7.1. Za przeniesienie uprawnień wynikających z licencji w razie:

- 1) śmierci osoby fizycznej posiadającej licencję i wstąpienia na jej miejsce spadkobiercy, w tym również osoby fizycznej będącej współnikiem w szczególności spółki jawnej bądź spółki komandytowej,
- 2) połączenia, podziału lub przekształcenia, zgodnie z odrębnymi przepisami, przedsiębiorcy posiadającego licencję

- pobiera się opłatę w wysokości 25 % opłaty za udzielenie licencji.

2. Za przeniesienie uprawnień wynikających z licencji w razie przejęcia przez innego przedsiębiorcę w całości lub w części działalności w zakresie transportu drogowego pobiera się opłatę w wysokości 30% opłaty za udzielenie licencji.

§ 8. W przypadku wyrażenia zgody przez Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji przez spółki z ograniczoną odpowiedzialności będące akcjonariuszami lub udziałowcami w spółce posiadającej licencję, jeżeli zawarły one umowę leasingu lub dzierżawy na używanie pojazdu samochodowego objętego

licencją – pobiera się opłatę w wysokości 10 % opłaty za udzielenie licencji.

Rozdział 3 Opłaty za zezwolenia

§ 9. Za wydanie zezwolenia na wykonywanie krajowego przewozu osób pobiera się następujące opłaty:

1) dla przewozu regularnego na określonych liniach regularnych obejmujących zasięgiem:

a) gminę	100 zł,
b) obszar wykraczający poza granice jednej gminy	200 zł,
c) miasto st. Warszawa – związek komunalny	200 zł,
d) obszar wykraczający poza granice jednego powiatu	600 zł,

2) dla przewozu regularnego specjalnego obejmującego zasięgiem:

a) gminę	50 zł,
b) obszar wykraczający poza granice jednej gminy	100 zł,
c) miasto st. Warszawa	100 zł,
d) obszar wykraczający poza granice jednego powiatu	300 zł.

§ 10.1. Za wydanie zezwolenia na międzynarodowy przewóz regularny w zależności od ważności zezwolenia, pobiera się następujące opłaty:

1) do 6 miesięcy	400 zł,
2) do 1 roku	800 zł,
3) do 2 lat	1600 zł,
4) do 3 lat	2400 zł,
5) do 5 lat	4000 zł,

2. Za wydanie zezwolenia na międzynarodowy przewóz wahałowy pobiera się opłatę w wysokości 200 zł.

3. Za wydanie zezwolenia międzynarodowy przewóz okazjonalny pobiera się opłatę w wysokości 20 zł.

§ 11. Za wydanie zezwolenia zagranicznego na przewóz jednorazowy:

- 1) osób pobiera się opłatę w wysokości 20 zł,
- 2) rzeczy pobiera się opłatę w wysokości 50 zł.

§ 12.1. Za wydanie zezwolenia zagranicznego wielokrotnego z określoną liczbąjazd pobiera się opłatę stanowiącą iloczyn ilości jazd i opłaty określonej w § 11.

2. Za wydanie zezwolenia zagranicznego wielokrotnego bez limitowanej ilościjazd pobiera się opłatę w wysokości 1 000 zł za okres jednego roku.
 3. Za wydanie zezwolenia zagranicznego wydanego przez Europejską Konferencję Ministrów Transportu obowiązującego na obszarze tych państw, pobiera się opłatę w wysokości 2 000 zł za okres jednego roku.
- § 13. Za wydanie zaświadczenia potwierdzającego prowadzenie krajowego lub międzynarodowego transportu drogowego jako działalności pomocniczej w stosunku do jego podstawowej działalności gospodarczej nie transportowej, pobiera się opłatę w wysokości.
- § 14. Za wydanie zezwolenia przedsiębiorcy zagranicznemu na przewóz kabotażowy pobiera się opłatę w wysokości 1 000 zł.
- § 15. Opłaty, o których mowa w rozporządzeniu, wnoszone są przed odbiorem licencji i zezwolenia.
- § 16. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Transportu
i Gospodarki Morskiej

w porozumieniu:
minister właściwy
do spraw finansów
publicznych

Uzasadnienie

Projektowane rozporządzenie MTiGM określa wysokość opłat i tryb ich pobierania za udzielenie krajowemu przedsiębiorcy licencję na prowadzenie krajowego lub międzynarodowego transportu drogowego, wydanie wypisu licencji, wtórnika licencji.

Opłacie będzie podlegać przeniesienie uprawnień wynikających z licencji na innego przedsiębiorcę oraz wyrażenie zgody na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji przez spółki akcyjne lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będące akcjonariuszami lub udziałowcami w spółce posiadającej licencję, jeżeli zawarły one umowę leasingu lub dzierżawy na używanie pojazdu samochodowego zgłoszonego do prowadzenia działalności objętej koncesją.

Ponadto opłacie będzie podlegać udzielenie zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, regularnego specjalnego oraz przewozu okazjonalnego lub wahadłowego, tak w transporcie krajowym, jak i międzynarodowym.

Organ właściwy (określony w ustawie) pobierać będzie także opłaty za udzielenie zezwolenia na wykonywanie krajowego drogowego przewozu taksówką. Za wykonywanie przewozu kabotażowego opłatę uiszczать będzie przedsiębiorca zagraniczny, przy czym przewozy takie będą miały charakter sporadyczny jeśli krajowy przedsiębiorca nie będzie mógł wykonywać takiego przewozu z uwagi na brak odpowiedniego sprzętu (pojazdy – dźwigi – do przewozów ponadnormatywnych) i po przedłożeniu przez przedsiębiorcę zagranicznego co najmniej dwóch pozytywnych opinii polskich organizacji zrzeszających przewoźników drogowych. Jest to związane z ochroną rynku polskiego, tak jak to czyni się w innych państwach.

Za wydanie zezwolenia zagranicznemu krajowemu przedsiębiorcy oraz wydanie zaświadczenia o zgłoszeniu działalności gospodarczej w zakresie przewozów na potrzeby własne tak w transporcie krajowym lub międzynarodowym pobierane będą stosowne opłaty.

Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 47 ustawy o transporcie drogowym ustalono maksymalne opłaty. I tak opłata za udzielenie licencji nie może być wyższa niż równowartość 400.000 Euro, za zezwolenie na transport drogowy osób – nie może być wyższa niż równowartość 1.200 Euro, za zezwolenie na przewóz kabotażowy odpowiednio 800 Euro, natomiast za wydanie zezwolenia zagranicznego – 600 Euro.

Wysokość opłaty za licencje jest różnicowana w zależności od:

- 1) okresu obowiązywania licencji,
- 2) liczby pojazdów na które wydano wypisy licencji lub zezwoleń,
- 3) obszaru objętego licencją.

Ponadto różnicowanie wysokości opłat jest uzależniona od:

- 1) rodzaju przewozów w transporcie osób,
 - 2) okresu ważności zezwolenia (linia regularna, regularna specjalna, przewóz wahadłowy, okazjonalny),
- a w przewozach rzeczy od:
- 1) dopuszczalnej masy całkowitej pojazdu,
 - 2) liczbyjazd (jednokrotne, wielokrotne)

Należy podkreślić, że wysokość opłat w projektowanym rozporządzeniu jest w zasadzie równa wysokości opłat, wynikających z obecnie obowiązujących rozporządzeń Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej:

- z dnia 3 grudnia 1997 r. w sprawie określenia wysokości opłat za uprawnienia przewozowe w międzynarodowym transporcie drogowym, trybu ich wnoszenia oraz jednostek uprawnionych do ich pobierania (Dz. U. Nr 148, poz. 992, z późn. zm.),

- z dnia 16 marca 1998 r. w sprawie wysokości i trybu wnoszenia opłat za zezwolenia na wykonywanie krajowego zarobkowego przewozu osób pojazdami samochodowymi (Dz. U. Nr 37, poz. 212 z późn.zm.).

Wprowadzenie projektowanego rozporządzenie nie spowoduje ujemnych skutków finansowych dla budżetu Państwa.

Projekt

Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej
z dnia
w sprawie wysokości kar pieniężnych za poszczególne rodzaje naruszeń
przepisów
w sprawie transportu drogowego.

Na podstawie art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowego (Dz. U. Nr poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1

1. Rozporządzenie określa wysokość kar pieniężnych, w zależności od ich rodzaju i społecznej szkodliwości, nakładanych przez uprawnionych do kontroli transportu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju lub za granicą, w zakresie dokumentów związanych z wykonywaniem tego transportu drogowego oraz przestrzegania warunków w nich określonych.
2. Przepisy ustawy z dnia2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr, poz.) określają uprawnionych do kontroli oraz rodzaje dokumentów, w odniesieniu do których przysługują uprawnienia do ich kontroli.

§ 2

Wysokość kar pieniężnych za poszczególne rodzaje naruszeń przepisów w sprawie transportu drogowego, nakładanych w drodze decyzji administracyjnej, określa załącznik do rozporządzenia.

§ 3

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem

**Minister Transportu
i Gospodarki**

Morskiej

Załącznik do rozporządzenia Ministra
Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia
..... (poz.).

**WYSOKOŚĆ KAR PIENIĘŻNYCH ZA POSZCZEGÓLNE RODZAJE
NARUSZEŃ PRZEPISÓW W SPRAWIE TRANSPORTU DROGOWEGO,
NAKLADANYCH W DRODZE DECYZJI ADMINISTRACYJNEJ.**

Grupa	Kwalifikacja prawna w ustawie o warunkach wykonywania międzynarodow ego transportu drogowego	N a r u s z e n i e	Naruszona norma prawa administracyjne go albo umowy międzynarodow ej	Kara pienięż na w zł
1	2	3	4	5
A	Przepisy o warunkach wykonywania międzynarodowego transportu drogowego, zwanego dalej „przewozem”			
	art. 58 ust. 1 pkt 1	Wykonywanie przewozu bez wymaganej licencji, stwierdzone: 1/ pierwszy raz 2/ drugi raz	—	5 000 10 000

		3/ trzeci lub kolejny raz		15 000
	art. 58 ust 1 pkt 2	Wykonywanie przewozu bez wymaganego zezwolenia na przewóz rzeczy stwierdzone: 1/ pierwszy raz 2/ drugi raz 3/ trzeci lub kolejny raz	—	1 000 2 000 3 000
	art. 58 ust. 1 pkt 2	Wykonywanie przewozu bez wymaganego zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym lub krajowym transporcie drogowym stwierdzone: 1/ pierwszy raz 2/ drugi raz 3/ trzeci lub kolejny raz	—	2 000 4 000 6 000
	art. 58 ust. 1 pkt 2	Wykonywanie przewozu bez wymaganego zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych, wahadłowych lub okazjonalnych stwierdzone: 1/ pierwszy raz 2/ drugi raz 3/ trzeci lub kolejny raz	—	1 000 2 000 3 000
	art. 58 ust. 1 pkt 3	Wykonywanie przewozu bez wymaganego zezwolenia na przewóz, który zaczyna się i kończy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pojazdami zarejestrowanymi za	—	5 000

		granicą (kabotaż), stwierdzone: 1/ pierwszy raz 2/ drugi raz 3/ trzeci lub kolejny raz		10 000 15 000
	art. 58 ust. 1 pkt 5	Wykonywania przewozu bez formularza jazdy, przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, wahadłowego lub przewozu osób na potrzeby własne.	—	600
	art. 58 ust. 1 pkt 5	Wykonywania przewozu z nieprawidłowo wypełnionym formularzem przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, wahadłowego lub przewozu osób na potrzeby własne.	—	200
	art. 58 ust. 1 pkt 6	Wykonywania przewozu bez uiszczenia opłat obowiązujących w międzynarodowym transporcie drogowym.	—	1 000
	art. 58 ust. 1 pkt 11	Wykonywania przewozu przez kierowcę nie mającego przy sobie wymaganych przepisami: 1/ licencji, 2/ zezwolenia.	—	1 000 500
	art. 58 ust. 1 pkt 11	Nie przestrzeganie warunków określonych w licencji polegające na wykonywaniu przewozu: 1/ innym pojazdem, 2/ niezgodnie z obszarem /krajem/ ważności koncesji.	—	2 000 5 000

	art. 58 ust. 1 pkt 11	Nie przestrzeganie warunków określonych w zezwoleniu na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym lub krajowym transporcie drogowym polegające na wykonywaniu przewozu: 1/ niezgodnie z określonym w rozkładzie jazdy dniem odjazdu i przyjazdu, 2/ niezgodnie z określoną w rozkładzie jazdy godziną odjazdu i przyjazdu, 3/ niezgodnie z określonymi w rozkładzie jazdy przystankami dla wsiadania i wysiadania pasażerów lub punktami odpraw granicznych, 4/ pojazdem innym niż określony w zezwoleniu.	—	800 500 2 000 1 000
--	-----------------------	--	---	------------------------------

	art. 58 ust. 1 pkt 11	Nie przestrzeganie warunków określonych w zezwoleniu na wykonywanie przewozów regularnych specjalnych, wahadłowych lub okazjonalnych polegające na wykonywaniu przewozu: 1// niezgodnie z przebiegiem trasy przewozu określonej w zezwoleniu, 2/ w innych terminach niż określone w zezwoleniu, 3/ pojazdem innymi niż określony w zezwoleniu.	–	500 300 300
	art. 58 ust 1 pkt 11	Nie przestrzeganie warunków określonych w zezwoleniu na wykonywanie międzynarodowych przewozów rzeczy polegające na wykonywaniu przewozu: 1/ innym pojazdem niż określony w zezwoleniu, 2/ pojazdem nie spełniającym wymogów technicznych określonych w zezwoleniu.	–	200 800
B	Przepisy umowy o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP), zwane dalej „umową ATP” ¹⁾			
	art. 58 ust. 1 pkt 4	Wykonywanie przewozu szybko psujących się artykułów żywnościowych bez świadectwa	art.2 oraz zał. 1 dodatek 1 pkt 4 umowy ATP	1 000

		wymaganego umową ATP.		
	art. 58 ust.1 pkt 4	Wykonywanie przewozu szybko psujących się artykułów żywnościowych środkiem transportu nie przeznaczonym do tego przewozu, wymaganymi umową ATP.	art. 1 i 4 umowy ATP	1 000
	art. 58 ust.1 pkt 11	Wykonywanie przewozu szybko psujących się artykułów żywnościowych przez kierowcę nie mającego przy sobie świadectwa, wymaganego umową ATP.	zał.1 dodatek 1 pkt 4 umowy ATP	500
	art. 58 ust.1 pkt 11	Nie przestrzeganie warunków określonych w świadectwie wymaganym przepisami ATP.	zał.1 dodatek 3 umowy ATP	200
C	Przepisy dotyczące przewozów materiałów niebezpiecznych ²⁾			
	art. 58 ust.1 pkt 7	Przewóz materiałów niebezpiecznych, których przewóz jest zabroniony.	§ 1 pkt 1 oraz § 4 ust.1 pkt 3	10 000
	art. 58 ust.1 pkt 7	Przewóz materiałów niebezpiecznych bez: 1/ świadectwa dopuszczenia pojazdu do przewozu niektórych materiałów niebezpiecznych, 2/ potwierdzenia wymagań technicznych przez stację kontroli pojazdów.	§ 9 ust. 1	3 000 1 000
	art. 58 ust.1 pkt 7	Przewóz materiałów niebezpiecznych bez zgłoszenia do komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej lub komendanta	§ 12	500

		wojewódzkiego Policji.		
	art. 58 ust.1 pkt 7	Przewóz materiałów niebezpiecznych niezgodnie z warunkami określonymi w międzynarodowych umowach dwustronnych lub wielostronnych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.	§ 3 ust. 2	3 000
	art. 58 ust.1 pkt 7	Przewóz materiałów niebezpiecznych pojazdem: 1/ nie wyposażonym w wymagane urządzenia, 2/ odpowiednio nie oznaczonym.	§ 9 ust. 3 art. 56 ust. 2	1 500 500
	art. 58 ust.1 pkt 7	Przewóz materiałów niebezpiecznych: 1/ poza drogami wyznaczonymi przez marszałka województwa, 2/ nie w czasie przez niego ustalonym.	§ 11	3 000 2 000
D	Przepisy dotyczące wymagań co do pojazdu w zakresie ochrony środowiska ³⁾			
	art. 58 ust.1 pkt 8	Przewóz pojazdem, który powoduje hałas przekraczający poziom określony przepisami.	art.66 ust.1 pkt 2	200
	art. 58 ust.1 pkt 8	Przewóz pojazdem, który wydziela szkodliwe substancje w stopniu przekraczającym wielkości określone przepisami.	art.66 ust.1 pkt 3	300
	art. 58 ust.1 pkt 8	Przewóz pojazdem, który powoduje zakłócenia radioelektryczne w stopniu	art.66 ust.1 pkt 6	200

		przekraczającym wielkości określone w przepisach.		
	art. 58 ust.1 pkt 8	Przewóz pojazdem, który stan urządzeń i wyposażenia nie zapewnia ochrony środowiska przed ujemnymi skutkami.	art.66 ust.2	200
E	Przepisy o czasie pracy i odpoczynku kierowców ^{4a, 4b i 5)}			
	art. 58 ust.1 pkt 9	Prowadzenie pojazdu przez kierowcę wykonującego przejazd w ramach międzynarodowego transportu drogowego ponad określony przepisami czas: 1/ do 1 godziny 2/ do 2 godzin 3 do 3 godzin 4/ za każdą następną godzinę dodatkowo ponad stawkę z pkt 3	art. 6-8	200 300 400 200
	art. 58 ust.1 pkt 9	Prowadzenie pojazdu przez kierowcę wykonującego przejazd w ramach międzynarodowego transportu drogowego z naruszeniem przepisów dotyczących czasu przerwy i odpoczynku	art. 6-8	200
	art. 58 ust.1 pkt 9	Wykonywanie w ramach międzynarodowego transportu drogowego przewozu pojazdem bez zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy oraz czas jazdy i postoju.	art. 10 ust. 1	1 000

	art. 58 ust.1 pkt 9	Prowadzenie pojazdu przez kierowcę wykonującego przejazd w ramach krajowego transportu drogowego ponad określony przepisami czas: 1/ do 1 godziny 2/ do 2 godzin 3/ do 3 godzi 4/ za każdą następną godzinę dodatkowo ponad stawkę z pkt 3	art. 129 ⁴ i art. 129 ^{6(4b)}	200 300 400 200
	art. 58 ust.1 pkt 9	Wykonywanie w ramach krajowego transportu drogowego przewozu pojazdem bez zapisów urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy oraz czas jazdy i postoj.	§ 23 ust. 4 ⁽⁵⁾	1000
F	Przepisy w sprawie okresowych ograniczeń lub zakazu ruchu pojazdów na drogach ³⁾			
	art. 58 ust.1 pkt 10	Jazda pojazdu w okresie obowiązywania zakazu ruchu na drogach niektórych pojazdów.	art. 10 ust. 5	1 000
	art. 58 ust. 1 pkt 10	Jazda pojazdu w okresie obowiązywania ograniczeń ruchu na drogach niektórych pojazdów.	art. 10 ust. 5	500

- 1) Powołane w kolumnie 4 przepisy (art.) oznaczają przepisy „Umowy o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP)” (Dz.U. z 1984 r. Nr 49, poz. 254)
- 2) Powołane w kolumnie 4 przepisy (§) oznaczają przepisy rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 15 czerwca 1999 r. w

sprawie przewozu drogowego materiałów niebezpiecznych (Dz.U. Nr 57, poz. 608)

- 3)** Powołane w kolumnie 4 przepisy (art.) oznaczają przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym. (Dz.U. Nr 98, poz. 602 z późn. zm.)
- 4a)** Powołane w kolumnie 4 przepisy (art.) oznaczają przepisy „Umowy Europejskiej dotyczącej pracy załóg pojazdów wykonujących międzynarodowe przewozy drogowe (AETR)”. (Dz.U. z 1999 r. Nr 94, poz. 1087)
- 4b)** Powołane w kolumnie 4 przepisy (§) oznaczają przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. Nr 24, poz. 141 z późn. zm.)
- 5)** Powołane w kolumnie 4 przepisy (§) oznaczają przepisy rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 1 kwietnia 1999 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (Dz.U. Nr 44, poz. 432).

Uzasadnienie

Projektowane rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej określa wysokość kar pieniężnych za naruszenia przepisów w sprawie transportu drogowego. Kary te będą zróżnicowane w zależności od ich rodzaju i społecznej szkodliwości i nakładane przez określonych w ustawie z dnia2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr....., poz.....) uprawnionych do kontroli transportu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi zarejestrowanymi w kraju lub zagranicą. Kary pieniężne nakładane będą w drodze decyzji administracyjnej. Wysokość kar pieniężnych za poszczególne rodzaje naruszeń przepisów w sprawie transportu drogowego określa załącznik do rozporządzenia.

Szacuje się, że dziennie zostanie skontrolowanych około 2000 pojazdów samochodowych. Przyjmując, że 25 % kontroli zakończy się ukaraniem przewoźnika za wykroczenie i przyjmując, że średnia kara pieniężna wyniesie 400 zł i mnożąc tę liczbę przez 350 dni w roku przewiduje się, że roczne przychody (dochód budżetu państwa) wyniosą 70.000.000 zł.

Projekt

Rozporządzenie
Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej
z dnia
w sprawie warunków i sposobu wykonywania kontroli kierowców
wykonujących transport drogowy oraz stosowanych przy tym dokumentów i ich
wzorów.

Na podstawie art.55 ust.2 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym (Dz.U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1

Rozporządzenie określa warunki i sposób wykonywania przez inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego, Policję, funkcjonariuszy celnych i Straży Granicznej oraz pracowników zarządów dróg, kontroli kierowców pojazdów samochodowych zarejestrowanych w kraju lub za granicą, w zakresie dokumentów związanych z wykonywaniem krajowego lub międzynarodowego transportu drogowego oraz przestrzegania warunków w nich określonych, a także stosowane przy tym dokumenty i ich wzory.

§ 2

Ilekoć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) kontroli – należy przez to rozumieć sprawdzenie posiadania przez kierowcę pojazdu samochodowego, stosownie do rodzaju przewozu, dokumentów związanych z wykonywaniem krajowego lub międzynarodowego transportu drogowego oraz przestrzegania warunków w nich określonych,
- 2) kontrolującym – należy przez to rozumieć inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego, Policję, funkcjonariuszy celnych i Straży Granicznej,
- 3) kontrolowanym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę lub kierowcę pojazdu samochodowego zarejestrowanego w kraju lub za granicą, wykonującego krajowy lub międzynarodowy transport drogowy.

§ 3

1. Inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego dokonują kontroli na warunkach i w sposób określony w ustawie z dnia 2001 r. o Inspekcji Transportu Drogowego oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr, poz.), z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia.
2. Policja, funkcjonariusze celni i Straży Granicznej dokonują kontroli na warunkach i w sposób odpowiednio dla nich określony, do wykonywania czynności z zakresu kontroli ruchu drogowego, w przepisach rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie kontroli ruchu drogowego (Dz.U. Nr 53, poz. 563), z uwzględnieniem przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 4

1. Inspektorzy Inspekcji transportu Drogowego, Policja i funkcjonariusze celni są upoważnieni do kontroli:
 - 1) w odniesieniu do przedsiębiorcy oraz kierowcy pojazdu samochodowego zarejestrowanego w kraju:
 - a) licencji na prowadzenie krajowego lub międzynarodowego transportu drogowego,
 - b) zezwolenia na przewóz regularny, regularny specjalny, wahadłowy, okazjonalny lub na przewóz rzeczy,
 - c) zezwolenia zagranicznego,
 - d) dokumentów wymaganych zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 15 czerwca 1999 r. w sprawie przewozu drogowego materiałów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 57, poz. 608),
 - e) dokumentów wymaganych zgodnie z umową europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR),
 - f) świadectwa wymaganego zgodnie z umową o międzynarodowych przewozach szybko psujących się artykułów żywnościowych i o specjalnych środkach transportu przeznaczonych do tych przewozów (ATP),
 - g) zezwolenia na przejazd pojazdu, z ładunkiem lub bez ładunku, o masie, naciskach osi lub wymiarach przekraczających wielkości określone w odrębnych przepisach,
 - h) formularza jazdy – przy wykonywaniu przewozu okazjonalnego, wahadłowego lub przewozu osób na potrzeby własne,
 - i) dowodu uiszczenia opłaty obowiązującej w transporcie drogowym,

- j) zapisów zamontowanego w pojeździe urządzenia rejestrującego samoczynnie prędkość jazdy pojazdu samochodowego, czas jazdy i postoju kierującego lub kierujących tym pojazdem.
 - 2) w odniesieniu do przedsiębiorcy oraz kierowcy pojazdu samochodowego zarejestrowanego za granicą - dokumentów, o których mowa w pkt 1 lit. b, lit. d-j, oraz zezwolenia przewóz kabotażowy.
2. Inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego nie mają prawa kontroli w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego.
 3. Funkcjonariusze celni są uprawnieni do czynności kontrolnych określonych w ust. 1 przy przeprowadzaniu kontroli celnej.

§ 5

1. Funkcjonariusze Straży Granicznej są upoważnieni do kontroli:
 - 1) w odniesieniu do kierowcy pojazdu samochodowego zarejestrowanego w kraju - dokumentów, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 1 lit. a - c, lit. h oraz lit. i.,
 - 2) w odniesieniu do kierowcy pojazdu samochodowego zarejestrowanego za granicą - dokumentów, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt b, lit. h oraz lit. i a także zezwolenia na przewóz kabotażowy.
2. Funkcjonariusze Straży Granicznej są uprawnieni do czynności kontrolnych określonych w ust. 1 przy przeprowadzaniu kontroli granicznej.

§ 6

Kontrolowany jest obowiązany umożliwić kontrolującemu:

- 1) wgląd w dokumentację objętą zakresem czynności kontrolnych,
- 2) udostępnić pojazd, którego badanie wchodzi w zakres kontroli,
- 3) udzielić ustnych lub pisemnych wyjaśnień w sprawach dotyczących przedmiotu kontroli.

§ 7

1. Kontrolujący dokonuje ustaleń stanu faktycznego na podstawie zebranych w toku kontroli dowodów.
2. Dowodem, o którym mowa w ust. 1, są w szczególności dokumenty, pisemne wyjaśnienia kontrolowanego oraz wyniki oględzin.

§ 8

1. Z przeprowadzonych czynności kontrolnych kontrolujący sporządza protokół.
2. Kontrolujący za zgodą kontrolowanego może odstąpić od sporządzenia protokołu, jeżeli nie stwierdzono nieprawidłowości.
3. Wzór protokołu kontroli określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 9

1. Protokół kontroli podpisują kontrolujący i kontrolowany.
2. Jeżeli kontrolowany odmówi podpisania protokołu kontroli, kontrolujący czyni o tym wzmiankę w protokole.
3. Oryginał protokołu kontroli zatrzymuje kontrolujący, a kopię przekazuje kontrolowanemu.

§ 10

1. Jeżeli w czasie kontroli kontrolujący stwierdził nieprawidłowości uzasadniające nałożenie kary pieniężnej, sporządza decyzję o wymierzeniu stosownej kary i przekazuje kontrolowanemu oryginał decyzji.
2. Wzór decyzji, o której mowa w ust. 1, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 11

1. Kontrolowany, który uiszcza karę pieniężną w formie gotówkowej bezpośrednio kontrolującemu, otrzymuje pokwitowanie jej zapłaty.
2. Wzór pokwitowania, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

§ 12

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie

Projektowane rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej określa warunki i sposób wykonywania przez inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego, Policję, funkcjonariuszy celnych, Straży Granicznej oraz pracowników zarządów dróg, kontroli dokumentów związanych z wykonywaniem krajowego lub międzynarodowego transportu drogowego.

Kontrola obejmować będzie zatem polskich kierowców, wykonujących krajowy lub międzynarodowy transport drogowy oraz kierowców zagranicznych wykonujących międzynarodowy transport drogowy, a także przewozy kabotażowe.

Rozporządzenie szczegółowo określa zakres kontroli wykonywanych przez inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego, Policję, funkcjonariuszy celnych i funkcjonariuszy Straży Granicznej.

Kontrolowany podczas kontroli jest obowiązany umożliwić kontrolującemu wgląd w dokumentację objętą zakresem czynności kontrolnych, udostępnić pojazd, którego badanie wchodzi w zakres kontroli, a także udzielić ustnych lub pisemnych wyjaśnień dotyczących kontroli.

Z przeprowadzonych czynności kontrolnych kontrolujący sporządza stosowny protokół. Wzór protokołu określa załącznik nr 1 do rozporządzenia. Jeżeli nie stwierdzono nieprawidłowości podczas kontroli – kontrolujący za zgodą kontrolowanego może odstąpić od sporządzenia protokołu.

Protokół powinien podpisać kontrolujący i kontrolowany. Jeżeli kontrolowany odmówi podpisania protokołu, należy uczynić o tym wzmiankę w protokole.

Oryginał protokołu kontroli zatrzymuje kontrolujący, zaś kopię przekazuje kontrolowanemu.

W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości uzasadniających nałożenia kary pieniężnej kontrolujący sporządza decyzja o wymierzeniu kary i przekazuje kontrolowanemu oryginał decyzji. Wzór decyzji określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

Jeżeli kontrolowany uiszcza karę pieniężną w formie gotówkowej bezpośrednio kontrolującemu, otrzymuje pokwitowanie jej zapłaty.

Wzór pokwitowania określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

Wprowadzenie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje ujemnych skutków finansowych dla budżetu Państwa.

..... dnia

(nazwa i adres organu kontroli)

PROTOKÓŁ KONTROLI

Na podstawie art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym (Dz.U. Nr....., poz.) oraz rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia w sprawie warunków i sposobu wykonywania kontroli kierowców wykonujących transport drogowy oraz stosownych przy tym dokumentów i ich wzorów (Dz.U. Nr poz.).

.....
(imię, nazwisko i stanowisko kontrolującego)

przeprowadził w dniu o godzinie kontrolę

.....
(nazwa i adres przewoźnika)

.....
(imię i nazwisko kierowcy oraz nr rejestracyjny pojazdu)

w zakresie.....

i ustalił.....

.....Kontrolowany kierowca nie wnosi żadnych zastrzeżeń do protokołu (wniósł następujące zastrzeżenia do protokołu)*

.....
(podpis kierowcy)

.....
(podpis kontrolującego)

.....
*(niepotrzebne skreślić)

.....
(nazwa i adres organu kontroli)dnia

DECYZJA

Na podstawie art. 59 ustawy z dnia 2001 r. o transporcie drogowym (Dz.U. Nr poz.) oraz rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia w sprawie warunków i sposobu wykonywania kontroli kierowców wykonujących transport drogowy oraz stosownych przy tym dokumentów i ich wzorów (Dz.U. Nr..... poz.), po przeprowadzeniu kontroli dokumentów związanych z wykonywaniem międzynarodowego transportu drogowego oraz przestrzegania warunków w nich określonych, okazanych przez kierowcę

.....
(nazwa i adres przewoźnika),

nakłada się karę pieniężną w kwocie zł (słownie złotych).

UZASADNIENIE

W protokole kontroli stwierdzono nieprawidłowości, które uzasadniają wymierzenie kary pieniężnej w określonej wyżej wysokości.

1. Nałożoną karę pieniężną należy uiścić na rachunek bankowy w terminie 21 dni od jej nałożenia lub w formie gotówkowej bezpośrednio kontrolującemu, za pokwitowaniem. Do czasu uiszczenia kary pieniężnej pojazd o rejestracyjnym numerze kieruje się na koszt przedsiębiorcy na parking strzeżony w
2. Od decyzji niniejszej służy stronie odwołanie do za pośrednictwem w terminie 14 dni od daty wręczenia decyzji kontrolowanemu kierowcy.
3. Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Załącznik: protokół kontroli

Otrzymuje:

.....
(podpis kierowcy)

.....
(podpis z podaniem imienia, nazwiska
i stanowiska kontrolującego)

Załącznik Nr 3

.....
(nazwa i adres organu kontroli)

Dnia

POKWITOWANIE Nr *

Pan /i/

/imię, nazwisko i adres/

wpłaciłzł /słowniezł/

tytułem kary pieniężnej, stosownie do decyzji z dnia

**Druk ścisłego zarachowania*

.....
(podpis z podaniem imienia, nazwiska
i stanowiska kontrolującego)

Projekt

Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej

z dnia 2002 r.

**w sprawie opłat za przejazd po drogach krajowych oraz jednostek
wyznaczonych do ich pobierania.**

Na podstawie art. 42 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr....., poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa rodzaje opłat za przejazd po drogach krajowych, ich wysokość, tryb wnoszenia oraz jednostki wyznaczone do ich pobierania, wzory dokumentów potwierdzających wniesienie opłat oraz sposób i tryb nabywania tych dokumentów przez krajowych i zagranicznych przewoźników drogowych.

§ 2.1. Ustala się następujące rodzaje opłat: dobową, siedmiodniową, miesięczną, półroczną i roczną, zwanych dalej opłatami.

2. Wysokość opłat ustala się w zależności od rodzaju i kategorii pojazdu samochodowego (według liczby osi i emisji spalin) w sposób następujący:

Opłata w zł Rodzaj Pojazdu	dobowa (24-godzinna)	siedmiodniowa	miesięczna	półroczna (6-miesięczna)	roczna (12-miesięczna)
Samochody osobowe powyżej 5 osób łącznie z kierowcą	5,5	20	60	240	400
Autobusy	12	45	120	480	800
Samochody ciężarowe*) o liczbie osi:					
1. nie więcej niż trzy	20	60	180	720	1 280
2. cztery i więcej	45	100	300	1 200	2 200

Samochody ciężarowe EURO 1 o liczbie osi:					
1. nie mniej niż trzy	18	53	170	638	1 135
2. cztery i więcej	40	90	270	1080	1980
Samochody ciężarowe minimum EURO 2*) o liczbie osi:					
1. nie więcej niż trzy	17	47	140	565	1 000
2. cztery i więcej	36	80	240	960	1760

* z tym że dopuszczalna ładowność wraz z ładownością przyczepy przekracza 3,5 tony.

3. Wzory karty opłaty, stanowiącej dowód uiszczenia opłaty, stanowią załączniki nr 1-40 rozporządzenia.

§ 3. Krajowy i zagraniczny przewoźnik drogowy wykonujący transport drogowy na terenie Rzeczypospolitej Polskiej oraz krajowy i zagraniczny przedsiębiorca wykonujący przewozy niezarobkowo na potrzeby własne uiszcza opłatę stosownie do czasu przejazdu oraz rodzaju i kategorii pojazdu samochodowego.

- § 4. 1.** Uiszczenie opłaty następuje poprzez nabycie karty opłaty.
2. Opłata powinna być uiszczona przed rozpoczęciem przejazdu.

§ 5. 1. Kartę opłaty wypełnia jednostka, o której mowa w art. 42 ustawy z dnia2001r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr....., poz.), z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Karta opłaty dobowej i siedmiodniowej może być wypełniona także przez przewoźnika drogowego oraz przedsiębiorca, o których mowa § 3.

3. Kartę opłaty wypełnia się przed rozpoczęciem przejazdu przez wpisanie w oznaczonym miejscu numeru rejestracyjnego pojazdu oraz daty i godziny rozpoczęcia przejazdu, a także daty upływu terminu ważności karty i daty jej wydania.

4. Datę rozpoczęcia przejazdu oznacza się mechanicznie za pomocą odcisku stempla lub nadrukiem komputerowym, przy czym miesiąc powinien być oznaczony przynajmniej pierwszymi trzema literami jego nazwy. Godzinę rozpoczęcia przejazdu oznacza się czterema cyframi, z czego dwie pierwsze odpowiadają kolejnym godzinom w 24-godzinny cykl dobowy.

5. W przypadku wypełniania karty opłaty miesięcznej, półrocznej lub rocznej wpisywanie godziny nie jest wymagane.

6. Karta opłaty nie wypełniona lub wypełniona w sposób inny niż określony w ust. 1 i 3-5, a także zawierająca poprawki jest nieważna.

§ 6. W przypadku wymiany pojazdu samochodowego lub zmiany numeru rejestracyjnego tego pojazdu samochodowego uiszczoną opłatę półroczną lub roczną zalicza się w części nie wykorzystanej na poczet nowej opłaty, odpowiednio półrocznej albo rocznej.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Transportu
i Gospodarki Morskiej

W porozumieniu:

Minister Finansów

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 42 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr....., poz.).

Określa ono rodzaje opłat za przejazd po drogach krajowych, ich wysokość, tryb wnoszenia oraz jednostki wyznaczone do ich pobierania, wzory dokumentów potwierdzających wniesienie opłat oraz sposób i tryb nabywania tych dokumentów przez krajowych i zagranicznych przewoźników drogowych.

Projektowane rozporządzenie upodabnia system wydawania kart opłaty do rozwiązań przyjętych w Unii Europejskiej. Przewiduje się bowiem wprowadzenie systemu opłat za korzystanie z infrastruktury drogowej w oparciu o regulacje wynikające z Dyrektywy Rady WE 99/62.

Projekt rozporządzenia nakłada na krajowego i zagranicznego przewoźnika drogowego wykonującego transport drogowy na terenie Rzeczypospolitej Polskiej oraz krajowego i zagranicznego przedsiębiorcę wykonującego niezarobkowo przewozy na potrzeby własne obowiązek uiszczenia opłaty za przejazd po drogach krajowych stosownie do czasu przejazdu oraz rodzaju i kategorii pojazdu samochodowego.

Wysokość opłat za przejazd po drogach krajowych uzależnia się od rodzaju i kategorii pojazdu samochodowego (według liczby osi i emisji spalin), z tym że maksymalna wysokość opłaty za przejazd po drogach krajowych nie może być wyższa niż równowartość 1 550 EURO. Przewiduje się także wprowadzenie niższych opłat dla pojazdów samochodowych spełniających normy minimum EURO 1 w zakresie hałasu i emisji spalin, co będzie stanowić ekonomiczną zachętę dla przewoźników drogowych do zakupu ekologicznych pojazdów.

Przedstawiony projekt rozporządzenia nie spowoduje ujemnych skutków finansowych dla budżetu państwa.

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO

**PROJEKTU USTAWY O
TRANSPORCIE DROGOWYM**

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 20 grudnia 2000 r.

Obszar Negocjacyjny: „Polityka transportowa ”
Narodowy Program Przygotowania do Członkostwa Polski w Unii Europejskiej: rozdział 9,
priorytet 9.1, 9.2

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy wraz z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela)
4.	Podstawowe akty wykonawcze: <ul style="list-style-type: none">- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie wzorów licencji na transport drogowy, wypisu z licencji oraz wykazu pojazdów samochodowych- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie wzorów zezwoleń na wykonanie krajowych lub międzynarodowych przewozów regularnych specjalnych, wahałowych oraz okazjonalnych- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie wzoru zaświadczenia oraz wypisu z zaświadczenia na przewozy drogowe na potrzeby własne- Rozporządzenie Ministra Transportu i gospodarki Morskiej w sprawie egzaminów i uzyskania certyfikatów kwalifikacji zawodowych w transporcie drogowym- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie określenia wysokości opłat za czynności administracyjne oraz jednostki upoważnione do ich pobierania- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie wysokości kar pieniężnych za poszczególne rodzaje naruszeń przepisów w sprawie transportu drogowego- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie warunków i sposobu wykonywania kontroli kierowców wykonujących transport drogowy oraz stosowanych przy tym dokumentów i ich wzorów- Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej w sprawie opłat za przejazd po drogach krajowych oraz jednostek wyznaczonych do ich pobierania
5.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 19 grudnia 2000r.
6.	Tłumaczenia zweryfikowane aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 21 lutego 2001 r.

Cena - 6,90zł + 22% VAT

